

ΑΠΑΤΡΙΣ

Θα 'ναι φριχτό να φύγουμε έτσι, δίχως
μια πίστη, έναν αγώνα, μια κραυγή
- άνθρωποι που πεθάναν δίχως μια αμύχη,
άνθρωποι που «διελύθησαν ησύχως...»

Αποχρωματισμοί, Βύρων Λεοντάκης

εφημερίδα δρόμου

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 46 • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2020 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Κι όσο τους μίλαγα για περασμένα καλοκαίρια
έκθετος στης φύσης τη γιορτή
έψαχνα με τον νου
έναν χειμώνα να κρυφτώ

Λιομήδης Φιλιππόπου

Ποιος κρύβεται
πίσω από την εκκένωση
της κατάληψης Rosa Nera;

Σελίδα 7

Βρε καλώς τα παιδιά
Σημειολογική ανάλυση
σχετικά με την έκβαση
της δίκης της Χρυσής Αυγής

Σελίδες 35-36

Τόσους αιώνες ψέματα
Fake news: μια καινούρια μάστιγα
ή ένα διαχρονικό πρόβλημα;

Σελίδες 38-39

Ή θα νικήσει ο δρόμος

Το κοινωνικό συμβόλαιο έχει διαρρηχθεί, αφού το κράτος δεν μπορεί να εξασφαλίσει την υγεία μας. Η απάντησή του είναι περισσότεροι μπάτσοι και εντεινόμενη επιτήρηση, απαγόρευση κυκλοφορίας και lockdown, πρόστιμα και δικογραφίες. Η αναμενόμενη ενίσχυση του Εθνικού Συστήματος Υγείας, μετά το πρώτο κύμα της «πανδημίας», αφέθηκε συνειδητά στην άκρη, καθώς αποτέλεσε προτεραιότητα το κυνήγι του τουρισμού για να μην θιχτούν οι τσέπες των αρχόντων. Αφέθηκε στην άκρη για την αγορά εξοπλιστικών συστημάτων, που θα στηρίζουν τους διακρατικούς ανταγωνισμούς στη Μεσόγειο και θα διασφαλίσουν την κυριαρχία των ενεργειακών ελίτ πάνω στα υποθαλάσσια κοιτάσματα - το μόνο σίγουρο είναι πως είτε είναι Τούρκοι, είτε είναι Έλληνες τα λεφτά δεν θα πάνε στην τσέπη των φτωχών.

Η αστυνομική διαχείριση αναδύεται ως απάντηση σε όλο και περισσότερα ζητήματα: Από τη διαχείριση του μεταναστευτικού στα σύνορα και τις μητροπόλεις ως και τις γκρίζες ζώνες των σύγχρονων στρατοπέδων συγκέντρωσης, και από τις πολιτικές διεκδικήσεις και τους εργατικούς αγώνες, ως την επιβολή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών εκπαίδευσης.

Ποιος θα μας φυλάξει από τους προστάτες;

Η αστυνομία αναδύεται ως ο μοναδικός ρυθμιστής της δημόσιας ζωής. Οι απαγορεύσεις διαδηλώσεων έρχονται παρέα με τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας. Εκκενώσεις καταλήψεων, κατάργηση πανεπιστημιακού ασύλου, ξυλοδαρμοί, κάμερες παντού, αστυνομική αυθαιρεσία.

Το κράτος επιμένει να μετατοπίζει την ευθύνη στις πλάτες των από τα κάτω. Δεν φτάνει οι κρατικές πολιτικές, ούτε η δραστηριότητα του κεφαλαίου. «Φταίμε» εμείς, φτωχοί, καταπιεσμένες, άνεργοι, μετανάστες, «μαύροι» εργαζόμενοι, σώματα μη κανονικά, απόκληρες, διαδηλωτές, αντιφασίστριες, πλατειαστές, και έχουμε αποκλειστικά ατομική ευθύνη.

Όσο μας διατηρούν ανασφαλείς και ανελεύθερες, τόσο πιο εύκολα διαχειρίσιμοι είμαστε. Η μόνη μας ευθύνη είναι το να σταθούμε ο ένας δίπλα στην άλλη, μέσα στους συλλογικούς μας αγώνες. Με όπλο μας την αλληλεγγύη, να διεκδικήσουμε και να κατακτήσουμε τον δρόμο.

Η διασφάλιση της υγείας και η υπεράσπιση της ζωής περνούν μέσα από τον αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Να εκτρέψουμε τον ιό του κέρδους και της εκμετάλλευσης.

ΚΕΝΤΡΙΚΟ

Η κρίση βαθαίνει:

Πολιτικός
και υγειονομικός
ολοκληρωτισμός,
κρατική αναδιάρθρωση
και καπιταλιστική
επέλαση

ΕΝΘΕΤΟ

Αμερικάνικη εξέγερση

Συνέντευξη
με συντρόφους/ισσες
από τις Η.Π.Α.

apatris.info

ή θα νικήσει ο τρόμος

- ▶ Σημειώσεις από το ΕΛ Πάσο
σελίδα 4
- ▶ Οι τρεις δολοφονίες του Βασίλη Μάγγου
σελίδα 11
- ▶ Για μια σημειολογία του ρατσισμού
σελίδα 15
- ▶ Συνέντευξη με έναν κάτοικο
από τις Σταγιάτες Πηλίου
σελίδα 19

- ▶ Συνέντευξη για την κατάσταση στον
Λίβανο με τον Νικόλα Κοσματόπουλο
σελίδα 28
- ▶ Πολιτική Προστασία Πολιτεύματος
σελίδα 36
- ▶ Η προπαγάνδα
μέσα από την εικονογράφηση
του παιδικού βιβλίου στην ΕΣΣΔ
σελίδα 40

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

editorial

Δύο φορές έχει συμμετάσχει η δεξιά στο πολυτεχνείο. Με 47 χρόνια διαφορά. Στις 13/11/2020, τη δεύτερη φορά, οι μπάτσοι κάνουν έφοδο στο πολυτεχνείο, βανδαλίζουν τον χώρο και συλλαμβάνουν 92 άτομα, που είχαν προχωρήσει σε άνοιγμα του κάτω πολυτεχνείου διαμαρτυρόμενα για το lock out που αποφάσισε η διοίκηση του ΕΜΠ, εν όψει των εκδηλώσεων της 17 Νοέμβρη.

Είμαστε η γενιά που ξαναζεί την ιστορία. Όλα όσα συμβαίνουν μας φέρνουν στο μυαλό τις αφηγήσεις των προηγούμενων γενεών που έζησαν τη χούντα. Αυτή η περίεργη, λόγω του νεαρού της αντίληψής μας, έκφραση «η Ελλάδα στον γύψο» αποσαφηνίζεται μέσα από την άγρια και βίαιη καταστολή που λαμβάνει χώρα κάθε μέρα πλέον απέναντι στους πάντες, μέσα από τα βασανιστήρια σε αστυνομικά τμήματα που οι κραυγές πόνου ξεχύνονται σε όλα τα γύρω στενά, μέσα από νομοσχέδια που παρανομοποιούν τις διαδηλώσεις και τις απεργίες, μέσα από το γεγονός ότι είναι κακούργημα άμα σβήνεις σβάστικες στον δρόμο, μέσα από συλλήψεις μαθητών/τριών και πολλά ακόμα

Στο ζήτημα της (κακό)διαχείρισης της πανδημίας το κράτος κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να φτάσουμε σε αυτή την κατάσταση που βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή, και τα πάντα υπόσχονται μια ακόμα χειρότερη εξέλιξη. Οι χιλιάδες προσλήψεις μπάτσων, στρατιωτικών και παπάδων, την ίδια στιγμή που η έλλειψη σε δασκάλους, γιατρούς και Μ.Μ.Μ. είναι σε επικίνδυνα επίπεδα έχει οδηγήσει σε ένα σχεδόν μόνιμο lock out στις περισσότερες περιοχές, αφού στην πραγματικότητα αυτές οι ελλείψεις είναι που οδηγούν στην αύξηση των κρουσμάτων.

Αυτό με τη σειρά του ανοίγει τον δρόμο για να περάσουν μια σειρά νόμους που ενδυναμώνουν το κράτος και το κεφάλαιο, και παράλληλα υπονομεύουν στοιχειώδη κεκτημένα δεκαετιών όπως το δωρο, το δικαίωμα στην απεργία, το δικαίωμα στη στέγαση και

την... ελεύθερη μετακίνηση οπουδήποτε και οποιαδήποτε ώρα της ημέρας.

Στις περιπτώσεις μπάτσων, στρατιωτικών και παπάδων, που πάντα υπάρχει οικονομικό κεφάλαιο για την ενίσχυσή τους, συγκαταλέγεται φυσικά και ο πολεμικός εξοπλισμός της χώρας. Μέσα σε όλη αυτή την κοινωνική και οικονομική δυστοπία, τα χαριεντίσματα με το κράτος της Τουρκίας καλά κρατούν, ώστε να δικαιολογήσουν τα δισεκατομμύρια που ξοδεύτηκαν και φέτος σε φρεγάτες από τη Γαλλία, αεροσκάφη Rafale κ.α. Και να υπογραμμίσουμε ότι και φέτος, παρ' όλη την οικονομική κατάσταση, το ελληνικό κράτος είναι στη 2η θέση αμυντικών δαπανών μετά τις Η.Π.Α. στο ΝΑΤΟ.

Σε όλα αυτά έρχονται να συμπληρώσουν μια κωμικοτραγική νότα οι δημόσιες εμφανίσεις κυβερνητικών εκπροσώπων που, σαν σύγχρονες Μαρίες Αντουανέτες, κάνουν δηλώσεις όπως «...γνωρίζω ότι υπάρχουν άνθρωποι εξαρτημένοι από τον μισθό τους...» ή «...αν πάρουμε 1000 λεωφορεία θα πρέπει να κοπούν συντάξεις...»

Εμείς απαντάμε πως θα συνεχίσουμε να χτίζουμε γέφυρες ταξικής-διεθνιστικής αλληλεγγύης, να χτίζουμε την αυτοάμυνά μας, να αγωνιζόμαστε, να ανοίγουμε καταλήψεις, να σηκώνουμε γκιλοτίνες.

Υ.Γ.: Σύντομο και χωρίς σχόλια, μιας που περιτεύουν, αφού τα γεγονότα μιλάνε από μόνα τους. Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, στην πόλη της Θεσσαλονίκης έγιναν πέντε συλλήψεις για μοίρασμα κειμένων, αφού προπαγάνδιζαν την «παράνομη» διαδήλωση της 17 Νοέμβρη.

✎/ Louielouie

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Το σενάριο το οποίο είχαμε πιστέψει [...] ήταν ότι όταν ανοίγαμε (τον τουρισμό) τον Ιούνιο λόγω των υψηλών θερμοκρασιών, οι επόμενοι μήνες μέχρι τον Οκτώβριο θα ταν σχετικά ηρεμοί με έναν αδύναμο ιό. Άρα η κεντρική μας φιλοσοφία και η συγκέντρωση που στείλαμε το μυαλό μας, είναι πως θα ανοίξουμε τον τουρισμό και την οικονομία σκεπτόμενοι, ότι έχουμε 5 μήνες που μπορούμε να διορθώσουμε την οικονομική ζημία του Μαρτίου και του Απριλίου.»

~Α. Γεωργιάδης 11.11.2020

Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού οχτώ συντακτικών ομάδων καταναλωμένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

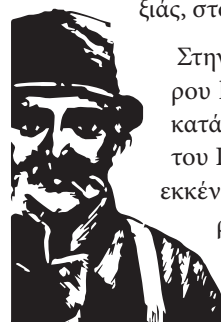
★ Δικτυακός τόπος: apatris.info

★ Ψηφιακή έκδοση: issuu.com/apatris_news

Ο Τζο Μπάιντεν βγήκε νικητής από την εκλογική αναμέτρηση στις Η.Π.Α., σε μία διαδικασία στα όρια του θρίλερ. Η επικοινωνιακή παρακμή του Τραμπ μετά την εκλογική ήττα επισφραγίζει πως η εξέγερση στην Αμερική τον περασμένο Μάη άφησε βαθύ αποτύπωμα στην κοινωνία, τόσο εκεί όσο και διεθνώς, βάζοντας φρένα στον διάχυτο εκφασισμό. Η πόλωση παραμένει στο εσωτερικό της βιτρίνας του καπιταλισμού, και μένει να δούμε πώς οι προλετάριοι και οι απόκληροι των αμερικανικών μητροπόλεων θα σταθούν απέναντι στην ανάδυση της ακροδε-

ξιάς, στο πλαίσιο του «δεύτερου κύματος πανδημίας του κορωνοϊού».

* *

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
**Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.**

* *

Στην ελληνική επικράτεια, λίγες μόλις μέρες την επιβολή του δεύτερου lockdown, αναδύεται σε βασικό στοιχείο των αγωνιζόμενων η κατάκτηση του «δρόμου» την ημέρα της επετείου από την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Είναι χαρακτηριστική η κατασταλτική επιχείρηση εκκένωσης του Πολυτεχνείου, από τον αγωνιζόμενο κόσμο που επιχειρήσε να το κρατήσει ανοιχτό για τη διεξαγωγή του εορτασμού, ενάντια στην απαγόρευση και την κρατική διαχείριση της πανδημίας. Συμβολίζει τα όρια που θέλει να επιβάλει το κράτος στο ευρύτερο κίνημα και τις κοινωνικές αντιστάσεις, με στόχο την ανεμπόδιστη επέλαση της νεοφιλελεύθερης ανάπτυξης.

Όσο γραφικό και να ακούγεται, οι αγώνες για ψωμί, παιδεία, υγεία και ελευθερία είναι πιο επίκαιροι από ποτέ, εντός των διαδικασιών βίαιου θεσμικού-κρατικού αυταρχισμού και ριζικής οικονομικής-καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, που εξελίσσονται στο άρμα του κορωνοϊού. Τη ζωή μας δεν πρόκειται να τη βελτιώσει κανένας για εμάς. Για να «στρώσει» πρέπει πρώτα να την πάρουμε στα χέρια μας...

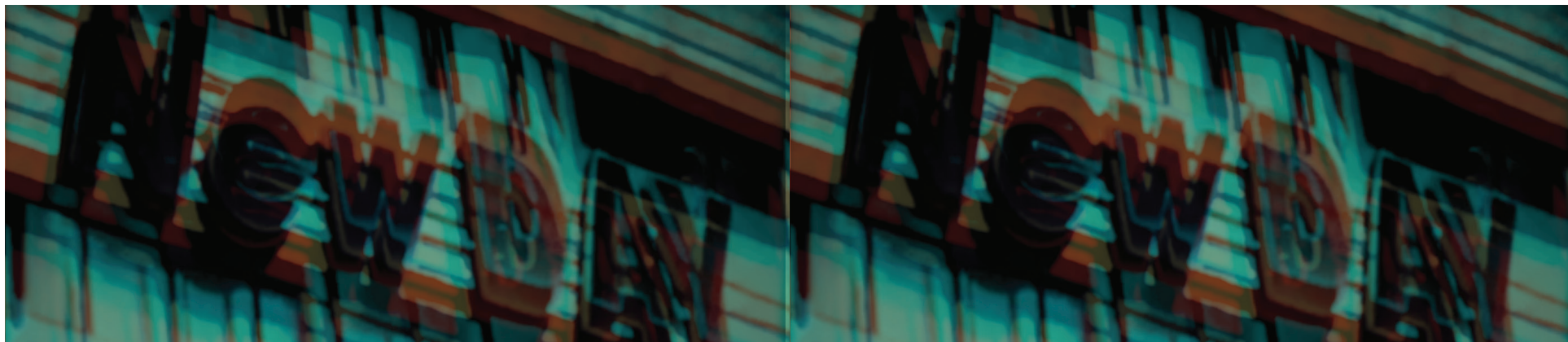
✎/ Quincy

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου
υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris@espiv.net
Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους
Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομέ-
νου της εφημερίδας με οποιονδήποτε
τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτο-
τυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς
προηγούμενη γραπτή άδεια
του εκδότη.

Η νεότερη πραγματικότητα είναι ήδη παρούσα

Ίσως όταν εν τέλει διαβάζεται το παρόν κείμενο, να υπάρχει και μία ακόμη νεότερη πραγματικότητα. Οι νέες πραγματικότητες δεν υπάρχει περίπτωση να σταματήσουν να επιβάλλονται. Και όπως έχει γραφτεί, αυτά τα επιβάλλει αυτός ο μηχανισμός που έχει στρατηγική* να εκμεταλλευτεί τα καθεστώτα εξάιρεσης.

Το κράτος περνάει από πάνω μας

Το κράτος έχει όντως τα εργαλεία να αναλύσει και να επιβάλει νέες πραγματικότητες ταχύτατα. Τα σημεία καταστροφών, όπως διαφαίνεται να είναι ή δίνει τη δυνατότητα η εξάπλωση του sars-cov-2, είναι ακόμη πιο ευνοϊκά για την εξάπλωση των κρατικών προσταγών, τη λύση των μέχρι ώρας κοινωνικών συμβολαίων, την εδραίωση των συμφερόντων των αφεντικών.

Η κρατική μηχανή, μέσω νέων και ενισχυμένων μηχανισμών (βλ. στο παρόν φύλλο, Πολιτική Προστασία Πολιτεύματος), επέβαλε απαγορεύσεις κυκλοφορίας, χρήση μάσκας σε ανοιχτούς χώρους, απαγόρευση χρήσης δημοσίων και ανοιχτών χώρων και άλλα μέτρα. Από την άλλη, τα μαγαζιά του επισιτισμού είναι γεμάτα πελάτες και πελάτισσες χωρίς τα υποτιθέμενα μέτρα προστασίας, επεκτείνονται επικίνδυνα στον δημόσιο χώρο, οι εργοστασιακές μονάδες είναι ωρολογιακές βόμβες κρουσμάτων όπως όλα δείχνουν, ειδικά στην επαρχία, τα δρομολόγια στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς δεν πυκνώσαν και δεν θα πυκνώσουν ποτέ.

Ταξίδι στον χρόνο, όμως όχι και τόσο πίσω

Γυρνώντας λίγο πίσω στον χρόνο πρέπει σίγουρα να σχολιάσουμε και μερικά σημεία για την καθολική απαγόρευση κυκλοφορίας που επιβλήθηκε τον Μάρτη του 2020. Το κράτος επέβαλε το πιο «ακραίο» μέτρο του (το ακραίο πάντα έχει περιθώριο μετατόπισης) σε μία περίοδο που τα κρούσματα του ιού ήταν λιγοστά σε σχέση με το σήμερα. Πάντα αυτή η σύγκριση γίνεται από την οπτική και θέση του αντιπάλου. Η γλώσσα των αριθμών είναι γλώσσα της εξουσίας, και στην προκειμένη γλώσσα θανάτου.

Παρόλα αυτά, η αντίφαση είναι εμφανής και εξηγήσιμη. Μπορεί να τη σκεφτεί και να την εξηγήσει ο μάγισσας που πήγε σεζόν, η σερβιτόρα που έχασε την «κλεισμένη» δουλειά της σεζόν, οι άνεργοι και οι άνεργες που δεν βρήκαν ποτέ δουλειά στη διευρυμένη «αγορά» του τουριστικού προϊόντος «Ελλάδα». Το προϊόν αυτό πουλήθηκε πέρα από όλα σαν υγιές. Ήταν η κύρια δικαιολογία του ελληνικού τουρισμού, το μεγάλο χαρτί ενάντια στους υποβαθμισμένους παίκτες. Ιταλία, Ισπανία, Πορτογαλία ή και Τουρκία για άλλους λόγους, ήταν οι ανταγωνιστές που καταποντίστηκαν κυρίως από την έξαρση της νόσου.

Το ελληνικό κράτος τζόγαρε με τις ζωές μας όπως σε πάμπολλες περιπτώσεις. Άθλιο και μη συμπεριληπτικό σύστημα υγείας, πολεμικές ιαχές και επεκτατισμός, καταστολή και έλεγχος συνθέτουν το μωσαϊκό του τζόγου. Έπαιξε και έχασε, προς στιγμήν μόνο στο κομμάτι του ιού. Στοιχημά μας είναι να χάσει και άλλα κομμάτια που αποτελούν και διαχρονικούς στόχους του κράτους.

Κοινωνικοποίηση της ευθύνης

Υπάρχουν κάποια βιωματικά στιγμιότυπα της νεότερης πραγματικότητας που είναι αξιοσημείωτα στο επίπεδο της οριζόντιας διάχυσης των κρατικών προσταγών. Πώς είναι άραγε η αίσθηση της οδήγησης μηχανής φορώντας μάσκα για την καταπολέμηση του κορωνοϊού, και όχι κράνος ασφαλείας; Σημειωτέον ότι το πρόστιμο για κράνος παραμένει υψηλότερο.

Πολλά μέτρα που παίρνονται από τα επιτελεία είναι στοιχήματα επιβολής και πειθαρχίας μεγάλων κοινωνικών κομματιών. Στους διακρατικούς ανταγωνισμούς η Κίνα έχει μία πολυπόθητη πρωτιά στον έλεγχο του πληθυσμού της, τουλάχιστον την περίοδο που συζητάμε στο παρόν κείμενο. Τη ζηλεύουν τα άλλα κράτη και προσπαθούν.

Η ανάλυση των μέτρων με λογική, μακριά από τη λογική της αυθεντίας, είναι εντελώς ανούσια. Τα μέτρα τα αποφασίζουν αυτοί που έχουν κάτι στο μυαλό τους, και αυτό που έχουν εκεί δεν είναι το καλό μας. Θα ήταν αφελές να το νομίζουμε αυτό. Αντιθέτως, επιστρέφοντας στην πειθαρχία, μάλλον εκεί κρύβεται ένας διττός στόχος της κρατικής μηχανής.

Αφενός, τα μέτρα έρχονται να πειθαρχήσουν διάφορες πτυχές της καθημερινής μας ζωής, όπως το να είμαστε έξω μετά τις δώδεκα το βράδυ, άρα να είμαστε κουρασμένες στη δουλειά την επόμενη μέρα να μην είμαστε σε πλατείες και δημόσιους χώρους, σαμποτάροντας πιάτσες ή συγκεκριμένα μαγαζιά να φοράμε μάσκες, θεωρώντας τον καθαρό αέρα μολυσμένο και τη διπλανή μας εν δυνάμει δολοφόνο· να μην συγκεντρωνόμαστε να διαμαρτυρηθούμε για όλα αυτά που μας προβληματίζουν και μας καταπιέζουν.

Αφετέρου, μέσα σε αυτές τις πειθαρχήσεις, δεν κρύβεται μόνο η ανάγκη του κράτους για ολοκληρωτική κυριαρχία στα σώματα και τα μυαλά μας. Υπάρχει έντονη ανάγκη του κράτους να συνεχίσει να καλύπτει τις ελλείψεις του και συνεχίζει να χρησιμοποιεί γι' αυτό την έννοια της ατομικής ευθύνης.

Η περιβόητη ατομική ευθύνη λοιπόν είναι η κρατική πρόταση για να σωθούμε. Η αλήθεια είναι ότι το κράτος σίγουρα δεν θα μας σώσει, δεν είναι στα πλάνα του εξαρχής. Παρόλα αυτά η ατομική ευθύνη χρησιμοποιείται μόνο ως όχημα των σκοπών του κράτους. Θα πάρουν όλες οι χιλιάδες κατοίκων που χρησιμοποιούν μετρό στην Αθήνα

ατομική ευθύνη για τη διασπορά του ιού; Θα πάρει ατομική ευθύνη η κάθε μεμονωμένη εργαζόμενη σε εργοστασιακές μονάδες στα Γιάννινα; Θα πάρει την ευθύνη του ο μαθητής που πηγαίνει σχολείο; Την ίδια ευθύνη με το κράτος θα πάρει και το υγειονομικό προσωπικό εάν νοσήσει; Θα μοιραστεί η ευθύνη και στους γέροντες και τις γριές στα γηροκομεία; Ή ακόμη δυσμενέστερα, ατομικές είναι οι ευθύνες στις φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης;

Το κράτος, όντως, είναι άχρηστο.

Η ατομική ευθύνη είναι το ευαγγέλιο του κράτους από τις απαρχές της εμφάνισης του ιού. Δεν θα σωθούμε από κανένα πραγματικό μας πρόβλημα από τις προσταγές και τις συμβουλές του κράτους, όποια μορφή και εάν αυτές έχουν. Είναι ένα και το αυτό να μας απευθύνεται ο Χαρδαλιάς με το να μας απευθύνεται με το γνωστό ύφος ο Χρυσοχοΐδης. Υπηρετούν τους ίδιους μηχανισμούς, τα ίδια συμφέροντα. Επιτελούν με επιτυχία όλοι αυτοί τον ρόλο του προστάτη της ομαλότητας.

Αυτή η ομαλότητα αποτελεί το κύριο πρόβλημα της εποχής μας. Ίσως, θα έπρεπε να είμαστε εκατό φορές πιο οργισμένες με αυτά που συμβαίνουν. Έχουμε μπει για τα καλά στην εποχή του παραλόγου. Ίσως έχουν ξεπεραστεί ακόμη και αυτά τα «λογικά» σύνολα. Το σίγουρο είναι ότι το κράτος κάνει το κουμάντο του τώρα. Δεν είναι μόνο οι μπάτσοι που είναι πολλοί, είμαστε και εμείς που χάνουμε έδαφος συνεχώς.

Ευτυχώς, γνωρίζουμε και έχει αποδειχθεί ότι εμείς είμαστε που μπορούμε και θα ξανακερδίσουμε το έδαφος αυτό. Τα συλλογικά σχήματα που γεννιούνται, οι σχέσεις που έρχονται και μένουν μέσα σε τέτοιες στιγμές συμπτυκωμένης ιστορίας, τα παραδείγματα και τα ερεθίσματα που έχουμε από διάφορα μέρη του πλανήτη (βλέπε συνεχιζόμενη εξέγερση στις ΗΠΑ, συγκρούσεις στη Χιλή μετά από έναν χρόνο εξέγερσης), οι εμπειρίες μας από παλιότερες διακυβερνήσεις, όχι μόνο της δεξιάς, αλλά και του Σύριζας αποτελέσουν το καύσιμο για να βάλουμε την απαραίτητη φωτιά σε όλο αυτό το οικοδόμημα.

Να αναπνεύσουμε μέσα από μάσκες, πιο βαριές, με πιο δύσκολες συνθήκες, με χαμηλή ορατότητα, μέσα σε καπνούς και φωτιές, με τον κίνδυνο να συλληφθούμε και να τραυματιστούμε, να θυμηθούμε ξανά τη δύναμή μας, όλοι και όλες μαζί να βρεθούμε ξανά εκεί που παίζονται όλα.

Στον δρόμο...

■/ καρόσι

Υποσημειώσεις:

* blackathena.squat.net/den-uparxei-epistrofh-sth-kanonikothta/

■ Μια κίνηση για την αυτοδιάθεση στη διατροφή (αυτοπαρουσιαστικό κείμενο Solanum)

Είμαστε μια ομάδα η οποία επιθυμεί να χτίσει δίκτυα αλληλεγγύης για την αυτάρκεια και την αυτονομία στην τροφή σε πολλαπλά επίπεδα.

Ξεκινήσαμε την δράση μας την περίοδο της καραντίνας (άνοιξη 2020) όπου ξεπήδησαν πολλά εγχειρήματα αλληλοβοήθειας σε διάφορες περιοχές της χώρας (και όχι μόνο). Ήρθαμε σε επαφή με κάποιους παραγωγούς επιθυμώντας να ενισχύσουμε τα δίκτυα που δημιουργήθηκαν στην Αθήνα με αγροτικά προϊόντα που θα πετιόντουσαν. Ενδεικτικά, ένας παραγωγός προθυμοποιήθηκε να μας στείλει 400 κιλά ντομάτας χωρίς αντίτιμο. Από την μεριά μας καλύψαμε το μεταφορικό κόστος για τα προϊόντα και βοηθήσαμε να διανεμηθούν σε κοινωνικές κουζίνες και μοιράσματα. Επιθυμούμε τη συνέχιση και την εξάπλωση τέτοιων δράσεων, καθώς η ανάγκη που προέκυψε μέσα στην καραντίνα, ούτε πρωτόγνωρη ήταν, ούτε θα σταματήσει να υπάρχει.

Επικεντρωνόμαστε στην τροφή ως βασική ανάγκη και ως βασική σχέση που θέλουμε να ανακτήσουμε. Στις διαδικασίες που έχουμε ξεκινήσει να εμπλεκόμαστε, βλέπουμε να πραγματοποιείται μία κίνηση προς την απαλλοτρίωση της τροφής. Από το να βρεθούν παραγωγοί, να πραγματοποιηθεί η μεταφορά, να υπολογιστούν εύλογοι χρόνοι σε χώρους αποθήκευσης και να οργανωθεί η κουζίνα ή το μοίρασμα πριν τα προϊόντα χαλάσουν, μέχρι το να φάμε και εμείς τα ίδια από αυτά τα

προϊόντα, όχι μόνο καλύπτονται ανάγκες, αλλά δημιουργούνται και πιο άμεσες σχέσεις σε ένα αντιεμπορευματικό πλαίσιο.

Ακριβώς επειδή η τροφή είναι βασική ανάγκη για την ζωή, η εμπορευματοποίησή της ενέχει μια θεμελιώδη αλλοτρίωση, από την παραγωγή και σε όλη της την κυκλοφορία μέχρι την κατανάλωση.

Θέλουμε να καλύψουμε τις ανάγκες μας, αλλά και να σπάσουμε την σχέση με την τροφή-ως-εμπόρευμα. Ταυτόχρονα και μέσα από την επανοικειοποίηση της τροφής, στοχεύουμε να αναζωπυρώσουμε και να επανομηματοδοτήσουμε τον δεσμό πόλης-επαρχίας, και να υπονομεύσουμε τον πολιτικο-γεωγραφικό τους διαχωρισμό.

Επιδιώκουμε την επικοινωνία με παραγωγούς που είναι διατεθειμένοι να μας στείλουν τρόφιμα, χωρίς να αποβλέπουν σε προσωπικό όφελος με την μορφή αντιτίμου ή διαφήμισης, απλά επειδή θέλουν να βοηθήσουν, ή δεν προτιμούν να πετάξουν τα προϊόντα τους. Παράλληλα επιδιώκουμε την δικτύωση και τον συντονισμό εγχειρημάτων που δραστηριοποιούνται γύρω από την τροφή, είτε αυτά καλλιεργούν, μεταποιούν, μαγειρεύουν, οργανώνουν κουζίνες ή μοιράσματα.

■/ Solanum

email: solanumproject@riseup.net

■ Σημειώσεις από το Ελ Πάσο

I

Ο υπουργός δημόσιας τάξης, Μιχάλης Χρυσοχοϊδης, επικήρυξε τους δράστες της παρέμβασης στην πρυτανεία του Οικονομικού Πανεπιστημίου Αθηνών με 100.000€ στους επίδοξους χαφιέδες.

Ξεκινώντας από το τέλος, είναι σημαντικό να αναφέρουμε ότι τα 100.000€ με το κράτος σε αυτή την κατάσταση, με τις ΜΕΘ στα όρια τους, με τη διαλογή των ασθενών να είναι προ των πυλών, δεν είναι ποσό διόλου αδιάφορο. Φυσικά, εν είδη παραδειγματισμού ο Χρυσοχοϊδης και τα επιτελεία του δεν υπολογίζουν αυτές τις λεπτομέρειες. Μπορείτε να πεθάνετε ήσυχα, έχουμε αρκετή αστυνομία.

II

Η ίδια η δράση. Πρόκειται για την πρυτανεία του ΟΠΑ, η οποία έχει συμβάλει με όλους τους δυνατούς τρόπους στην εκκένωση καταλήψεων, αυτο-οργανωμένων χώρων εντός της σχολής, κυνήγι μεταναστών μικρο-πωλητών έξω από τη σχολή, πογκρόμ εναντίον τοξικοεξαρτημένων στους γύρω δρόμους, έξωση κατοίκων που διέμεναν σε κατάληψη, χτίσιμο γατιών εντός του ίδιου κτηρίου και άλλα. Έχουν παρελθόν και μέλλον, και η λήθη δεν αποτελεί κομμάτι των επιλογών μας. Αυτά μόνο, όσον αφορά το ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα.

Όσον αφορά το ίδιο το πανεπιστήμιο, έχει συμβάλει τα μέγιστα, ώστε να αποτελεί και αυτό μία ειδικά κερδοφόρα επιχείρηση στις υπηρεσίες του κράτους και των αφεντικών. Άλλωστε, οι φοιτητές και οι φοιτήτριες όλων των τμημάτων γνωρίζουν καλά τι σημαίνει καπιταλιστική αναδιάρθρωση στα πανεπιστήμια, ειδικά από το 2010 και μετά.

Ο συμβολισμός του πρύτανη δεν είναι τραγικός. Είναι

τα ανδρείκελα που εξυπηρετούν τα συμφέροντα του κράτους. Πρέπει να φοβούνται. Εάν δεν υπήρχε η φωτογραφία, ο πρύτανης πάλι θα ήταν το ίδιο φοβισμένος, αλλά θα ήταν ένα θέαμα μόνο για τους/τις παρευρισκόμενους/ες. Από τη μεριά μας, με τις παραπάνω πράξεις του και τη συμμετοχή του, ίσως του αξίζαν και χειρότερα, ανεξάρτητα από το κομμάτι (ή την κριτική) του θεάματος-εικόνας.

III

Τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης έχουν εξαπολύσει ήδη την επίθεσή τους από τις γνωστές διαρροές των μπάτσων. Οι διαρροές λοιπόν μας «ενημερώνουν» με τον πιο εμφαντικό τρόπο, ότι όταν οι μπάτσοι είναι έτοιμοι θα ενεργοποιηθούν τις κλασικές δεξαμενές «υπόπτων».

Χωρίς κανένα στοιχείο, χρεώνουν την επίθεση σε διάφορες εκκενωμένες και μη καταλήψεις, σε φοιτητές της σχολής, σε τέρατα και δράκους. Γνωστά παραμύθια. Αρκεί όμως να ανακατέψει τη δεξαμενή ένα τζιμάνι της ΕΛΑΣ και να επιλέξει 2-3 ονόματα «υπόπτων». Η δουλειά θα έχει γίνει, και ας έρθει η αθώωση στις δικαστικές αίθουσες τρία με τέσσερα χρόνια μετά.

Η φούσκα θα έχει σκάσει, δεν θα θυμάται σχεδόν κανείς τι είχε συμβεί, ίσως ούτε ο Μπουραντώνης...

IV

Η κρατική αναβάθμιση επελαύνει. Το μέσο της επικήρυξης είναι ένα μέσο που θα έπρεπε να χτυπάει εξίσου στα «δημοκρατικά» αυτιά και μάτια, εφόσον σκίσανε τα ιμάτιά τους για την ταμπέλα και τον συμβολισμό της.

Βέβαια, τι να μας πει για φασισμό ο υπουργός ΠΡΟ-ΠΟ, ο ΣΥΡΙΖΑ, και η κυβέρνηση της ΝΔ; Ας μας μιλήσουν για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ας μας αναφέρουν τις συνθήκες στις ελληνικές φυλακές, τα κρούσματα

στα γηροκομεία της χώρας, τις εκατοντάδες άνεργες και τους εκατοντάδες ξεκρέμαστους επισφαλείς. Γιατί και με την καταδίκη της ΧΑ, ο φασισμός έχει ήδη αλλάξει νοηματοδότηση. Τη νοηματοδότηση τη δίνει ο ρυθμιστής και ο κάτοχος του μονοπωλίου της βίας, το κράτος.

V

Ό,τι αίσθημα και να μας αφήνουν οι δημόσιες δράσεις, οι φωτογραφίες και το θέαμα, θα τις υπερασπιστούμε για την ουσία τους, για τον πραγματικό αντίκτυπο και στόχο τους, ειδικά, απέναντι σε κάθε τσουτσέκι και φερέφωνο που επιθυμεί την καταδίκη όλων των πρακτικών αντίδρασης, βλέποντας το ζοφερό μέλλον.

Ήδη το κράτος προμοτάρει το διαχρονικό του όνειρο, να εγκαταστήσει μπάτσους εντός των σχολών. Ίσως να ξεκινήσει με την πρόσληψη του ειδικού φρουρού που τράβηξε ήδη μία φορά όπλο μέσα στο ΟΠΑ, απειλώντας φοιτητές/τριες, με κίνδυνο να πυροβολήσει οποιονδήποτε/οποιαδήποτε περνούσε εκείνη την ώρα.

Η απάντηση που πρέπει να δοθεί, ακόμη και από αυτούς που σπεύσανε να δώσουν διαπιστευτήρια αθωότητας και διαχωρισμού, στα σχέδια του κράτους πρέπει να είναι πολύ συγκεκριμένη. Όσο τους δίνεται χώρος, θα τον καταλαμβάνουν. Όσο δεν μπαίνουν αναχώματα, όπως είναι και οι επιθέσεις στα πρόσωπα της μικρο-εξουσίας μέσα στα πανεπιστήμια για παράδειγμα, η μαζική και μαχητική παρουσία μας στις σχολές, στον δημόσιο χώρο και παντού, θα μας μένει ακόμη πιο μικρή νησίδα εδάφους, με κίνδυνο να πέσουμε ανά πάσα στιγμή μέσα στην άβυσσο της κρατικής εξουσίας.

■/ καρόσι

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

12/09 - Ηράκλειο: Μαζική συμμετοχή στην πορεία αλληλεγγύης στις καταλήψεις

Πάνω από 600 άτομα πορεύτηκαν στο Ηράκλειο σε αλληλεγγύη με τη Rosa Nera.

Η πορεία ξεκίνησε από τα Λιοντάρια και κατέληξε στο πάρκο Θεοτοκοπούλου ακολουθώντας την κλασική διαδρομή. Κατά τη διαδρομή υπήρχε έντονος παλμός, γράφονταν συνθήματα, ενώ κατέβηκαν κάποιες κάμερες και έγιναν μικροσπασίματα σε μαγαζί πολυεθνικής.

Την πορεία καλούσε η κατάληψη Ευαγγελισμού, η οποία είχε και το μεγαλύτερο μπλοκ κόσμου με το σύνθημα «Καμία εκκένωση δεν μένει αναπάντητη». Πανό και ξεχωριστό μπλοκ είχαν επίσης οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς.

18/09 - Ηράκλειο: Μαζική πορεία για τα επτά χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα

Επτά χρόνια από την δολοφονία του Παύλου Φύσσα. Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε.

Η συγκέντρωση στο Ηράκλειο Κρήτης για τα επτά χρόνια από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα είχε μαζική συμμετοχή. Στην Πλατεία Λιονταριών καλούσε ο α/α χώρος και όλες οι οργανώσεις της αριστεράς. Πριν την έναρξη της πορείας υπήρξε αντιπαράθεση με το μπλοκ του σύριζα το οποίο προσπάθησε να διεκδικήσει χώρο και τελικά αποχώρησε μαζί με κομμάτια τη αριστεράς.

Ο α/α χώρος έμεινε περισσότερο στην πλατεία, όπου συγκροτήθηκε μπλοκ από Αναρχικούς/ες και Αντιφασιστικό Συντονισμό. Η πορεία ακολούθησε με παλμό την κλασική διαδρομή στο κέντρο της πόλης, με τους ματατζήδες να πιέζουν στο πίσω μέρος. Όσο το κράτος και οι εξουσίες, τα ΜΜΕ και η εκκλησία επιδιώκουν τη διατήρη-

ση της βάρβαρης κανονικότητας πάση θυσία -σιγοντάρωντας τον εθνικισμό, την ξενοφοβία, την υποταγή και την οπισθοδρόμηση, η δολοφονία του Παύλου θα παραμένει επίκαιρη. Ακούστηκαν πολλά συνθήματα για τη συνθήκη του κοινωνικού εκφασισμού με αφορμή το φασιστικό πογκρόμ στο Τυμπάκι, καθώς και αλληλεγγύης στις καταλήψεις, τόσο στις εκκενωμένες, όσο και σε αυτές που βρίσκονται σε καθεστώς πίεσης.

27/10 - Ηράκλειο: Αντιφασιστική πορεία

Το βράδυ της Τρίτης 27/10/20 κατά τις 21:00, περίπου 70-80 αντιφασίστες και αντιφασίστριες πραγματοποίησαν δυναμική πορεία στο κέντρο του Ηρακλείου, ως μια πρώτη απάντηση στα παγκρήτια φασιστικά καλέσματα που υπήρξαν με αφορμή την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου.

Οι φασίστες εκμεταλλευόμενοι τη συγκεκριμένη ημέρα προγραμματίζαν συγκέντρωση στην Πλατεία Ελευθερίας ενάντια στην απαγόρευση των παρελάσεων, και τέλεση μνημόσυνης εκδήλωσης για τον φασίστα Κωνσταντίνο Κατσίφα, επιχειρώντας την ηρωοποίηση του συγκεκριμένου, και τη συσχέτιση του θανάτου του με τα θύματα των ναζί και του φασισμού, καθώς και με όσους/όσες σκοτώθηκαν πολεμώντας τους. Η απόπειρα δημόσιας παρουσίας τους δεν θα μπορούσε να μείνει αναπάντητη.

Κατά τη διάρκεια της «στόμα με στόμα» πορείας γράφτηκαν και ακούστηκαν αντιφασιστικά συνθήματα, πετάχτηκαν τρικάκια και μοιράστηκαν κείμενα, ενώ έγινε ενημέρωση κατοίκων, οι οποίοι δεν γνώριζαν το επικείμενο φασιστικό μάζεμα. Η πορεία ξεκίνησε από τη γειτονιά της Ανάλυσης όπου ήταν το αρχικό σημείο συνάντησής τους και θα γινόταν το μνημόσυνο, έπειτα κινήθηκε προς το σχολείο «Καπετανάκειο», με κατεύθυνση την Πλατεία Ελευθερίας, όπου γράφτηκαν αντιφασιστικά συνθήματα στο μνημείο του αγνώστου στρατιώτη. Κατέληξε στο πάρκο Θεοτοκοπούλου αφού διέσχισε το εμπορικό κέντρο της πόλης.

**Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ
ΣΤΑ ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ ΤΩΝ ΚΑΤΣΙΦΑΔΩΝ
ΕΜΕΙΣ ΧΟΡΕΥΟΥΜΕ ΖΕΪΜΠΕΚΙΚΑ**

10/11 - Μήλος: Πού πήγαν οι πρόσφυγες;

60 πρόσφυγες και μετανάστες εντοπίστηκαν από το Λιμενικό σε τοποθεσία ανοιχτά της Μήλου. Σύμφωνα με την οργάνωση «Watch the Med», το Λιμενικό, παρά το γεγο-

νός πως επιβεβαίωσε το περιστατικό και ρυμούλκησε το πλοίο με τους πρόσφυγες, λόγω της κακοκαιρίας στο Αιγαίο αρνήθηκε να απαντήσει στην οργάνωση σχετικά με το πού τους πηγαίνει. Ένα 24ωρο αργότερα, το Λιμενικό της περιοχής αρνείται πως υπήρξε οποιοδήποτε περιστατικό με πρόσφυγες τις τελευταίες μέρες και αυτό αποτελεί ένα από τα αρκετά που συμβαίνουν σε καθημερινή βάση. Παρ' όλα αυτά, στο twitter της «Watch the Med», έχει αναρτηθεί βίντεο που δείχνει το σκάφος του Λιμενικού να τραβά το πλοίο των προσφύγων.

7/11 - Πάτρα: Αποκλεισμός συγκέντρωσης και επίθεση στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο «Επί τα Πρόσω»

Οι δυνάμεις καταστολής επιτέθηκαν στην Πάτρα στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο «Επί τα Πρόσω» και τον απέκλεισαν επί δύο ώρες, όπου υπήρχε ήδη προγραμματισμένη συλλογή ειδών. Εντός του χώρου εγκλωβίστηκε πλήθος συντρόφων και συντροφισσών που είχαν συγκεντρωθεί εκεί έπειτα από τον αποκλεισμό του σημείου της ανακοινωμένης συγκέντρωσης «ενάντια στην καταστολή, την απαγόρευση κυκλοφορίας και την κρατική διαχείριση της πανδημίας» από την «Ανοιχτή Συνέλευση για την Αλληλεγγύη ενάντια στον ολοκληρωτισμό». Οι συγκεντρωμένοι κατάφεραν παρά την επίθεση να κρατήσουν και τον χώρο, αλλά και να μην συνεχιστεί η επίθεση από τη μεριά των μπάτσων. Παράλληλα, σύντροφος που κινούνταν προς τη συγκέντρωση δέχτηκε την άγρια επίθεση των ΜΑΤ και μεταφέρθηκε τραυματισμένος στην ΓΑΔΑ, όπου και κρατήθηκε δίχως να του παρασχεθεί ιατρική βοήθεια. 3 μέρες μετά πραγματοποιήθηκε πορεία ενάντια στην καταστολή από τουλάχιστον 200 άτομα.

1/11 - Νέο Ηράκλειο, Αθήνα

Την 1η Νοέμβρη, την ημέρα εκτέλεσης των δυο φασιστών έξω από τα γραφεία της Χρυσής Αυγής, αναρχικές ομάδες, αντιφασιστικές συλλογικότητες, στέκια και αντιφασίστες/τριες καλέσαμε σε συγκέντρωση στον σταθμό ΗΣΑΠ Ηρακλείου. Η αστυνομία, ενώ η διαδήλωση ετοιμαζόταν να διαλυθεί, εξαπέλυσε δολοφονική επίθεση, χτυπώντας κόσμο, ρίχνοντας χημικά, φτάνοντας στο σημείο να αφήσει αιμόφυρτους συντρόφους και συντροφισσες στον δρόμο. Οι μπάτσοι δεν σταμάτησαν εκεί, μπουκάροντας μέσα στα μαγαζιά χτυπώντας διαδηλωτές και απλούς πελάτες, με απολογισμό 13 συλλήψεις και 4 τραυματίες. Μέχρι και παιδιά ξυλοκοπήθηκαν από τα ένστολα καθίκια.

Καταγγελία για την κρατική διαχείριση της πυρκαγιάς στον δήμο Λαυρεωτικής (09/09/2020)

Στις 9 Σεπτεμβρίου πυρκαγιά έπληξε τον δήμο Λαυρεωτικής. Στο σημείο που αρχικά εκδηλώθηκε, το έδαφος είχε χαμηλή βλάστηση, όπου ο ρυθμός με τον οποίο εξαπλώνεται η φωτιά είναι μικρός, και θα μπορούσε να είχε σβήσει άμεσα. Παρόλα αυτά σύμφωνα με μαρτυρίες, μεσολάβησε αρκετή ώρα έως ότου κινητοποιηθούν οι τοπικές αρχές και η Πυροσβεστική. Το αποτέλεσμα ήταν η φωτιά να εξαπλωθεί προς το δάσος καθώς και οικισμούς, καλύπτοντας τεράστια έκταση, αφήνοντας πίσω μεγάλες ζημιές και καταστροφές. Ενδεικτικά, κήκαν 60 κτίσματα (οικίες και μαντριά), κτήματα με καλλιέργειας, ζώα, και φυσικά ένα μεγάλο κομμάτι του πευκοδάσους (που αποτελεί έναν από τις πιο όμορφους και μεγάλους πράσινους πνεύμονες της Αττικής), ενώ προληπτικά εκκενώθηκε και το οικοτροφείο «Αργώ» και αρκετοί οικισμοί.

Είναι άξιο προσοχής πως όσο το πύρινο μέτωπο εξαπλωνόταν, οι πυροσβεστικές δυνάμεις είχαν στραμμένη την προσοχή τους στη διάσωση δύο ιδιωτικών περιουσιών του εφοπλιστικού και εκκλησιαστικού κατεστημένου: Πρόκειται για μία από τις οικίες του εφοπλιστή Μαρτίνου, και την οικία του Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Νι-

κόλαου Χατζηνικολάου. Η επιλεκτική επέμβαση και παροχή βοήθειας ήταν που άφησε εκτεθειμένο στο πέρασμα της πυρκαγιάς το σύνολο σχεδόν των κατοίκων των γειτονικών περιοχών, και οδήγησε στις καταστροφές που περιγράψαμε παραπάνω. Λαμβάνοντας υπόψη πως εκείνη την ημέρα φυσούσαν έντονοι άνεμοι, η κρατική διαχείριση θα μπορούσε να χαρακτηριστεί από προκλητική έως και δολοφονική.

Να σημειώσουμε πως η ευρύτερη περιοχή που εκδηλώθηκε η πυρκαγιά αποτελεί κομμάτι επενδυτικών βλέψεων, τόσο με σχεδιασμό εγκατάστασης αιολικού πάρκου στο ορεινό τμήμα, όσο και με τα πλάνα για το παραλιακό μέτωπο του Σαρωνικού, την «αθηναϊκή Ριβιέρα»...

ΥΓ. Ο Οκτώβρης πέρασε και οι αποζημιώσεις που έταξαν οι τοπικοί άρχοντες και η πολιτική ηγεσία ακόμα να φανούν

❖ Οι καταλήψεις είναι τα σπίτια του αγώνα

Η καπιταλιστική κρίση του '08 δεν έχει σταματήσει, αλλά αντιθέτως βαθαίνει. Η έξαρση του κορωνοϊού αποτέλεσε πρώτης τάξεως ευκαιρία για τα κράτη διεθνώς, ώστε αξιοποιώντας τη συνθήκη έκτακτης ανάγκης, να αναβαθμίσουν το -σκοτεινό- διαχρονικό έργο τους, προς μία ακόμα πιο νεοφιλελεύθερη κατεύθυνση. Τα ειδικά μέτρα για την αντιμετώπιση της «πανδημίας» προβλέπουν:

- την επιβάρυνση του κόσμου της εργασίας προς όφελος των αφεντικών με μία σειρά έκτακτων μέτρων και ΠΝΠ,
- την εισαγωγή και την εδραίωση νέων τεχνολογιών και μηχανισμών ελέγχου και επιτήρησης των υπηκόων,
- τη δοκιμή νέων πειθαρχήσεων σε διάφορους τομείς της καθημερινότητας, με βασικότερη αιχμή τη διαχείριση του δημόσιου χώρου, και τη μετατόπιση των προνοιακών δαπανών από τον δημόσιο στον ιδιωτικό τομέα,
- την όξυνση των διακρατικών ανταγωνισμού, που πλέον διεξάγονται και με υγειονομικούς όρους
- την περαιτέρω αορατοποίηση των περισσευούμενων πληθυσμών, όπως οι μετανάστριες, οι φυλακισμένοι σε φυλακές, ψυχιατρεία, γηροκομεία, οι άστεγες κ.λπ.

Οι καπιταλιστικές κρίσεις, δηλαδή η μειωμένη κερδοφορία του κεφαλαίου, επιδιώκεται να ξεπερνιούνται εις βάρος των καταπιεσμένων. Η σημερινή κρίση του καπιταλισμού, όσο και να θέλουν να μας πείσουν γι' αυτό, δεν προέκυψε από την «έξαρση της πανδημίας»· προϋπήρχε, και η συνταγή για το ξεπέρασμά της παραμένει μία. Το κράτος υπάρχει για να εξασφαλίσει αυτή ακριβώς τη συνθήκη. Δεν είναι ούτε τυχαίο, ούτε και δείγμα κατσαπλιάδισμού, πως σε μία περίοδο έξαρσης της «πανδημίας» του covid-19, το ελληνικό κράτος επιλέγει:

- να διαχύσει το ρατσιστικό δηλητήριο κάθετα προς την κοινωνία, στοχεύοντας ξεκάθαρα στην περαιτέρω όξυνση των συντηρητικών αντανάκλαστικών, διατηρώντας για μήνες στην επικαιρότητα ζητήματα όπως την περίπτωση του Έβρου και των νησιών του Αιγαίου σε σχέση με το μεταναστευτικό, το ζήτημα της μετατροπής της Αγίας Σοφίας σε τζαμί, και την «τουρκική προκλητικότητα». Βασική στόχευση η συσπείρωση του εθνικού κορμού απέναντι στον εκάστοτε εθνικό κίνδυνο, που σε δεύτερο χρόνο θα λειτουργήσει ως το κοινωνικό υπόστρωμα που θα νομιμοποιήσει τις βλέψεις του ελληνικού κράτους και τα συμφέροντά του στο ενεργειακό παζάρι της Μεσογείου και των Βαλκανίων. Ταυτόχρονα, αυτή ακριβώς η αφήγηση βλέπει τους «εσωτερικούς εχθρούς» στις εργατικές διεκδικήσεις, τους κοινωνικούς, περιβαλλοντικούς ή πολιτικούς αγώνες, τους αγώνες ενάντια στην περαιτέρω υποτίμηση και υποβάθμιση της ζωής και της καθημερινότητάς μας σε κάθε επίπεδο. Βλέπει «εσωτερικούς εχθρούς» σε κάθε κοινωνική κίνηση που βάζει την ίδια τη ζωή πάνω από μια κούφια πατρίδα.
- να δαπανήσει δισεκατομμύρια ευρώ σε εξοπλιστικά που θα αγορασθούν από τη Γαλλία, βασική υποψήφια για την εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων της Μεσογείου (κυρίως μέσω της Total). Στον αντίποδα, στο μεσοδιάστημα μεταξύ του πρώτου και του δεύτερου κύματος του κορωνοϊού, το δημόσιο σύστημα υγείας δεν χρηματοδοτήθηκε στο ελάχιστο, ενώ οι λιγοστές και ολιγόμηνες προσλήψεις ιατρών, συγκριτικά με το πλήθος των αναγκών, δεν πέτυχαν το παραμικρό αντίκρισμα. Οι προτεραιότητες είναι άλλες, και αυτό φαίνεται ήδη από τον Γενάρη, με τις προσλήψεις

2500 αστυνομικών, και στη συνέχεια με την οικονομική ενίσχυση των ελληνικών ΜΜΕ με 20 εκατομμύρια ευρώ για την καμπάνια «Μένουμε σπίτι».

- να κυνηγήσει τα κέρδη από τον τουρισμό, πλασάροντας παράλληλα το προφίλ της χώρας-υγειονομικού παραδείσου, ανοίγοντας τα σύνορα, χωρίς να λάβει το παραμικρό μέτρο. Στη συνέχεια, με την αναμενόμενη επιδείνωση της κατάστασης, η στρατηγική και πάλι περιλαμβάνει «ατομική ευθύνη», μεταφέροντας τη λύση ενός ακόμα προβλήματος (και μάλιστα υγειονομικού, με ό,τι αυτό μπορεί να συνεπάγεται) στις πλάτες των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων
- να αναβαθμίσει το νομικό πλαίσιο προετοιμάζοντας το έδαφος για νέες επενδύσεις, αντιμετωπίζοντας τις πόλεις και την ύπαιθρο ως απέραντο οικόπεδο προς αξιοποίηση. Από την περιστολή των διαδηλώσεων, το νέο περιβαλλοντικό νομοσχέδιο και τις πρότερες επενδυτικές visa, έως και την έκτακτη τροπολογία για το εργασιακό, όλα καταλήγουν στο να δοθεί το έδαφος για την εξάσκηση κάθε λογής βίτσιων των καπιταλιστών. Όλα τείνουν να καθορίζονται από το αόρατο χέρι της αγοράς (εκπαίδευση, υγεία, περιβάλλον κ.λπ.), ενώ στον αντίποδα αυτό που μένει είναι το αστυνομικό κράτος ως εγγυητής των επενδύσεων, να διασφαλίζει την ομαλή κυκλοφορία του κεφαλαίου και να καταστέλλει οποιοσδήποτε διεκδικήσει προέρχονται από τα κάτω. Χαρακτηριστική των προθέσεων η πρόταση για νομοθέτηση των απλήρωτων υπερωριών, που όχι μόνο καταπατά στοιχειώδη εργατικά δικαιώματα, αλλά στην ουσία ορίζει με δυσμενέστερους όρους την εργατική δύναμη.

★

Ήδη από το τέλος του 2012, το κράτος είχε αναγνωρίσει τη δυναμική που συνεισέφεραν οι καταλήψεις (και ο κόσμος που κινούνταν γύρω και μέσα σε αυτές) στους κοινωνικούς αγώνες των αντιμνημονιακών ταραχών. Αποτελεί κρατική επιλογή όλων των κυβερνήσεων έκτοτε, συμπεριλαμβανομένης και αυτής του ΣΥΡΙΖΑ, η καταστολή και η εκκένωση των καταλήψεων. Το τελευταίο κύμα εκκενώσεων ξεκινάει επίσημα στα τέλη του Αυγούστου του 2019, και πραγματοποιείται παράλληλα και σε συνδυασμό με όλα αυτά που αναπτύσσουμε παραπάνω.

Οι καταλήψεις είναι τα σπίτια του αγώνα. Πέρα από τα ντουβάρια, είναι χώροι όπου στήνουμε τις κινηματικές δομές μας, με διπλό σκοπό:

Από τη μία οικοδομούμε στιγμιότυπα από τον κόσμο που οραματιζόμαστε, χτίζουμε σχέσεις πάνω στις αξίες που πιστεύουμε, μοιραζόμαστε τις χαρές και τις λύπες, τους πειρασμούς και τα πάθη. Οι καταλήψεις είναι η γη όπου ανθίζει η αλληλεγγύη, χωρίς σύνορα, ανεξαρτήτως φύλου ή σεξουαλικότητας, για κάθε ηλικία, οι χώροι που μοιραζόμαστε τη γνώση, που παράγεται και αναπαράγεται ο μόνος αυθεντικός πολιτισμός, αυτός που φτύνει στα μούτρα την εμπορευματική σχέση και τη χρηματική διαμεσολάβηση της ανταλλακτικής αξίας.

Από την άλλη, οι καταλήψεις είναι τα εδάφη στα οποία συναντιόμαστε, συζητάμε και αναλύουμε τις βλέψεις και τα σχέδια της κυριαρχίας, τους κρατικούς σχεδιασμούς, τις ορέξεις μικρών ή μεγαλύτερων αφεντικών. Είναι οι χώροι που οργανώνουμε τις απαντήσεις μας και στήνουμε αναχώματα στην κρατική βαρβαρότητα και την καπιταλιστική επέλαση. Μέσα από οριζόντιες, αδιαμεσολάβητες και αυτοοργανώμενες συλλογικές διαδικασίες, προσπαθούμε -με όσες δυνάμεις έχουμε- να μπολιάσουμε τις κοι-

νωνικές διεργασίες με τον σπόρο της αντίστασης, και με το όραμα μιας ζωής απελευθερωμένης από τους καταναγκασμούς της μισθωτής εργασίας, των επιβεβλημένων διαχωρισμών, της κοινωνίας του θεάματος, του ατομικισμού και του φιλοτομαρισμού. Οι καταλήψεις αποτελούν «γκρίζες ζώνες για το κράτος» και βλάπτουν σοβαρά την ομαλή κυκλοφορία του εμπορεύματος και την απρόσκοπτη κερδοφορία των αφεντικών.

Οι καταλήψεις εχθρεύονται το κράτος και το κεφάλαιο. Αποτελούν την έμπρακτη άρνηση της ιδιοκτησίας, απελευθερώνοντας χώρους προς κινηματική χρήση, για τη στέγαση συλλογικών πολιτικών και κοινωνικών αναγκών. Είναι εμφανές πως πάνω στο όχημα του κορωνοϊού η επίθεση των από τα πάνω σκληραίνει, και μάλιστα με όρους ολοκληρωτισμού· και είναι πολύ πιθανό τα αμέσως επόμενα χρόνια να ξαναζήσουμε μαζικές συγκρουσιακές στιγμές, νέες κοινωνικές εκρήξεις. Όσο περισσότερες καταλήψεις υπάρχουν τότε, τόσο πιο έτοιμες και έτοιμοι θα είμαστε για να κάνουμε τα επόμενα βήματα, ατομικά και συλλογικά· όσο δεν υπάρχουν, τόσο πιο ανώδυνα θα κυλήσει γι' αυτούς η καταστροφική -κατά τ' άλλα- επέλασή τους.

Οι καταλήψεις αποτελούν τα συλλογικά αναχώματα απέναντι στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, τη μικροαστική μιζέρια, τον κρατικό ολοκληρωτισμό, τη διάχυση του εθνικισμού, του ρατσισμού, της πατριαρχίας και της ομοφοβίας. Η θέση του ευρύτερου κινήματος, και όλων των ατόμων που επιλέγουν να αντιστέκονται και να αγωνίζονται για μια αξιοπρεπή ζωή, η θέση μας είναι στον δρόμο. Τα κτίρια μπορεί να λείψουν για λίγο, οι άνθρωποι τους συνεχίζουν.

Έχουμε έναν ολόκληρο κόσμο να καταλάβουμε

Κρίνουμε σκόπιμο να ξαναπούμε πως αποτελεί πολιτική επιλογή της εφημερίδας να στεγάζει τις διαδικασίες και το έντυπο υλικό της στα κατειλημμένα κτίρια του αναρχικού κινήματος. Επιλέγουμε να συμμετέχουμε ενεργά στις διεργασίες που λαμβάνουν χώρα εντός τους, στις πρακτικές ανάγκες, τις συλλογικές τοποθετήσεις, στη στήριξη, την περιφρούρηση και την υπεράσπισή τους. Επιλέγουμε να αποτελούμε ένα ακόμα ζωντανό κομμάτι στην ιστορία τους, γράφοντας παράλληλα και μέσα από αυτήν και τη δική μας...

[Χανιά] Ποιος κρύβεται πίσω από την εκκένωση της κατάληψης Rosa Nera;

Το 2015 ο Βασίλης Διγαλάκης, τότε πρόεδρος του πολυτεχνείου Κρήτης, καλεί στα Χανιά τον Don Marom, ενώ ένα χρόνο αργότερα θα βρεθούν μαζί να συμμετέχουν στο Master in Technology & Innovation Management του Πολυτεχνείου Κρήτης. Τον Γενάρη του 2017, 20 μέρες προτού λήξει η καταληκτική ημερομηνία κατάθεσης προσφορών, ιδρύεται η εταιρία που έμελλε να υπογράψει τη σύμβαση για την ενοικίαση και μετατροπή του κτιρίου της Rosa Nera¹ σε ξενοδοχείο, η BELVEDERE MONO-ΠΡΟΣΩΠΗ Ε.Π.Ε. Μια εταιρία που αν ακολουθήσει κανείς τα ίχνη της φτάνει μέχρι την Κύπρο και το Ισραήλ σε ένα εκτενές δίκτυο υπεράκτιων εταιριών. Σε αυτό, πέραν διάφορων ανδρικών εταιριών που φαίνονται τα ονόματά τους σε χιλιάδες άλλες τέτοιες εταιρίες, θα ξεχωρίσει κανείς τρία πρόσωπα: τον Don Marom, τον «ακαδημαϊκό», τον Shay Brosh, τον «κτηματομεσίτη», και τέλος τον Moshe Luna, τον C.E.O.

Το 2016 τοποθετείται στη θέση του διευθύνοντα συμβούλου της εταιρίας αξιοποίησης ακίνητης περιουσίας του πολυτεχνείου Κρήτης (Ε.Α.Δ.Π.Τ.Π.)² ο Κώστας Πρωτοπαπαδάκης, πρώην δημοτικός σύμβουλος Χανίων και πολιτικό πρόσωπο. Μόλις αναλαμβάνει καθήκοντα προκηρύσσει τον διαγωνισμό για την εκμίσθωση των κτιρίων στον λόφο Καστέλι. Ο Κ. Πρωτοπαπαδάκης είναι μέλος της εταιρίας, εκτός της πανεπιστημιακής κοινότητας, που βρίσκεται σε αυτή με την ιδιότητα του εκπροσώπου του δήμου Χανίων, και θα αντικαταστήσει την προηγούμενη υπάλληλο της τεχνικής υπηρεσίας του δήμου που κατείχε αυτή τη θέση. Ένας ακόμα παλιός γνώριμος του Β. Διγαλάκη καθώς πέρα από τον κοινό πολιτικό χώρο τον οποίο μοιράζονται, στέγαζαν τα γραφεία τους και στο ίδιο κτίριο. Ο Κ. Πρωτοπαπαδάκης λειτουργεί εταιρία συμβουλευτικής για επιχειρήσεις, σε σχέση με την περιβαλλοντική αλλά και αναπτυξιακή νομοθεσία, με ένα μακρύ πελατολόγιο ξενοδοχειακών μονάδων. Ο δρόμος είναι πλέον στρωμένος και έναν χρόνο αργότερα θα υπογράψει τη σύμβαση εκποίησης των κτιρίων στον λόφο Καστέλι, κερδίζοντας τη δική του θέση στο σκάνδαλο BELVEDERE.

Τα ξημερώματα του Σαββάτου, στις 5 του Σεπτεμβρίου το έτος 2020, αστυνομικές δυνάμεις εισβάλλουν στην κατάληψη Rosa Nera, όπου συλλαμβάνουν δεκαέξι συντρόφους και συντρόφισσες. Ακολουθεί αυθόρμητη πορεία που οδηγεί σε συνέλευση, και αργότερα σε κάλεσμα σε συγκέντρωση. Η συγκέντρωση μετατρέπεται σε μεγάλη πορεία με την συμμετοχή 600 ανθρώπων, ενώ η πορεία το βράδυ ξεπερνάει τους 1500. Μια απίστευτη δυναμική κόσμος, ο οποίος διαδήλωσε φωνάζοντας συνθήματα για την υπεράσπιση των καταλήψεων και την αλληλεγγύη στην Rosa Nera. Στην επόμενη πορεία που καλείται μια βδομάδα μετά, η συμμετοχή θα ξεπεράσει τα 2500 άτομα, και ένα πολύμορφο κίνημα υπεράσπισης της κατάληψης, αλλά και εναντίωσης στην ξενοδοχοποίηση, έχει μόλις πάρει θέση.

Κάπως έτσι η τοπική εξουσία, δηλαδή ο δήμος Χανίων και συγκεκριμένα ο δήμαρχος, Παναγιώτης Σημανδηράκης, μετά από μια κατάληψη στο δημαρχείο και αντεγκλήσεις από τις παρατάξεις της αντιπολίτευσης, νιώθουν τον κλοιό να στενεύει. Σε καμία περίπτωση δεν είναι άμοιροι ευθυνών, αφού ο δήμος συμμετείχε στην Ε.Α.Δ.Π.Τ.Π., και πέρα από την τοποθέτηση του κατάλληλου ατόμου την κατάλληλη στιγμή, έκανε ό,τι μπορούσαν για να στρώσει το έδαφος για την εκκένωση της κατάληψης και τη δημιουργία του ξενοδοχείου στον λόφο Καστέλι. Δεν παύει στενός συνεργάτης του δήμαρχου να είναι ο Παντελής Πετσετάκης, λογιστής της εταιρίας BELVEDERE αλλά και της Klein Group, με έδρα το Ισραήλ, η οποία έχει αναλάβει την αναζήτηση επενδυτών για τη δημιουργία του

ξενοδοχείου στον λόφο Καστέλι, ενώ ο δήμαρχος έχει εκφράσει επανειλημμένως τη στήριξη του στο πρόσωπο του συνεργάτη του.

Σε μια προσπάθεια να μπει ταφόπλακα σε έναν ανοιχτό κοινωνικό χώρο, και να απογυμνωθεί η δημοσία συζήτηση για τον λόφο Καστέλι από τα πολιτικά περιεχόμενα της κατάληψης, ο δήμαρχος εμφανίζει την πρόταση για δημιουργία βιβλιοθήκης στον λόφο.³ Παράλληλα, τροφοδοτεί τα τοπικά Μ.Μ.Ε και το facebook με ένα πλήθος μακετών, που περιλαμβάνουν από πάρκα, χώρους αθλητισμού και ανοιχτούς δημοσίου χώρους μέχρι εκθεσιακούς χώρους, χώρους πολιτισμού και εκπαίδευσης καθώς και ένα υπαίθριο θέατρο 650 θέσεων, σε όλη την πόλη, σε οικοπέδα αλλά και κτίσματα που μένουν για δεκαετίες αναξιοποίητα. Επιδιώκει να κλείσει το μάτι στην τοπική κοινωνία, λέγοντας ότι οι ανάγκες πολιτισμού, αθλητισμού, κοινωνικοποίησης αλλά και συνύπαρξης στον δημόσιο χώρο, ανάγκες που κάλυπτε η κατάληψη, μπορούν να αφομοιωθούν από τον δήμο, από τη στιγμή που απολέσουν τα στοιχεία της αυτοργάνωσης, της αντιεμπορευματοποίησης αλλά και της κριτικής στο υπάρχον. Βεβαίως αυτές οι ανάγκες δεν ήταν διαχωρισμένες από τον συνολικό αγώνα εναντίον σε κάθε εξουσιαστική δομή, εναντίον στις διακρίσεις του φύλου, της φυλής, και της τάξης που προσπαθούν να μας επιβάλουν, και εν γένει στον αγώνα εναντίον στην εκμετάλλευση των ζώων μας.

Το ερώτημα όμως του ποιος κρύβεται πίσω από αυτή την υπόθεση, που όσο ξεδιπλώνεται αρχίζει να θυμίζει το «νυχτερινό δελτίο» του Πέτρου Μάρκαρη, δεν επιδέχεται μια απάντηση. Ο Β. Διγαλάκης, ο Κ. Πρωτοπαπαδάκης και ο Π. Σημανδηράκης είναι όλοι τους πρόσωπα, τα οποία τα οποία βρεθήκαν σε μια συγκυρία που το κράτος -μετά από έναν κύκλο παγκόσμιας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και των αγώνων ενάντια σε αυτή- ξεδιπλώνει μια εκστρατεία εκκένωσης των καταλήψεων, προσπαθώντας να γκρεμίσει κάθε ανάχωμα που στήθηκε απέναντι στην αναδιάρθρωση, ενώ παράλληλα προχωράει το «project» ολοκλήρωσης του πανεπιστημίου-επιχείρησης, που συνδέεται με την αγορά και που αποτελεί ακόμα μια εταιρία. Σε αυτήν τη συγκυρία δεν διστάζουν να κάνουν τη βρώμικη δουλειά, με απώτερο στόχο να κερδίσουν πολιτικά και οικονομικά οφέλη. Κάπως έτσι μπορεί και να εξηγηθεί πώς ο Β. Διγαλάκης από πρόεδρο σε ένα μικρό περιφερειακό πανεπιστήμιο κατάφερε να γίνει υφυπουργός παιδείας. Καθώς και το γιατί δεν δίστασε να προκηρύξει διαγωνισμό για να ένα κτίριο που τελούσε υπό κατάληψη, ώστε να το πουλήσει φθηνά στα αφεντικά που δεν θα διστάσουν να το κάνουν ξενοδοχείο. Ωστε να ολοκληρωθεί η ονειρώξη της ανάπτυξης....

Υποσημειώσεις:

1. Το κτίριο της κατάληψης Rosa Nera ή όπως αρέσκεται να το αποκαλεί ο καθημερινός τύπος κτίριο της μεραρχίας, μαζί με τους παλαιούς Στρατώνες, τις Παλαιές Φυλακές καθώς και την αυλή τους (που μέχρι να εκκενωθεί η κατάληψη ήταν δημόσιος χώρος) αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο κτιρίων στον λόφο Καστέλι, που ως τέτοιο έχει εκμισθωθεί για τη δημιουργία του ξενοδοχείου.
2. στην οποία έχουν μεταβιβαστεί το κτίριο της κατάληψης, τα γειτονικά κτίρια μαζί με την αυλή αλλά και όλα κτίρια του πολυτεχνείου εκτός του πανεπιστημιακού campus.
3. τη στιγμή μάλιστα που ο δήμος έχει αγοράσει νεοκλασικό κτίριο και έχει ολοκληρώσει τις μελέτες για δημιουργία βιβλιοθήκης.

When the city is burning...

13/5 - Λάρισα: Αντισιπιστική παρέμβαση σε σπίτι παππά που δηλητηρίασε αδέσποτα

«[...] πραγματοποιήσαμε αφισκόλληση και πετάξαμε μπογιές στο σπίτι παππά που γέμιζε φόδες τα στενά του χωριού Νίκαιας, στη Λάρισα. Ο εν λόγω δολοφόνος μη ανθρώπων ζώων δεν δίστασε να ταΐσει δηλητήριο τα άστεγα τετράποδα του χωριού Νίκαιας Λάρισας εκμεταλλευόμενος την πείνα τους, και μετά να κάνει τον σταυρό του σε κάποιου είδους πολυτελή εκκλησία, προσευχόμενος για αγάπη και αλληλεγγύη, τη στιγμή που ο ίδιος σκορπάει το χριστιανικά ευλαβές μίσος και θάνατο. Κανένα ράσο δεν ξεπλένει την καθημερινή ανθρώπινη τελετουργία εξευτελισμού, σφαγής και υποτίμησης των μη ανθρώπινων ζώων».

Antispe Action

<https://athens.indymedia.org/post/1605151/>

22/05 - Αθήνα: Εμπρηστικές επιθέσεις - Ο χειρότερος εχθρός ήταν, είναι και θα είναι το κράτος και ο καπιταλισμός

«Το δίκιο του αγώνα δεν χωρά σε καταγγελίες και ευχολόγια, και δεν πρόκειται να αναγνωριστεί από κανέναν μηχανισμό δικαιοσύνης. Έχουμε χιλιάδες λόγους -μας τους υπενθυμίζουν με εκκωφαντικό τρόπο οι αστυνομίες όλου του κόσμου- να σπάσουμε στην πράξη τον κρατικό ολοκληρωτισμό. Στο εδώ και το τώρα, μέσα στον αγώνα, μέσα στις κοινωνικές-ταξικές εντάσεις, στα αναχώματα στις ορέξεις της πατριαρχίας, μέσα στις τάξεις των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων αυτού του κόσμου- με όραμα τη συλλογική ταξική και κοινωνική χειραφέτηση. Να υπερασπιστούμε τη ζωή, να περάσουμε στην επίθεση».

Αναρχικοί-Αναρχικές

<https://athens.indymedia.org/post/1605255/>

26/05 - Πέραμα: Ανάλυση ευθύνης για εμπρηστική επίθεση στο φασιστικό σωματείο «Αγ. Νικόλαος»

«Η παρουσία των νεοναζί στην περιοχή του Περάματος, μία περιοχή που γεννήθηκε από εργάτες και πέθανε από το ματσάκονι, τις αναθυμιάσεις και τις εκρήξεις της ναυπηγοεπισκευαστικής ζώνης των εφοπλιστών. Δεν επαναπαυόμαστε με τη διάσπαση της Χ.Α. σε λαγούς και πετραχήλια. Ένα από τα τελευταία μαγαζάκια που έχουν απομείνει είναι αυτό του εθνικού σωματείου «Αγ. Νικόλαος», που οι μόνες του συνδικαλιστικές ιδιότητες είναι η επαφή με τους κανίβαλους εφοπλιστές και η ελάττωση του κόστους του εργατικού δυναμικού, που είναι και ο σκοπός για τον οποίο το χρηματοδοτούν οι ίδιοι».

Γιοι και Κόρες του Χάους

<https://athens.indymedia.org/post/1605915/>

05/06 - Αθήνα: Μπογιές στο γραφείο του πρύτανη του ΕΜΠ, Ανδρέα Μπουντουβή

«Σε αυτή τη συγκυρία, ανάλογα κινήθηκε και η διοίκηση του ιστορικού και μεγαλοπρεπούς ΕΜΠ. Ο πρύτανης του, ο κύριος Μπουντουβής, σε απόφαση από κοινού με τον κοσμήτορα της σχολής Αρχιτεκτόνων, κύριο Τουρνικιώτη, και σε συνεργασία με τα κεντρικά της Αλεξάνδρας και της Κατεχάκη, γεμίζουν το κάτω Πολυτεχνείο -το κατά τα άλλα άσυλο που πολλάκις έχουν δεσμευτεί ότι θα υπερασπιστούν- με μπάτσους. Πιο συγκεκριμένα, στις 15/3 κάθε λογής μπάτσοι (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ, ασφαλίτες) εισβάλλουν στο κατειλημμένο κτήριο Γκίνη και εκδιώχνουν δεκάδες μετανάστ(ρι)ες που ζούσαν εκεί, δήθεν για την απολύμανση του χώρου. Στη συνέχεια, τους/τις μεταφέρουν στο κέντρο κράτησης της Π. Ράλλη, στερώντας

τους τα βασικά μέτρα προφύλαξης τους, και στοιβάζοντάς τους υπό άθλιες συνθήκες - αγνοώντας, κατά τα γνωστά, την ίδια την πρόφαση κάποιας υγειονομικής προστασίας. Εν συνεχεία, ο Μπουντουβής και τα τσιράκια του, κρατούν κλειστό επ' αόριστον ολόκληρο το συγκρότημα της Πατησίων, σε συνέχεια της επιδίωξης της απονέκρωσης των κοινωνικών ζυμώσεων και αγώνων που ιστορικά λαμβάνουν χώρο εκεί».

<https://athens.indymedia.org/post/1605645/>

08/06 - Θεσσαλονίκη: Εμπρηστική επίθεση στα κεντρικά γραφεία της Manpower Group

«Η Μαύρη Αυτοάμυνα οφείλει να βαδίζει στα χνάρια των ένοπλων προγόνων της. Η λαϊκή δικαιοσύνη δεν θα έρθει από τις καταδικές και τη φυλακή των ένστολων δολοφόνων του Trump, αλλά από την ένοπλη χειραφέτηση των καταπιεσμένων κοινοτήτων που βρίσκονται στο στόχαστρο της λευκής τρομοκρατίας και την οικοδόμηση εξεγερμένων κοινοτήτων ισότητας και αλληλεγγύης.

»Ο εμπρησμός της ManPower Group είναι μια έμπρακτη δήλωση πύρινης αλληλεγγύης στις συντρόφισσες και τους συντρόφους του Επαναστατικού Κινήματος για την Κατάργηση της Σκλαβιάς (Revolutionary Abolition Movement), που καλούν τη διεθνή επαναστατική κοινότητα στην πραγματοποίηση άμεσων κι αδιάκοπων δράσεων αλληλεγγύης εναντίον των συμφερόντων των Η.Π.Α. Ο πόλεμος που δίνεται στις αμερικανικές μητροπόλεις και τα προάστια δεν θα σιγήσει».

Οργάνωση Αναρχική Δράση

<https://athens.indymedia.org/post/1605880/>

13/06 - Αθήνα: Επίθεση στο Α.Τ. Νέας Ιωνίας

«Κάναμε αυτή τη δράση, αντλώντας έμπνευση από τα γεγονότα στην Αμερική, και ως εκδίκηση για τον George Floyd. Κάναμε αυτή τη δράση σε αλληλεγγύη με τους φυλακισμένους σε όλο τον κόσμο, συμβάλλοντας έτσι στο τριήμερο δράσεων αλληλεγγύης με τους έγκλειστους. Πρέπει να τους κάνουμε να υπολογίζουν τις πράξεις τους, πριν μας ισοπεδώσουν. Ελπίζουμε να χτίσουμε τέτοια δύναμη ώστε να τους στερήσουμε τη δική τους.

»Για τη Μαύρη Απελευθέρωση! Να καταλύσουμε το Κράτος! Επίθεση στην Αστυνομία! Να καταστρέψουμε το Σύστημα! Να απαλλοτριώσουμε τα πάντα!».

Ομάδα εκδίκησης George Floyd

<https://athens.indymedia.org/post/1605674/>

27/06 - Αθήνα: Ραντεβού στις ζαρντινέρες (επίθεση στον εμπορικό δρόμο της Ερμού)

«Φωνάξαμε και γράψαμε συνθήματα σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους και καταπιεσμένες, ενάντια στον εξευγενισμό του κέντρου, ενάντια στις κατασταλτικές επιχειρήσεις που πραγματοποιεί το κράτος στον κόσμο του αγώνα, τις δομές και τις καταλήψεις του.

»Παράλληλα με τη διαδήλωση προκλήθηκαν φθορές σε καπιταλιστικούς στόχους, βιτρίνες μεγάλων αλυσίδων και ΑΤΜ τραπεζών, εμπλουτίζοντας τους αποδέκτες των μηνυμάτων μας.

»Για εμάς οι διαδηλώσεις απαντούν (και δεν προκαλούν) στην ασφυξία που καθημερινά μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας βιώνουν στο πετσί τους από τις κρατικές επιλογές, από την αυξανόμενη υποτίμηση των όρων της αναπαραγωγής της ζωής, από το ξεζούμισμά μας στη δουλειά, από τα μαύρα και άραχνα δωρα για βασικούς των 500ευρώ στα φανταχτερά τους καταστήματα. Ασφυξία παθαίνουμε στα κελιά που μας στοιβάζουν ως ζωές ανάξίες να βιωθούν, ως μετανάστες/ριες που πνίγονται στη Μεσόγειο, δολοφονούνται και εξευτελίζονται στους φράχτες του Έβρου, στις Μόριες και στα σύνορα».

Σύντροφοι-Συντρόφισσες, Αναρχικές-αναρχικοί,

Αλληλέγγυοι-Αλληλέγγυες

<https://athens.indymedia.org/post/1606102/>

16/07 - Μαρούσι: Εμπρηστική επίθεση στην Εθνική Τράπεζα

«Η επιλογή του στόχου δεν ήταν τυχαία. Η Εθνική Τράπεζα έχει συμμετοχή σε πλειστηριασμούς σπιτιών, με πιο φρέσκο παράδειγμα τον πλειστηριασμό στα Πετράλωνα, που το κράτος διαφύλαξε φέρνοντας στρατό από μπάτσους, τη στιγμή που πολιτικοί χώροι, δημόσιοι χώροι, καταλήψεις και πλατείες που αράζουν μετανάστριες και μετανάστες εκκενώνονται. Δεν μπορούμε να δούμε ξέχωρα τον ρόλο των τραπεζών στους πλει-

στηριασμούς, ως συνέχεια της επίθεσης και του ξεριζωμού που κάνει το κράτος σε συνεργασία με τα αφεντικά στους υποτιμημένους από τα κάτω. Η πόλη αναπλάθεται διαρκώς και με όρους χειρουργικής αρχιτεκτονικής εκτοπισμού του περιθωρίου. Θέλουν μια αποστειρωμένη εμπορική συνθήκη όπου κάποιοι περσιεύουν επειδή χαλάνε τη βιτρίνα της ανάπλασης».

<https://athens.indymedia.org/post/1606417/>

17/07 - Αθήνα: Τοποθέτηση πηγάδας έξω από τα γραφεία του κόμματος Κασιδιάρη

«Γνωρίζουμε όλοι μας, όπως και ο ίδιος ο Κασιδιάρης, ότι κανένα φασιστικό κόμμα δεν μπόρεσε να εδραιωθεί αν δεν ανέπτυξε δυναμική στο δρόμο. Μακροπρόθεσμα εκεί αποσκοπεί. Ονειρεύεται καινούρια τάγματα εφόδου, στρατιωτικές παρελάσεις και πογκρόμ, δάδες και λάβαρα, ταμπούρλα και πολεμικά εμβλήματα, οραματίζεται την αναβίωση όλων με κόπο έχτισε στις τραμπούκικες χρυσαυγίτικες διμοιρίες. Και εκεί είναι που θα δεχτεί οδυνηρή ήττα. Το αντιφασιστικό κίνημα με μαχητική εμπειρία πολλών ετών αδημονεί να καλωσορίσει στο πεζοδρόμιο τους έλληνες του Κασιδιάρη. Και να τους μετατρέψει σε “έλληνες για την πηγάδα”».

Αναρχική Συλλογικότητα Μασόβκα

<https://athens.indymedia.org/post/1606382/>

17/07 - Βόλος: Επίθεση στην περιφερειακή Ενότητα Μαγνησίας

«Οι τοπικές αρχές (δήμος & περιφέρεια), όχι μόνο δεν συμμερίζονται τα αιτήματα των πολιτών, αλλά προσπαθούν με κάθε μέσο να αυξήσουν την κερδοφορία των πολυεθνικών εις βάρος της κοινωνίας και της φύσης. Στις 13 Ιουνίου η εξουσία χρησιμοποιώντας τα σκυλιά της, προσπάθησε να καταστείλει το κίνημα ενάντια στην καύση σκουπιδιών με ωμή βία, χημικά και ξύλο ενώ ακολούθησαν στημένες ποινικές διώξεις, παράτυπες έρευνες σε σπίτια και εργασιακούς χώρους. Αποκορύφωμα της κατασταλτικής τους επέλασης ήταν ο ακραίος ξυλοδαρμός και βασανισμός του συντρόφου και συναγωνιστή μας Βασίλη Μάγγου. Μετά και τον αναίτιο θάνατο του Βασίλη, τα όρια έχουν προ καιρού ξεπεραστεί!

»Τα ζημειώματα Πέμπτης με Παρασκευή 17/07/2020 επιτεθήκαμε με τσεκούρι και φωτιά στο κτήριο της Περιφερειακής Ενότητας Μαγνησίας, φωτίζοντας λίγο τη μαύρη καλοκαιρινή νύχτα, και διαταράσσοντας την ησυχία των ένστολων και μη κρατικών σκυλιών. Ήταν ένα δείγμα, μια ελάχιστη μορφή αντίβιας ενάντια στις πολιτικές που ασκούν δημοτική και περιφερειακή αρχή, μια μικρή υπενθύμιση ότι κυκλοφορούμε έτοιμες τη νύχτα για όλα! Μια απάντηση στην αστυνομική και δικαστική αυθαιρεσία!»

Και ας μην νικήσουμε ποτέ – Θα πολεμάμε πάντα!

Βασίλης Μάγγος Παρών!

<https://athens.indymedia.org/post/1606404/>

25/07 - Αγρίνιο: Παρέμβαση στο αρτοποιείο του Παύλου Παρθένη

«Βιασμός 14χρονης κατ' εξακολούθηση και επί πληρωμή, από ιδιοκτήτη αρτοποιείου μέσα στο κατάστημα. Το φρικτό γεγονός έχει όνομα και επίθετο και αυτό είναι Παύλος Παρθένης.

»Ο Παρθένης, πολιτευτής με την ακροδεξιά παράταξη του Αρτέμη Σώρρα “Ελλήνων Συνέλευσις”, έδινε ραντεβού στον φούρνο που διατηρεί στο Αγρίνιο με τον προαγωγό πατέρα, και αφού τα έβρισκαν οι δυο τους, το ανήλικο κορίτσι παραδιδόταν στις ορέξεις του βιαστή μαγαζάτορα».

Αναρχική συλλογικότητα Ρουβίκωνας

<https://athens.indymedia.org/post/1606491/>

27/07 - Πετράλωνα: Η καταστροφή ενός σταθμού τρένου για τον θάνατο ενός γκραφίτα

«Από το 2008 μέχρι σήμερα μετράμε 5 θανάτους παιδιών στα ρεύματα του ηλεκτρικού για ένα απλό βάψιμο, εξαιτίας της αυθαιρείας των σεκιουριτάδων, που μην τηρώντας το πρωτόκολλό τους αποφασίζουν να το παίξουν ήρωες της ιδιωτικής τους εταιρίας, και να είναι οι υπεύθυνοι για τις δολοφονίες αυτές. Ο όρος δολοφονία μπαίνει διότι σε όλα έχουμε το κοινό ότι μετά από κυνηγητό στις επικίνδυνες ράγες χωρίς καν την διακοπή του ρεύματος, και στον πανικό που διατρέχει ο άλλος στην προσπάθειά του να ξεφύγει από τα σκυλιά της εσα, και οποιασδήποτε εταιρίας σεκιούριτι, τους χτυπάει το ρεύμα. Και για να μην μείνουμε μόνο στα περιστατικά αυτά, έχουμε και τον θάνατο του Θανάση Καναούτη από ελεγκτή στο Περιστέρι στις ρόδες του λεωφορείου, το κυνηγητό του μικρο-

πωλητή μετανάστη στις γραμμές του Θησείου, με αποτέλεσμα να πέσει στα ρεύματα του σταθμού, ακόμα και τις πολλαπλές ρατσιστικές επιθέσεις σε βάρος μεταναστών που χρησιμοποιούν τα μέσα ως βασικό τους τρόπο μεταφοράς, με αποκορύφωμα την δολοφονία του 20 χρόνου γκαριφά στις ράγες της Αττικής μετά από κυνηγητό από σεκιουριτάδες. Φυσικά μέσα σε όλα αυτά δεν λείπει η απεργαδιαστή συνεργασία αστυνομίας και εταιριών σεκιούριτι, που με την τοποθέτηση των μπαρών στις εισόδους των σταθμών, βλέπουμε και την τοποθέτηση μπάτσων στο εσωτερικών των σταθμών, όπου ελέγχουν την κάθε μας κίνηση».

Αναρχικοί/ές

<https://athens.indymedia.org/post/1606627/>

13/08 - Αθήνα: Εμπρηστικές επιθέσεις σε αλληλεγγύη με την εξέγερση στις ΗΠΑ

«Από την επόμενη κιόλας μέρα της δολοφονίας του Φλόιντ ξεκίνησαν μαχητικές διαδηλώσεις σε όλη την επικράτεια, η διάρκεια, η μαχητικότητα και η ένταση των οποίων αποτελούν μια σημαντική ιστορική παρακαταθήκη, με χιλιάδες κόσμο να κατεβαίνει στον δρόμο και να συγκρούεται με την αστυνομία, εκθέτοντας την αδυναμία της να ελέγξει τους εξεγερμένους, και γκρεμίζοντας τον μύθο της κρατικής παντοδυναμίας στο εσωτερικό της ισχυρότερης χώρας του πλανήτη. Με τις συγκρούσεις να μεταφέρονται σε δεκάδες πόλεις των ΗΠΑ, ακόμη και σε εκείνες με αυξημένη επιτήρηση και αστυνομική παρουσία όπως η Νέα Υόρκη, το Λος Άντζελες και η Ατλάντα. Οι καπιταλιστικές μητροπόλεις των ΗΠΑ, τα μέρη από τα οποία ο καπιταλισμός οικοδομεί τους πυλώνες του και εξάγει όλη την τεχνογνωσία της καπιταλιστικής κανονικότητας, παραδόθηκαν στα χέρια των εξεγερμένων, οι οποίοι τις παρέδωσαν στις φλόγες της εξέγερσης παίρνοντας έτσι μια μικρή εκδίκηση για τη μακροχρόνια καταπίεση και υποτίμηση των ζώων τους».

Αναρχικές ομάδες διεθνιστικής αλληλεγγύης

<https://athens.indymedia.org/post/1606650/>

18/08 - Θεσσαλονίκη: Εμπρησμός σε όχημα του διπλωματικού σώματος σε αλληλεγγύη στην κατάληψη Terra Incognita

«Τα ξημερώματα της 17ης Αυγούστου, ένστολα σκουπίδια εισβάλλουν και εκκενώνουν την κατάληψη Terra Incognita. Κατάσχουν εξοπλισμό και υλικοτεχνικές υποδομές, μέσα σε ένα ξέφρενο πανηγύρι κρατικής τρομοκρατίας και μιντιακού οχető. Όμως οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της κατάληψης με ψηλά το κεφάλι μάς δείχνουν τον δρόμο του αγώνα, και όχι τη νίκη του κρατισμού και της νεοφιλελεύθερης κατασταλτικής στρατηγικής: τα κτίρια ανακαταλαμβάνονται. Οι δομές ξαναχτίζονται. Οι σχέσεις και οι ζυμώσεις που συντελούνται μέσα σε αυτά δεν μπορούν ποτέ να κατασταλούν από κανένα κράτος, κανέναν μπάτσο και καμία εξουσία...

»Η κατάληψη Terra Incognita στα 17 χρόνια παρουσίας και δράσης, γράφει με μεγάλα γράμματα στο βιβλίο της ιστορίας τη λέξη Συνέπεια. Και η υπεράσπιση τόσο της κατάληψης, όσο και των συντρόφων που βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής αυτό το διάστημα είναι αδιαπραγμάτευτο επαναστατικό καθήκον όλων μας».

Αναρχικές/οί

<https://athens.indymedia.org/post/1606744/>

24/08 - Καλαμάτα: Επίθεση στον Μιχαολιάκο

«Σήμερα ήταν μια πολύ ζεστή μέρα στην Καλαμάτα. Ήταν αυτό το καυτό βράδυ που ο Γ.Γ. της Χ.Α., Νίκος Μιχαολιάκος, αποφάσισε να απολαύσει τα σουβλάκια της πόλης μας σε τοπική ψησταριά. Καθώς το φασιστοπαρεάκι λουζόταν στον ιδρώτα, αναγνωρίσαμε την ανάγκη τους για άμεση ενυδάτωση και τους προσφέραμε απλόχερα 20 ιπτάμενα μπουκαλάκια νερό. »Υ.Γ.1: Ελπίζουμε τα γεμάτα μπουκάλια που πέτυχαν στη μάπα τον Μιχαολιάκο να μην (;) αφήσουν μόνιμα σημάδια στο πρόσωπο του ναζισμού στην Ελλάδα.

»Υ.Γ.2: Μην αμελείτε να ενυδατώνεστε και να δείχνετε στον φασισμό ότι είναι ανεπιθύμητος πάντα και παντού».

Αντιφασιστική Ομάδα Υδατοπτώσεων

<https://athens.indymedia.org/post/1606784/>

24/08 - Αθήνα: Εμπρησμός αυτοκινήτου της εταιρίας security My Services στην Πανεπιστημιούπολη (ΕΚΠΑ)

«Η συγκεκριμένη εταιρία αποτελεί μία από τις μεγαλύτερες του είδους της και ήταν ιδιοκτησίας του δολοφονημένου μα-

φίζου Μακρή, κάτι που ήταν ιδιαίτερα γνωστό και είχε αναδειχθεί με πολλά δημοσιεύματα στον τύπο. Αυτό όμως δεν απέτρεψε το πανεπιστήμιο από το να συνεργάζεται για πολλά συνεχόμενα χρόνια μαζί της, και να της χαρίζει ιδιαίτερα υψηλά ποσά: Η προηγούμενη σύμβαση (2018-2020) απέδωσε στην εταιρία πάνω από 2.000.000 ευρώ τον χρόνο, ενώ η καινούρια προβλέπει καθαρά πάνω από 6.000.0000 για τα επόμενα 2,5 χρόνια. Οξύμωρο είναι το γεγονός πως παρά τα υπέρογκα αυτά ποσά, ο χώρος του πανεπιστημίου στερείται βασικές υλικές υποδομές και υπολειτουργεί σε πολύ μεγάλο βαθμό. Υποτίθεται πως ενδιαφέρονται για τη φύλαξη, αλλά δεν ανάβουν εδώ και χρόνια ούτε καν τα φώτα στον δρόμο που διασχίζει την πανεπιστημιούπολη».

Αναρχικοί, αναρχικές

<https://athens.indymedia.org/post/1606822/>

30/08 - Πάτρα: Εμπρησμός του αυτοκινήτου του φασίστα Στέφανου Τσονακίδη

«Στην Πάτρα, εδώ και χρόνια έχουν στηθεί αντιφασιστικά αναχώματα και έχουν δοθεί αγώνες με πολύμορφα χαρακτηριστικά, αποτέλεσμα των οποίων ήταν να μην καταφέρει να στεριώσει κανένα ακροδεξιό σκουπίδι. Στο σήμερα, με τους ολοένα εντεινόμενους διακρατικούς ανταγωνισμούς, που ο εθνικιστικός χώρος προσπαθεί να βρει πάτημα μέσω των “ελληνοτουρκικών”, μέσα από επιθέσεις σε μετανάστες στον Έβρο και τα νησιά του Β. Αιγαίου, αλλά ακόμη και μέσα από ψεκασμένες συνομοσπολογίες ενάντια στο 5G και τον κορωνοϊό, ξεκαθαρίζουμε πως δεν θα επιτρέψουμε να ξανασηκώσει κεφάλι κανένας φασίστας».

Αναρχικές/Αναρχικοί

<https://athens.indymedia.org/post/1606866/>

05/09 - Χανιά: Μπογιές στο πολιτικό γραφείο του βουλευτή της ΝΔ, Μανούσου Βολουδάκη

«Το βράδυ του Σαββάτου 5/9, λίγο μετά τη μεγαλειώδη πορεία αλληλεγγύης στη κατάληψη Rosa Nera, παρεμβήκαμε με μπογιές στο πολιτικό γραφείο του βουλευτή της ΝΔ, Μανούσου Βολουδάκη. Ο συγκεκριμένος, εκτός του μακρού παρελθόντος στη δεξιά πολυκατοικία, προέβη χτες σε ανακοίνωση επικρότησης της εκκένωσης. Από τη μεριά μας, ήταν μια μικρή αντανakλαστική χειρονομία, ως μια συμβολική κίνηση ενάντια στην κατασταλτική κρατική λαίλαπα».

Αναρχικοί κομμουνιστές

<https://athens.indymedia.org/archive/2020/09/06/>

13/09 - Κέρκυρα: Αντιφασιστική δράση

«Την Κυριακή 13/9 στο κέντρο της πόλης εντοπίστηκε γνωστός φασίστας. Άμεσα σύντροφοι και συντρόφισσες κινητοποιήθηκαν και οδηγήθηκαν προς το μέρος του, και αφού τον προσέγγισαν σε στάση αστικού ανέβηκαν μαζί του στο λεωφορείο. Ύστερα από έντονο διαπληκτισμό και χρήση της αναγκαίας βίας, του έγινε ξεκάθαρο ότι τίποτα δεν μένει απάντητο όταν οι αρρωστημένες του ιδέες μολύνουν την πόλη της Κέρκυρας».

<https://athens.indymedia.org/post/1607119/>

07/10 - Κομοτηνή: Μπογιές στα γραφεία της Νέας Δημοκρατίας

«Καθημερινά η κοινωνία έρχεται αντιμέτωπη με τα πολλά πρόσωπα του φασισμού. Με την επιβολή του δόγματος Νόμος και Τάξη, που προβάλλεται από την πρώτη μέρα διακυβέρνησης της ΝΔ, και με την ψήφιση του νομοσχεδίου ενάντια στις διαδηλώσεις, αντιλαμβανόμαστε την ολομέτωπη επίθεση που εξαπολύει το κράτος απέναντι στο ευρύτερο ανταγωνιστικό κίνημα. Αυτό είναι το σχέδιο της κυβέρνησης μέσα από τις συνεχείς επιχειρήσεις εκκένωσης καταλήψεων, τις στοχοποιήσεις αγωνιστών, με στημένα κατηγορητήρια και σκευωρίες σε συντρόφους και γενικότερα με την ανεξέλεγκτη καταστολή κάθε μορφής αντίδρασης. »Ωστόσο, δεν είναι μόνο το κίνημα αυτό που πλήττεται, όσο και τα περισσότερα καταπιεσμένα στρώματα της κοινωνίας. Με πρόφαση την πανδημία, δικαιώματα καταστρατηγούνται στον βωμό της δημόσιας υγείας. Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, πρόσφυγες και μετανάστες αποτελούν έρμαιο των διεθνών πολιτικών, στοιβαγμένοι σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, χωρίς καμία υγειονομική περίθαλψη, και κάτω από άθλιες συνθήκες διαβίωσης που οδηγούν στη σταδιακή τους εξόντωση».

Αναρχικός Τομέας Κομοτηνής, Σύντροφοι/ισσες

<https://athens.indymedia.org/post/1607788/>

11/10 - Αθήνα: Παρεμβάσεις στον Δημοσιογραφικό Οργανισμό Μαρινάκη και στα σπίτια μεγαλοδημοσιογράφων

«[...] πραγματοποιήσαμε ταυτόχρονες παρεμβάσεις με μπογιές, σπρέι και τρικάκια στα γραφεία του ΔΟΜ (Mega, In.gr, TOBH-MA κλπ) και στα σπίτια των μεγαλοδημοσιογράφων Γιάννη Πρετεντέρη και Άρη Πορτοσάλτε. Οι παραπάνω παρεμβάσεις έχουν διπλό χαρακτήρα. Αφενός αποτελούν κομμάτι των δράσεων αλληλεγγύης στον σύντροφο Πολύκαρπο Γεωργιάδη ο οποίος βρίσκεται προφυλακισμένος στις φυλακές Λάρισας με διογκωμένο κατηγορητήριο. Αφετέρου αποτελούν ένα μήνυμα αντίστασης σε όσους/όσες βρίσκονται στο στόχαστρο της καταστολής είτε πρόκειται για φυλακισμένους αγωνιστές/ριες και για ευρύτερα κομμάτια του ριζοσπαστικού κινήματος, είτε για αγωνιζόμενες κοινωνικές ομάδες (πχ μαθητές, υγειονομικοί, κλπ)».

Πρωτοβουλία αλληλεγγύης ενάντια

στην κρατική τρομοκρατία, Σύντροφοι - Συντρόφισσες

<https://athens.indymedia.org/post/1607728/>

13/10 - Θεσσαλονίκη: Εμπρησμός βαν της εταιρίας ταχυμεταφορών ACS

«Για κάθε χαμένη ώρα στον κόσμο των αφεντικών, για κάθε χαμένη ζωή συναδέλφου μας για τις τσέπες των τρομοκρατών αναλαμβάνουμε την ευθύνη για τον εμπρησμό βαν της εταιρίας ταχυμεταφορών ACS στη Θεσσαλονίκη στην οδό Ολυμπιάδος 46 τα ξημερώματα της Τρίτης 13 Οκτώβρη. Στέλνουμε την αλληλεγγύης μας σε όσους αγωνίζονται καθημερινά απέναντι στο κράτος και τα αφεντικά. Από τα σχολεία και τις γειτονιές μέχρι τους χώρους εργασίας ο μόνος δρόμος για να νικήσουμε είναι οργάνωση στη βάση της κοινωνικής και ταξικής αντεπίθεσης».

Μέτωπο Ταξικής Αλληλεγγύης - Πυρήνας Άγριας Απεργίας

<https://athens.indymedia.org/post/1607850/>

16/10 - Θεσσαλονίκη: Παρεμβάσεις σε 3 γραφεία νεοναζί δικηγόρων της Χρυσής Αυγής

«Η τιμωρία των φασιστών έρχεται πάντα μέσα από τον κόσμο του αγώνα, ούτε με δικαστήρια ούτε με φυλακές. Την ίδια στιγμή που οι φασίστες κλαίγονται για ακόμη μια μέρα στα πόδια των αφεντικών τους ζητώντας ανασταλτικές ποινές, πραγματοποιήσαμε παρεμβάσεις με μπογιές και τρικάκια σε 3 δικηγορικά γραφεία των νεοναζί δικηγόρων της Χρυσής Αυγής στη Θεσσαλονίκη, Χασιώτη, Κουλογιάννη και Τζαρού. Και οι 3 χρυσαυγίτες είναι μέλη της Κίνησης Εθνικιστών Δικηγόρων που αποτελεί το επίσημο συνδικαλιστικό όργανο της Χρυσής Αυγής στον δικηγορικό σύλλογο, με τον Χασιώτη μάλιστα ουκ ολίγες φορές να παρέχει το γραφείο του για χουντογλέντια μεταξύ φασιστών. Είναι αυτοί που εκπροσωπούν το νομικό σκέλος των εγκλημάτων που πραγματοποιεί η Χρυσή Αυγή, χτίζοντας την εικόνα του επιφανούς νόμιμου πολιτικού φορέα».

κατάληψη Terra Incognita

<https://athens.indymedia.org/post/1607805/>

16/10 - Νέο Ηράκλειο: Τσάκισμα φασιστών

«Καθοδόν στη λεωφόρο Ηρακλείου, ημέρα πέμπτη 16/10/2020 και ώρα 00.45, εντοπίστηκε και τσακίστηκε από 1 δικάβαλο ομάδα 3 γνωστών φασιστών του ευρύτερου εθνικιστικού χώρου. Κατά την αποχώρησή τους αφήσανε πίσω το λάβαρό τους το οποίο εν τέλει δεν κρεμάστηκε και πάρθηκε (ακριβώς απέναντι του μνημείου μνήμης των φασιστών ΦΟΥΝΤΟΥ-ΛΗ-ΚΑΠΕΛΩΝΗ)».

Αντιεξουσιαστές Νέας Ιωνίας

<https://athens.indymedia.org/post/1607806/>

16/10 - Θεσσαλονίκη: Καταδρομική επίθεση σε διμοιρία ΜΑΤ

«Το βράδυ της 16/10 πραγματοποιήσαμε οργανωμένη καταδρομική επίθεση στη διμοιρία ΜΑΤ που στρατοπεδεύει έξω από την εκκενωμένη κατάληψη Terra Incognita στην Τάσκου Παπαγεωργίου ανταποδίδοντας ένα ελάχιστο ποσοστό της βίας που ασκεί η ΕΛ.ΑΣ. και καθιστώντας σαφές πως το κατώφλι μιας κατάληψης δεν αποτελεί φιλόξενο μέρος για τα σκουπίδια του Μ.Χρυσοχοϊδη».

σύντροφοι/ισσες

<https://athens.indymedia.org/post/1607934/>

■ Με μια ακόμα κυβέρνηση, άλλη μια προσπάθεια εκμετάλλευσης του δάσους Συγγρού

Τον περασμένο Σεπτέμβρη, μαθαίνουμε από τον φρεσκοδιορισμένο υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης, Μάκη Βορίδη, σε κοινές δηλώσεις με τον πρόεδρο του ΙΓΕ (ινστιτούτο γεωπονικών επιστημών), πως έχουν καινούργια σχέδια «αναβάθμισης» του δάσους. Οι «αναβαθμίσεις» αυτές έχουν να κάνουν με τη μετατροπή του Συγγρού σε πεδίο εμπορικής εκμετάλλευσης, με συμπράξεις δημοσίου και ιδιωτικού τομέα, κινούμενες, όπως δήλωσαν, στην λογική του “Park Management”, εξισώνοντας έτσι το δάσος με άλλα άλση, στα οποία ήδη υπάρχει εμπορική δραστηριότητα, όπως το άλσος Κηφισιάς, το πάρκο Τρίτση, το πεδίο του Άρεως και ο Εθνικός κήπο. Στις δηλώσεις του Βορίδη έρχεται να προστεθεί και η επίσκεψη του Κωστή Χατζηδάκη στις 12 Ιουνίου, μαζί με τον δήμαρχο Αμαρουσίου Θ. Αμπατζόγλου και τον πρόεδρο του ΙΓΕ, που μέσα από το δάσος προανέγγειλαν την «ανάπλαση» του.

Η ιδέα όμως της εμπορικής εκμετάλλευσης ενός τόσο μεγάλου και σημαντικού για την Αθήνα ελεύθερου χώρου πρασίνου, δεν ήταν επιφοίτηση του Βορίδη και του Χατζηδάκη. Τη σκυτάλη την πήρε από τον ΣΥΡΙΖΑ, που το 2017 επιχείρησε να εκμεταλλευτεί το Συγγρού, θέλοντας να το εντάξει μέσω της περιφέρειας Αττικής στα τουριστικά του πλάνα, κάτω από τον ευφάνταστο τίτλο “Discover North Athens”. Αντίστοιχες προσπάθειες είχαν γίνει στο παρελθόν από κυβερνήσεις όλων των χρωμάτων. Το 2013 επί κυβέρνηση Σαμαρά, επιχειρήθηκε η αλλαγή του νόμιμου διαχειριστή του δάσους, σε μία προσπάθεια δημιουργίας πιο γόνιμου εδάφους για εμπορική εκμετάλλευση. Το 2010 με κυβέρνηση Παπανδρέου, το δάσος παραχωρήθηκε για να χρησιμοποιηθεί από πολυεθνική αθλητικών ειδών, για τη διοργάνωση αγώνων δρόμου. Όπως αντίστοιχα, το 2003, επί πρωθυπουργίας Σημίτη και δημαρχίας Τζανίκου στο Μαρούσι, επιχειρήθηκε «ανάπτυξη» στο δάσος, με τον αποχαρκτηρισμό 271 δασικών στρεμμάτων επί της Κηφισιάς. Η συγκεκριμένη κίνηση, που είχε ως σκοπό την τουριστική εκμετάλλευση του δάσους (στο πλαίσιο των Ολυμπιακών Αγώνων), σταμάτησε πάνω στις μαζικές αντιδράσεις των κατοίκων της περιοχής.

Στο ίδιο ψηφιδωτό, μαζί με τις εκάστοτε δημοτικές αρχές και κυβερνήσεις, έρχεται να προστεθεί και το διοικητικό συμβούλιο του ΙΓΕ, ως υπεύθυνο για τη διαχείριση του δάσους. Άλλος ένας φορέας, δηλαδή, που προσπαθεί να προωθήσει την ιδιωτική παρέμβαση. Σε πλήρη αντιδιαστολή με τις δηλώσεις των μελών του, που διαβεβαίωναν την προάσπιση του δημόσιου χαρακτήρα του δάσους, τον περασμένο Νοέμβριο, προκηρύσσει διαγωνισμό εκμίσθωσης του μέχρι τότε κοινόχρηστου πάρκινγκ. Παρόλο που η εν λόγω εξόφθαλμη προσπάθεια εμπλοκής ιδιωτών δεν έχει προχωρήσει μέχρι στιγμής, τον τελευταίο καιρό, η είσοδος του πάρκινγκ μένει κλειστή, προετοιμάζοντας το κοινό για το επερχόμενο μοντέλο λειτουργίας ενός «εκσυγχρονισμένου» δάσους. Αντίστοιχη κίνηση «αναβάθμισης» αποτελεί και η τοποθέτηση νέου φράχτη σε μεγάλο, και σε πολλές περιπτώσεις, ήδη περιφραγμένο κομμάτι του. Κίνηση η οποία συνάντησε την έντονη αντίδραση των ανθρώπων που πλαισιώνουν τον αγώνα για το δάσος, αλλά και της ευρύτερης γειτονιάς, με κορύφωση την αυθόρμητη αφαίρεση της πρώτης εγκατάστασης. Μεγαλύτερο ενδιαφέρον όμως προκαλεί η επιλογή του ΙΓΕ και των τοπικών μέσων να αλλάξουν τα δεδομένα και να αποκρύψουν την παραπάνω δράση, ανακοινώνοντας πως ο φράχτης αφαιρέθηκε από αρμόδιο συνεργείο, κατόπιν εντολής, με σκοπό να τοποθετηθεί σε άλλο σημείο. Η παραπάνω δήλωση ωστόσο, εμπεριείχε και μια δόση αλήθειας, καθώς μέσα στον Αύγουστο οι διαδικασίες επισπεύστηκαν και η περίφραξη επεκτάθηκε -και συνεχίζει να επεκτείνεται- σε ακόμα μεγαλύτερο κομμάτι του δάσους. Όλες αυτές οι κινήσεις δεν έχουν μείνει αναπάντητες. Οι τοπικές συλλογικότητες, οι κάτοικοι της περιοχής και οι επισκέπτες έχουν υψώσει τη φωνή τους ενάντια σε οποιαδήποτε παρέμβαση μέσα στο δάσος, καθώς και στις προσπάθειες περιορισμού της πρόσβασης σε αυτό. Από το Μάιο του 2020 έχουν πραγματοποιηθεί ενημερωτικά μοιράσματα, βαψιματικές, έχουν κρεμαστεί δεκάδες πανό, έχουν γίνει συγκεντρώσεις-παρεμβάσεις στο δάσος αλλά και στο κέντρο του Αμαρουσίου, ενώ από τον Σεπτέμβρη και μετά γίνονται τακτικά ανοιχτές συνελεύσεις στο δάσος με σκοπό την υπεράσπισή του.

Στα πλαίσια της εμπορευματοποίησης των πράσινων χώρων έρχεται να προστεθεί και η παράδοση της διαχείρισης του Εθνικού κήπου και του λόφου Φιλοπάππου σε ανώνυμη ιδιωτική εταιρεία, με αποκλειστικό μέτοχο τον Δήμο Αθηναίων. Παρ’ όλες τις διαβεβαιώσεις από κυβερνητικής πλευράς για τη φύση της κίνησης αυτής, ότι δηλαδή στοχεύει στην καλύτερη συντήρηση και ανάπλασή τους, αδυνατούμε να πιστέψουμε τις αγαθές προθέσεις του κράτους. Η περαιτέρω ιδιωτικοποίηση και εκμετάλλευσή τους παραμένει το πολύ κάποια νομοσχέδια ή τροποποιήσεις μακριά. Εξάλλου, η μέχρι τώρα στάση της κυβέρνησης μόνο επιβεβαιώνει τα παραπάνω. Από την πρώτη στιγμή έδειξε πόσο διατεθειμένη είναι να φέρει την πολυπόθητη ανάπτυξη με κάθε κόστος, ώστε επιτέλους να μπορούμε να λέμε περήφανα στα ευρωπαϊκά συνέδρια, αλλά κυρίως στους ξένους επενδυτές, πως πλέον συμβαδίζουμε με τα ευρωπαϊκά πρότυπα σε όλα τα επίπεδα.

Μέσα όμως σε όλο αυτό το παιχνίδι επενδύσεων που παίζεται ανάμεσα στους δήμους, την περιφέρεια και τους εκάστοτε ιδιώτες, φαίνεται να παραβλέπεται το πόσο σημαντική και καθοριστική είναι η ύπαρξη και η πρόσβαση στους δημόσιους χώρους για καθεμία και καθένα ξεχωριστά. Οι δημόσιοι χώροι είναι εξ ορισμού χώροι στους οποίους όλοι και

Αυθόρμητη απεγκατάσταση του πρώτου τμήματος φράχτη που εγκαταστάθηκε

όλες έχουν ελεύθερη πρόσβαση. Είναι οι χώροι όπου συναντιόμαστε, αθλούμαστε, ξεκουραζόμαστε, πολιτικοποιούμε, όπου ερχόμαστε σε επαφή με το φυσικό στοιχείο, που εκλείπει σε πόλεις όπως η Αθήνα. Η κοινωνικοποίηση και οι δραστηριότητες, όμως, που είναι απαραίτητες για την καθεμιά μας και θα μπορούσαν να συμβαίνουν ανενόχλητες σε χώρους όπως το δάσος Συγγρού, φαίνεται να μην ικανοποιούν τις δημοτικές αρχές και τις εκάστοτε κυβερνήσεις, που ξέρουν να ερμηνεύουν την καθημερινότητά μας με όρους κέρδους. Γι’ αυτούς τα δάση, τα πάρκα, τα άλση, οι λόφοι και οι πλατείες αποτελούν ένα ανοιχτό πεδίο για επενδύσεις, συνεργασίες με ιδιωτικούς φορείς, αλλά και για την εξυπηρέτηση των εκάστοτε πολιτικών τους συμφερόντων. Με την τοποθέτηση χρήσεων με κέντρο την κατανάλωση (μπαρ, αναψυκτήρια, κλειστά γήπεδα, εκθέσεις με είσοδο κ.λπ.) ή τον τουρισμό σε δημόσιους χώρους, δεν απειλείται μόνο η ακεραιότητα μίας δασικής έκτασης-πνεύμονα της Αθήνας. Η ύπαρξη ακόμα και μίας χρήσης ιδιωτικού χαρακτήρα εντός ενός δάσους, αλλοιώνει την υπόστασή του μια για πάντα και δημιουργεί προηγούμενο, που στην ουσία κάνει στο μέλλον πιο εύκολα αποδεκτή την αύξηση των ιδιωτικών και εμπορευματικών χρήσεων στο εσωτερικό του. Με αυτόν τον τρόπο, αυξάνεται ολοένα και περισσότερο η περιθωριοποίηση και ο εκτοπισμός των ατόμων που επιθυμούν και επιμένουν να χρησιμοποιούν το δημόσιο πεδίο ελεύθερα. Είτε αυτό συμβαίνει λόγω υποχρεωτικού οικονομικού αντιτίμου για την είσοδο στο δάσος, είτε γιατί δεν υπάρχει πρακτικά χώρος πέρα από τα τραπεζοκαθίσματα. Κατά τη διάρκεια της υποχρεωτικής καραντίνας, μας έγινε ξεκάθαρο το πόσο τα πάρκα, τα δάση και οι δημόσιοι χώροι γενικότερα, υπήρξαν απαραίτητοι για την επιβίωσή μας. Το κλείσιμο των εστιατορίων, των μπαρ, των γυμναστηρίων κ.λπ., αλλά και ο εγκλεισμός στο σπίτι, έστρεψαν ακόμα περισσότερο κόσμο προς τα έξω, υπενθυμίζοντάς μας πως η οικειοποίηση του δημόσιου χώρου μπορεί να γίνει με πολλούς και πολύ διαφορετικούς τρόπους, σύμφωνα με τις συνήθειες και τον χαρακτήρα του καθενός και της καθεμιάς. Η οικειοποίηση αυτή σε αντιδιαστολή με την επανατοποθέτηση και την επέκταση των τραπεζών στις πλατείες, φαίνεται να ήταν αρκετή για να επιφέρει την καταστολή και την αστυνομική επέμβαση, ακυρώνοντας στην πραγματικότητα την ίδια την ουσία του δημόσιου πεδίου. Εμείς, έχοντας αγωνιστεί, μιλήσει, χορέψει, γυμναστεί, αράξει και γνωριστεί στους ανοιχτούς δημόσιους χώρους της πόλης μας, αντιλαμβανόμαστε πως μία αντιεμπορευματική κουλτούρα μπορεί να οδηγήσει σε ειλικρινείς και παραγωγικές σχέσεις, στη γνωριμία άλλων ταυτοτήτων, εθνικοτήτων, με διαφορετικές συνήθειες, που μένουν, κινούνται και εργάζονται στην ίδια πόλη με εμάς. Γι’ αυτό και οι χώροι αυτοί θα παραμείνουν ανοιχτοί για όλες και όλους, μακριά από διακρίσεις και γεμάτοι με νέες προοπτικές.

■/ Αναρχική Συλλογικότητα Amargi
Ελευθεριακή Συλλογικότητα Διαπασών
Κατάληψη Έπαυλης Κουβέλου

Οι τρεις δολοφονίες του Βασίλη Μάγγου

Τη Δευτέρα 13 Ιουλίου 2020 το απόγευμα, η μητέρα του, βρήκε νεκρό στο σπίτι του στον Βόλο τον Βασίλη Μάγγο. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχε φτάσει κοντά στον θάνατο ο Βασίλης, ενώ δεν θα είχε φανταστεί ότι το κράτος μέσα στη φούρια του θα επιχειρούσε ακόμη μια φορά να να τον δολοφονήσει, ακόμη και νεκρό.

«Ο Βασίλης, ο Έβαμερ, από τα εφηβικά του χρόνια συντάχθηκε στις γραμμές του αντιεξουσιαστικού κινήματος της πόλης. Πάνκης από μικρό παιδί με μια πηγαία και ειλικρινή αγάπη για την ελευθερία περπάτησε όλες τις πλατείες, γύρισε όλες τις καταλήψεις και τα στέκια και χόρευε πόνγκο στις συναυλίες. Έπραξε από νωρίς, όμως, κάτι εξαιρετικά σημαντικό. Διάλεξε στρατόπεδο. Χωρίς ακαδημαϊκές αναλύσεις, χωρίς φανφάρες, χωρίς μεγάλα λόγια, αλλά πάντα με οξυμμένο πολιτικό κριτήριο και παίρνοντας θέση ζητάγε να κάνει πράξη στο εδώ και στο τώρα την επιθυμία του για έναν κόσμο πιο δίκαιο. Δε θέλησε να λειάνει τα λόγια του, να προσαρμοστεί και να χωρέσει σε αυτόν τον κόσμο. Να αλλάξει για να γίνει αρεστός. Χωρίς να κρύψει ποτέ την ταυτότητά του, έδινε τις καθημερινές του μάχες. Στους δρόμους, στις πλατείες, στα πέταλα. Ο Βασίλης ήταν μια κινούμενη πρόκληση για τους μπάτσους και τους φασίστες. Ένα αγκάθι για τους βολεμένους και τους καθωσπρέπει.»

Αυτά έγραψαν οι σύντροφοί του στον αποχαιρετισμό τους.

Πρόκληση, πράγματι υπήρξε ο Βασίλης όταν στις 14 του Ιούνη, ένα μήνα πριν, είχε σταθεί μόνος απέναντι σε μπάτσους των ΟΠΚΕ και ΜΑΤ για να υπερασπιστεί αγωνιστή που τον μετέφεραν δεμένο, γιατί είχε κι αυτός με τη σειρά του σταθεί στον δρόμο απέναντι στα συμφέροντα

της Lafarge. Η Lafarge –πολυεθνική διαχείρισης απορριμάτων– με τις πλάτες του Μπέου και των μπάτσων έκανε business στην πλάτη των κατοίκων του Βόλου και σχεδίαζε να τους φλομώνει όλους στην καρκινογόνο κάπνα από την καύση των σκουπιδιών. Οι έλληνες λεβέντες μπάτσοι της ΟΠΚΕ, αναγνωρίζοντας τον Βασίλη (όπως κατέγραψαν στην αναφορά τους, τον ήξεραν για την αγωνιστική του δράση) έπεσαν πάνω του ομαδόν, τον χτύπησαν και τον βασάνισαν μέχρι η ντοπαμίνη να τους θολώσει το μυαλό και μέσα σε μια γλυκιά ζάλη να πάνσουν να νιώθουν ως τα σκουπίδια που είναι.

Με τις ρήξεις στα ζωτικά όργανα και την ανυπολόγιστη ψυχική βία που υπέστη δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ο Βασίλης βγήκε ζωντανός από καθαρή τύχη. Πόσο ζωντανοί βγαίνουν όμως οι άνθρωποι από μια τέτοια εμπειρία; Από ένα τέτοιο βίωμα; Υπάρχουν παραδείγματα ανθρώπων όπως για παράδειγμα ο Αυγουστίνος Δημητρίου από την υπόθεση «ζαρντινέρα» που ακόμη και χρόνια αργότερα δυσκολεύονται να πατήσουν στα πόδια τους και να διαχειριστούν τέτοιου είδους τραυματισμούς. Ο Βασίλης κατάφερε ακόμη και μέσα από το νοσοκομείο να συγκεντρώσει την ενέργειά του και δυο μέρες μετά να βγάλει ένα κείμενο που ξεφτιλίζει τους μπάτσους.

Ένα μήνα μετά, όλη η βία που είχε αποθηκευτεί στο κορμί του τον κατέβαλε. Αφού η δικαιοσύνη απήγαγε το σώμα του νεκρού μακριά από την πόλη του και τους δικούς του, ο ιατροδικαστής διαχώρισε τα αίτια θανάτου του Βασίλη από τον βασανισμό του. Η ελληνική αστυνομία μάλιστα κατέγραψε τη βία που του ασκήθηκε ως την «απολύτως αναγκαία».

Είναι όμως δύσκολο να καταλάβει κανείς πώς όλος αυ-

τός ο αθώος μηχανισμός μπάτσων και δικαστών ένωσε τέτοια ανάγκη να τον εκμηδενίσει... Ο Βασίλης κατάφερε να κερδίσει την παγκόσμια πρωτοτυπία του να διωχθεί μετά θάνατον. Το άριστο αυτό τσίρκο από κυβερνητικούς, μπάτσους και δικαστές, μπροστά στη δημοσιότητα που έλαβαν τα γεγονότα, ένωσε την ανάγκη να ασκήσει δίωξη στον νεκρό, με την ελπίδα να εκβιάσει και να φοβίσει ώστε να κλείσει τα ενοχλητικά στόματα. Να μας απειλήσει δηλαδή ότι αν δε σιωπήσουμε μπροστά στην εξουσία που θέλει να επιβάλει, δε θα διστάσει να μας δολοφονήσει ακόμη και μετά θάνατον. Την καλύτερη απάντηση όμως τους την είχε δώσει ο ίδιος ο Βασίλης ένα μήνα πριν, κλείνοντας το κείμενό που έγραφε μέσα από το νοσοκομείο:

«Ξέρω πως δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι σε σχέση με τον ρόλο της αστυνομίας, όσα και να αποκαλυφθούν για αυτούς, αφού είναι οι εντολοδόχοι εκτελεστές του κρατικού μηχανισμού. Αλλά αν θεωρούν πως μας φοβίζονται, εκεί κάνουν ένα μεγάλο λάθος: δεν μας φοβίζονται, μας εξοργίζουν. Οι ιδέες μας, όσους κι από 'μας αν σκοτώσουν, δεν θα πεθάνουν ποτέ, θα κατοικούνε πάντα στα μυαλά των ελεύθερων ανθρώπων. Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε πάντα εδώ, ενάντια σε κάθε τι που μας πνίγει και δεν μπορούμε να ανασάνουμε, ενάντια στο άδικο, για την ελευθερία όλων μας, σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Κι ας μην νικήσουμε ποτέ... Θα πολεμάμε πάντα!!»

✎ ενβίκτις οναύτις

Διαβάστε:

«Καταγγέλλω την αστυνομική κτηνωδία»

athens.indymedia.org/post/1605801

«Αποχαιρετισμός στον σύντροφο Βασίλη Μάγγο»

athens.indymedia.org/post/1606363

«Κατηγορούμενος μετά τον θάνατό του ο Βασίλης Μάγγος»

thepressproject.gr/katigoroumenos-meta-ton-thanato-tou-o-vasilis-mangos-agrios-xylodarmos-gia-yponoies/

Η φίμωση της ελευθερίας του λόγου δε θα περάσει:

Η δίωξη για τη mpalothia.net βρωμάει πολιτική σκευωρία

Η υπόθεση ξεκινά τον Αύγουστο του 2016, όπου στον ιστότοπο mpalothia.net δημοσιεύεται μια ανάλυση ευθύνης για το σπάσιμο τζαμαρίας και πέταγμα μπογιές σε τοπικά γραφεία του Σύριζα στην Αθήνα κατά την περίοδο διακυβέρνησης Σύριζα. Στα τέλη Σεπτεμβρίου 2017 ξεκινά αυτεπάγγελτη προανάκριση -σημειωτέον, καθώς ο υπεύθυνος των γραφείων δεν υποβάλει μήνυση, ούτε ζητά οποιαδήποτε ενέργεια- κατά την οποία ζητείται με υπόμνημα η ταυτοποίηση του συντρόφου διαχειριστή του site. Η δίωξη ηλεκτρονικού εγκλήματος απαιτεί από την εταιρία διαχείρισης του δικτυακού ονόματος, τα στοιχεία του διαχειριστή του συγκεκριμένου ιστοτόπου χωρίς καμία αιτιολόγηση (γιατί δεν υπήρξε αιτιολόγηση στα διαβιβαστικά) και προβαίνει σε ταυτοποίηση. Στη συνέχεια και ενώ πλησιάζει η παραγραφή του πλημμελήματος, στις 21 Ιουλίου 2020 εισαγγελέας ασκεί αυτεπάγγελτα, επισήμως, δίωξη κατά του συντρόφου για συμμετοχή στην ενέργεια.

Η σημαντική καινοτομία της δίωξης είναι ότι δεν αφορά τη δημοσίευση της ανάλυσης ευθύνης καθεαυτή, αλλά ο διαχειριστής κατηγορείται επισήμως ότι ο ίδιος προέβη στην πράξη, παρότι υπάρχουν ατράνταχτα στοιχεία και αντικειμενικοί λόγοι που αυτό είναι αδύνατο. Πιο συγκεκριμένα, στην προανάκριση δεν ελήφθη καν υπόψη ότι ο διαχειριστής όντας μόνιμος κάτοικος Κρήτης, βρισκόταν στο νησί τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο -κάτι που κατατέθηκε στην προανάκριση. Δεύτερο σημαντικό σημείο της δίωξης είναι ότι δεν ελήφθη υπόψη η αποποίηση ευθυνών που υπάρχει στην ιστοσελίδα, κατά παράβαση της θεμελιώδους αρχής της ελευθερίας του Τύπου που θεσπίζεται με ελληνική νομοθεσία και ευρωπαϊκούς κανονισμούς. Με ανύπαρκτα ενοχοποιητικά στοιχεία και πλήρη αγνόηση των υπερασπιστικών αποδείξεων, στήνεται μια δίωξη πολιτικού χαρακτήρα, στην οποία ένας ακόμα σύντροφος στοχοποιείται, όχι μόνο για τις πολιτικές του θέσεις, αλλά και τη συμμετοχή του στην αντιπληροφόρηση.

Η Μπαλοθιά (www.mpalothia.net) αποτελεί πολιτική και κινηματική ιστοσελίδα αντιπληροφόρησης, με πολιτική δημοσίευσης που ορίζει ότι οι δημοσιεύσεις αναρτώνται χωρίς σχολιασμούς και χωρίς παρεμβάσεις, όπου αναρτώνται καθημερινά κείμενα, ανα-

κοινώσεις, εκδηλώσεις, αναλήψεις ευθύνης από την Ελλάδα και το εξωτερικό. Πρόκειται για ένα site με σαφές αναρχικό, πολιτικό πρόσημο. Πολλές φορές στέλνεται υλικό προς δημοσίευση από όλο τον κόσμο -από Αυστραλία, Χιλή, Γαλλία, Γερμανία κ.α.- με αναρτήσεις να γίνονται κυρίως σε ελληνικά, αγγλικά, γαλλικά, ισπανικά και ιταλικά -όπως και γερμανικά, πολωνικά και ρωσικά κ.α.- προάγοντας έτσι την αντιπληροφόρηση για τους κοινωνικούς αγώνες, για τις διώξεις σε κοινωνικούς αγωνιστές, τον αντιφασιστικό αγώνα και άλλες εκφάνσεις του κινήματος. Στο πλαίσιο αυτό της λειτουργίας του site οι ελληνικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί στήνουν μια σκευωρία ώστε να χτυπήσουν αυτό το μέσο. Ο διαχειριστής της -που ποτέ δεν έκρυψε την πολιτική του ταυτότητα- συμμετέχει στα κοινά με διττή ιδιότητα, αυτή του πολιτικού όντος και του δημοσιογράφου και κατά συνέπεια η δίωξη του προσλαμβάνει επίσης αυτό το διττό χαρακτήρα, λειτουργώντας τόσο σαν απόπειρα φίμωσης της αντιπληροφόρησης, όσο και σαν πολιτική σκευωρία.

Η mpalothia.net, όπως και κάθε μέσο αντιπληροφόρησης, αποτελεί εργαλείο του ανταγωνιστικού κινήματος και με τη δραστηριότητά της συμβάλει όχι μόνο στη δημοσιοποίηση, αλλά ταυτόχρονα στην καταγραφή και την προώθηση των κοινωνικών αγώνων που γίνονται όχι μόνο στα στενά ελληνικά πλαίσια, αλλά και διεθνώς. Η υπόθεση δίωξης του συντρόφου και απόπειρα φίμωσης της Μπαλοθιά ανοίγει μια μεγάλη Κερκόπορτα για μελλοντικές διώξεις σε οποιονδήποτε θελήσει έστω να δημοσιεύσει γεγονότα τα οποία δεν είναι αρεστά στην εκάστοτε εξουσία. Στην τρέχουσα περίοδο τα καθεστωτικά ΜΜΕ καταβροχθίζουν πακτωλούς ευρώ προκειμένου να παπαγαλίσουν καλύτερα την κρατική προπαγάνδα· στο δημόσιο πεδίο κυριαρχεί η διασπορά φημών, η παραπληροφόρηση και η τρομοκρατία και οι κοινωνικοί αγώνες και αντιστάσεις καταστέλλονται άγρια και φιμώνονται. Η απόπειρα για κυνήγι μαγισσών στον χώρο του εντύπου και ηλεκτρονικού τύπου και ακόμα περισσότερο της αντιπληροφόρησης, σε μια τέτοια περίοδο, δεν μπορεί να αγνοηθεί, ούτε να θεωρηθεί τυχαία. Είναι επιτακτικό οι κρατικές επιδιώξεις για φίμωση στην αντιπληροφόρηση -και όχι μόνο- να ανακοπούν.

* Το παρόν βασίστηκε εν μέρει και στην απομαγνητοφωνημένη συνέντευξη του συντρόφου στο omnivat (bit.ly/36oK01n)

** Το δικαστήριο του συντρόφου ορισμένο για τις 11/11 πήρε αναβολή λόγω του lock down για άγνωστη ημ/νία

✎ πονηροί καιροί

Συμμετέχοντας στη διαδήλωση

Ενημέρωση

Πρώτο μέλημα ενός/μίας συμμετέχοντος/συμμετέχουσας σε μία διαδήλωση είναι να ενημερωθεί γι' αυτή. Για να γίνει αυτό πρέπει να έχουμε τα μάτια μας, τα αυτιά μας και τις διασυνδέσεις μας ανοιχτές. Πολλές πορείες ανακοινώνονται ιντερνετικά, καλούνται με αφίσες στους δρόμους, διακινούνται στα social media με σκοπό να τις πλαισιώσει όσο περισσότερος κόσμος. Δεν υπάρχει ειδική πρόσκληση, ούτε κάποια σκοτεινή οργάνωση που κάνει αυτά τα πράγματα, αντιθέτως τα κάνουν αγωνιστές/τριες που θέλουν να κατέβουν στον δρόμο.

Τοποθεσία

Σημαντικό κομμάτι της καθόδου σε μία διαδήλωση είναι το μέρος που καλείται ως σημείο εκκίνησης. Το μέρος αυτό είναι καλό να το γνωρίζουμε καλά. Να γνωρίζουμε τις ιδιαιτερότητές του, το τι κόσμος συχνάζει εκεί, εάν έχει εύκολη πρόσβαση, εάν φτάνουν εκεί Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, εάν έχει γύρω του μεγάλα, άρα και εύκολα ελεγχόμενα, τετράγωνα, ή είναι σε πυκνοκατοικημένες γειτονιές του κέντρου με μεγάλες ροές, εάν έχει θέσεις πάρκινγκ, κοντινά Αστυνομικά Τμήματα, συσσώρευση φασιστικών στοιχείων, μαγαζατόρων, μπράβων κτλ.

Όλα αυτά δεν θα μας βοηθήσουν απλά να φτάσουμε σε μία προσυγκέντρωση. Θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε ολόκληρο το πνεύμα της γειτονιάς που η διαδήλωση θα κινηθεί. Αυτό δεν είναι σημαντικό μόνο για το όταν κινείται μία μάζα ατόμων με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και δομή στον δρόμο, αλλά είναι και πολύ σημαντικό στην περίπτωση που χρειαστεί να κινηθούμε σε κάποιο μέρος -σε πολλές περιπτώσεις πιθανά εχθρικό, σε μικρές ομάδες ή ακόμη και μόνοι/ες.

Εμφάνιση

Το ζήτημα της εμφάνισης είναι ένα ζήτημα σημαντικό στη συμμετοχή μας στις διαδηλώσεις. Η αστυνομία, οι χαφιέδες, άλλου ρουφιάνοι είναι άνθρωποι με συγκεκριμένα αισθητικά και κοινωνικά κριτήρια, όπως πολύ καλά γνωρίζουμε από τη «συναναστροφή» μας μαζί τους. Έτσι, είναι πιο πιθανό να μην παρατηρήσουν εικόνες και ντυσίματα, μαλλιά και γένια, που να είναι κοντά σε κάποια συγκεκριμένα πρότυπα. Σε αυτό συνυπολογίζουμε πάντα τις περιοχές που θα κινηθούμε. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης προσέχουμε επίσης την εξωτερική μας εμφάνιση. Εάν γνωρίζουμε, ενδιαφερόμαστε ή θα συμμετέχουμε σε κάτι που θα γίνει και θα είναι ποινικά κολλάσιμο, καλύπτουμε τα χαρακτηριστικά μας επιμελώς, αλλάζουμε όσο μπορούμε τα ρούχα μας από την προηγούμενη κίνησή μας μέχρι να φτάσουμε στην πορεία και μετά το τέλος, ανεξαρτήτως τι τροπή έχει πάρει, ξαναγουρίζουμε σε μία εικόνα πιο απαρατήρητη. Το θέμα δεν είναι να κρύψουμε τα προσωπικά μας στυλ, αντιθέτως και γι' αυτά μαχόμαστε, αλλά είναι να περνάμε τις κρίσιμες στιγμές απαρατήρητοι/ες από τα ραντάρ των συντηρητικών εχθρών μας.

Στάση εντός του μπλοκ

Όταν πορευόμαστε σε ένα μπλοκ προσέχουμε επίσης ποιους/ες έχουμε γύρω μας. Αλλιώς είναι ένα μπλοκ αριστερής οργάνωσης, αλλιώς ενός φοιτητικού συλλόγου και αλλιώς ένα black block. Η διαδήλωση έχει δυναμική λόγω αριθμού. Αυτό σημαίνει ότι προσπαθούμε να κινούμαστε με όσο το δυνατόν μεγαλύτερες μάζες μπορούμε. Αυτό είναι καλό να το κάνουμε και όταν μία διαδήλωση δεχθεί επίθεση με σκοπό να διαλυθεί ή να διασπαστεί σε μικρότερα κομμάτια. Έχει παρατηρηθεί ότι κόσμος που επιχειρεί να διαφύγει από κάτω στενά για παράδειγμα έχει συχνά χειρότερη μοίρα από τον κόσμο που παραμένει και κρατά τον δρόμο, έστω και με μικρότερους αριθμούς.

Ως κομμάτι ενός μπλοκ, έχουμε στον νου μας πάντα τους/τις διπλανούς/ές μας. Σε στιγμές έντονου πανικού ή στρες μπορεί ο καθένας/καθεμία να τα χάσει. Παρόλα αυτά

εάν κατεβαίνουμε στον δρόμο με ψυχολογία συλλογική, σίγουρα θα βοηθηθούμε, αλλά και θα βοηθήσουμε άλλους/άλλες που μπορεί να δυσκολεύονται περισσότερο και από εμάς. Το θέμα είναι να είμαστε εκεί ο ένας για την άλλη, όχι απλά να σωθούμε.

Επίθεση μπάτσων

Τα σενάρια για τις επιθέσεις των μπάτσων είναι πάρα πολλά. Είναι και αυτό μία σχέση αλληλεπίδρασης στον δρόμο που έχει άπειρα πιθανά αποτελέσματα. Η αστυνομία έχει δουλέψει τη στάση της στον δρόμο. Μαθαίνει, εξελίσσεται και αυτή, όπως και εμείς ή άλλοι/ες που μαθαίνουμε από αυτούς/ές (άλλες πιο πρόσφατες εξεγέρσεις για παράδειγμα). Η λογική της αστυνομίας σε γενικές γραμμές, ειδικά σε μεγάλου όγκου διαδηλώσεις είναι η διάσπαση. Δεν είναι απαραίτητο ότι η επίθεση θα γίνει στο πιο εξεγερτικό μπλοκ. Το πιο πιθανό είναι να επιλεγθούν σημεία που βολεύουν, όπως στροφές, μεγάλες διασταυρώσεις, ή να επιτεθούν σε ένα ανοργάνωτο μπλοκ, καθώς εύκολα εκεί θα «σπάσουν» την πορεία στη μέση ή σε περισσότερα κομμάτια. Όταν σπαστεί η διαδήλωση, τότε θα είναι ακόμη πιο εύκολο να ελεγχθεί, πόσο μάλλον να χτυπηθεί το πιο επιθετικό κομμάτι της.

Χημικά

Τα χημικά είναι πολύ βασικό όπλο στα χέρια της αστυνομίας. Ευτυχώς για εμάς υπάρχουν τρόποι να τα αντιμετωπίσουμε. Σίγουρα να κουβαλάμε μαζί μας ένα half face, ένα μαντήλι, κάποιο προϊόν τύπου malox, γυαλιά εργατικά ή σκι. Φυσικά, η μάσκα είναι απαραίτητο εργαλείο για να παραμένουμε στον δρόμο. Είναι το πλέον αποτελεσματικό εργαλείο για να αντισταθούμε στον χημικό πόλεμο των μπάτσων. Είναι απαραίτητο εργαλείο για την καθοδό μας στον δρόμο. Τέλος, βοηθητικό είναι να πετιούνται τα χημικά πίσω από εκεί που ήρθαν, να μπαίνουν σε κουβάδες νερό που θα καλύπτονται με πετσέτες, να στήνουμε τις συγκρούσεις μας ακόμη και με τον άνεμο να μας βοηθά φυσώντας προς την αντίθετη κατεύθυνση.

Απεμπλοκή

Μετά το τέλος των διαδηλώσεων

δεν σταματάμε αυτόματα να φέρουμε και την ταυτότητα του/της διαδηλωτή/διαδηλώτριας. Αυτό σημαίνει ότι αποχωρούμε με την ίδια προσοχή που προσεγγίσαμε. Γνωρίζουμε τις περιοχές, έστω και μέσω κάποιων χαρτών, προσέχουμε σημεία με συσσώρευση αστυνομίας κτλ, και εάν μπορούμε να αποχωρήσουμε μαζικά, το προτιμούμε. Προσέχουμε πιθανά στοιχεία που προδίδουν τη συμμετοχή μας στην πορεία: το malox για παράδειγμα αφήνει χαρακτηριστικά σημάδια στο δέρμα, αλλά και στα ρούχα, η σκόνη από πέτρες ή μάρμαρα, διάφορες μυρωδιές, όπως δακρυγόνο/βενζίνη κτλ.

✎ **καρόσι**

ΥΓ: χρήσιμα παραδείγματα υπάρχουν σε πληθώρα δημοσιευμάτων για πρόσφατες εξεγέρσεις. Στο Χονγκ Κονγκ, η τεχνολογική καταστολή παίζει σημαντικό ρόλο. Έτσι, οι συμμετέχοντες/ουσες κάλυπταν όλες τις κάρτες που λειτουργούν με RFID (ταυτότητες με chip, κάρτες τραπέζης κτλ) ώστε να μην μπορούν να σκαναριστούν και εντοπιστούν ως μέλη της διαδήλωσης. Τα κινητά τηλέφωνα επίσης, χρησιμοποιούνται για απόσπαση πληροφοριών, παρά υπέρ μας. Τα οδοφράγματα επίσης αποτελούν σημαντικό όπλο υπέρ μας και είναι απαραίτητα για να εδαφικοποιούμε τη σύγκρουση με πιο σταθερά χαρακτηριστικά. Υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν αναγράφονται σε αυτή τη σύντομη εισαγωγή. Πολλά πρέπει να τα ανακαλύψουμε διά ζωής, στον φυσικό τους τόπο, τον δρόμο...

Εργατικά Νέα

Πιάννινα

Στην πόλη των Ιωαννίνων το σουβλατζίδικο «Σ' Αναμμένα Κάρβουνα», αποφάσισε να απολύσει εργαζόμενη και μέλος του Σωματίου Βάσης Σερβιτόρων Μαγείρων, αφού είδε ότι οι πιέσεις για παραίτηση της συναδέλφου δεν έπιασαν τόπο. Έτσι, στις 20 Οκτωβρίου η υπόθεση οδηγήθηκε στην επιθεώρηση εργασίας, όπου και ο τσαμπουκάς της εργοδοσίας μαζεύτηκε, συμφωνώντας εν τέλει στην καταβολή των δεδουλευμένων που απαιτούσε η εργαζόμενη.

Λίγα μέτρα πιο κάτω, η εργοδότης του "TRANZISTOR KIDS CLUB", ύστερα από παρεμβάσεις που είχαν γίνει πέρυσι λόγω της απόλυσης συναδέλφου πάλι από το Σωματείο Βάσης Σερβιτόρων Μαγείρων, κατέθεσε μηνύσεις τόσο προς την απολυμένη όσο και στην πρόεδρο του σωματίου για συκοφαντική δυσφήμιση. Ο εισαγγελέας στον οποίο έφτασε η μήνυση έκανε με την σειρά του την δουλειά του. Αντί να βάλει την υπόθεση στο αρχείο, κάλεσε τόσο την απολυμένη όσο και την πρόεδρο του σωματίου σε προανακριτική εξέταση και τελικά απαγγέθηκαν οι κατηγορίες της συκοφαντικής δυσφήμισης, απειλής και ηθικής αυτουργίας. Δυστυχώς όμως η εργοδότης δεν έκανε τη χάρη στον εισαγγελέα να τρέξει ποινικά ένα από τα λίγα δραστήρια σωματεία της πόλης, και στα μέσα Οκτωβρίου απέσυρε τη μήνυση. Από μέρους μας, ευχόμαστε αυτό το γεγονός να μην διαταράξει αυτή τη χρόνια σχέση και την αγαστή συνεργασία μεταξύ αφεντικών και δικαστικού συστήματος της πόλης.

Αθήνα

Στις 23 Οκτωβρίου βγήκε η δικαστική ετυμηγορία η οποία δικαίωνε τον απολυμένο συνδικαλιστή και αντιπρόεδρο του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου- Χάρτου- Ψηφιακών Μέσων Αττικής, Ηλίας Μ., ο οποίος είχε απολυθεί από

τις εκδόσεις «Σπαντίδος» τον Φεβρουάριο του 2020. Πιο συγκεκριμένα το δικαστήριο έκρινε την απόλυση ως άκυρη, αφού η πραγματική αιτία δεν ήταν άλλη από τη συνδικαλιστική του δράση στον χώρο εργασίας του, αναγκάζοντας την εργοδοσία να επαναπροσλάβει τον εργαζόμενο, ενώ επιδίκασε και μισθούς υπερημερίας στον συνάδελφο.

Νικηφόρος υπήρξε και ο αγώνας στα "pink elephant", ύστερα από παρεμβάσεις που έγιναν έξω από δύο εστιατόρια στο Χαλάνδρι και στα Εξάρχεια, από το Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων και τη Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση Αθήνας. Η συνάδελφος κάλυψε και πήρε όλα τα δεδουλευμένα που της χρωστούσε η εργοδοσία, αποδεικνύοντας για πολλοστή φορά ότι ακόμα και στις χειρότερες γαλέρες του κλάδου, η δικαίωση μπορεί να έρθει, εφόσον υπάρχει το τρίπτυχο αποφασιστικότητα-οργάνωση-αλληλεγγύη.

Την ίδια στιγμή, μέσα στη δίνη του κορωνοϊού το κατάστημα "VENTIRI roast house", το οποίο παραμένει κλειστό από τις 14/4/20, αποφάσισε να απολύσει πριν από το lockdown όλους τους εργαζόμενους που δεν είχαν προλάβει να κλείσουν έναν χρόνο εργασίας (μην και του ζητήσει κανέναν αποζημίωση), ενώ την ίδια στιγμή παρακινούσε τους υπόλοιπους σε παραίτηση. Φυσικό επακόλουθο ήταν να υπάρξουν αντιδράσεις στον χώρο εργασίας, και έτσι ο εργαζόμενος Μ.Τ. αρνήθηκε να παραιτηθεί. Σε απάντηση η εργοδοσία μετά από πιέσεις που είδε ότι δεν έπιασαν τόπο, τον ενημέρωσε αφού δεν προσήλθε στην δουλειά (του είχαν δηλώσει ότι αφού δεν παραιτείται θα κάθεται και θα καθαρίζει τα άδεια τραπέζια στο κλειστό μαγαζί) έληξε η σύμβασή του. Από μέρους του ο εργαζόμενος έκανε καταγγελία στην επιθεώρηση εργασίας ζητώντας τα δεδουλευμένα που του χρωστάει η επιχείρηση από υπερωρίες, Κυριακές, νυχτερινά και αργίες.

Στην Καισαριανή τώρα, και συγκεκριμένα

στο κατάστημα coffee point, εργαζόμενη η οποία είχε εξωθηθεί σε παραίτηση, κατήγγειλε ότι στις 4/8 δέχτηκε λεκτική και σωματική επίθεση από τον πρώην εργοδότη της, όταν πήγε να ζητήσει την άδεια εργασίας της, που είχε το αφεντικό στο κατάστημα, καθώς και δεδουλευμένα που της χρωστούσε η επιχείρηση. Όπως ήταν λογικό η εργαζόμενη προχώρησε σε καταγγελία του περιστατικού, ενώ επίσης στο κατάστημα πραγματοποίησε παρέμβαση η αναρχική ομάδα Ρουβίκωνα.

Παρέμβαση στο υπουργείο εργασίας πραγματοποιήσαν πρωτοβάθμια σωματεία του ιδιωτικού και δημοσίου τομέα με αφορμή τις πράξεις νομοθετικού περιεχομένου «που αφορούν σε αντεργατικά μέτρα της κυβέρνησης με πρόσχημα την προστασία της κοινωνίας από την πανδημία, και ειδικότερα για την αφαίρεση ημερών κανονικής άδειας σε εργαζόμενους γονείς στον Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα που λήφθηκαν στο πλαίσιο των αδειών ειδικού σκοπού». Στη συνέχεια αντιπροσωπεία συναντήθηκε με τον διευθυντή του υπουργείου, όπου και τελικά του κατατέθηκαν τα αιτήματα των σωματείων.

Σε 24ωρη απεργία προχώρησαν οι ναυτεργάτες του λιμανιού του Πειραιά στις 24 Σεπτεμβρίου καταγγέλλοντας την στάση της κυβέρνησης πάνω στο ζήτημα της διαχείρισης της πανδημίας, όπως επίσης και την επίθεση που δέχονται οι ναυτεργάτες τόσο μέσω της υποβάθμισης της ΣΣΕ, όσο και μέσω της ανεργίας και της εντατικοποίησης της εργασίας.

Βοιωτία

Στις 4 Σεπτεμβρίου τραυματίζεται σοβαρά εργαζόμενος στο εργοστάσιο της Protergia της εταιρίας «Μυτιληναίος». Το περιστατικό έγινε κατά τη διάρκεια εργασιών για το πλύσιμο των μονωτικών σε καλώδιο υψηλής τάσης, με αποτέλεσμα να πάθει ηλεκτροπληξία. Παρά τη με-

ταφορά του στο νοσοκομείο, τελικά υπέκυψε στα τραύματά του 17 μέρες αργότερα.

Θεσσαλονίκη

Σε 24ωρη απεργία κατέβηκε το συνδικάτο οικοδόμων Θεσσαλονίκης στις 11 Σεπτεμβρίου, ύστερα από τον θάνατο εν ώρα εργασίας εργαζόμενου στο Μετρό στον σταθμό της Αγίας Σοφίας. Με αιχμή την αύξηση των μέτρων ασφαλείας, τη στελέχωση του ΣΕΠΕ, την παρουσία ιατρικού προσωπικού στους χώρους εργασίας, και την υπογραφή κλαδικής σύμβασης πραγματοποιήθηκε συλλαλητήριο στις 12/9 από την πλατεία Χανθ με τη συμμετοχή σωματείων της πόλης.

Πάτρα

Ύστερα από στάση εργασίας που είχε πραγματοποιήσει το σωματείο μισθωτών τεχνικών ως απάντηση στις 8 απολύσεις που είχε κάνει το προηγούμενο διάστημα η εταιρία Althom ΕΠΕ, η εργοδοσία προχώρησε σε μία ακόμα απόλυση εργαζόμενου και μέλους του σωματίου. Από μέρους του το σωματείο κάλεσε σε 48ωρη απεργία στις 21 και 22 Σεπτεμβρίου, με βασικό αίτημα να παρθούν πίσω οι εκδικητικές απολύσεις.

Άρτα

Στις 17 Σεπτεμβρίου σκοτώνεται εν ώρα εργασίας 18χρονος διανομέας της πιτσαρίας Rusticana στην πόλη της Άρτας. Ο συνάδελφος που είχε προσληφθεί πριν από 9 μέρες στο εν λόγω κατάστημα, τράκαρε με διερχόμενο αγροτικό όχημα στη -γνωστή καρμανιόλα της περιοχής- εθνική οδό Άρτας- Γέφυρας Καλογήρου. Ως ελάχιστη απάντηση στις 30 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε παρέμβαση από την Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση Ιωαννίνων έξω από την πιτσαρία, ενώ μετά ακολούθησε εξόρμηση και μοίρασμα του κειμένου στον κλάδο του επισιτισμού.

Η 8η του Οκτώβρη ήταν ένα ακόμη βήμα!

Την Πέμπτη 8 Οκτώβρη 2020, βρεθήκαμε για ακόμη μια φορά στο δρόμο μαχητικά, διεκδικώντας να εφαρμοστεί καθολικά ο Νόμος 4611/2019, να αναγνωριστεί η ενιαία ειδικότητα για όλους τους εργαζόμενους οδηγούς δικύκλου, και να ενταχθεί το επάγγελμα στα βαρέα ανθυγιεινά.

Διαδηλώσαμε για οκτάωρη πενήντημερη εργασία με πλήρη μισθολογικά και ασφαλιστικά δικαιώματα ενάντια στη συνεχιζόμενη απορρύθμιση της εργασίας, ενάντια στην υποτίμηση της ζωής μας. Στην απεργιακή μοτοπορεία συμμετείχαμε συνολικά 1.000 δίκυκλα και οργώσαμε κεντρικούς άξονες της πόλης. Από το Πεδίον του Άρεως κατευθυνθήκαμε στο Υπ. Εργασίας και από εκεί στο Σύνταγμα, όπου και κάναμε ολιγόλεπτες στάσεις ξεδιπλώνοντας πανό με κεντρικό σύνθημα: «8/10/2020 –Οργάνωση στα σωματεία βάσης – ενάντια στη νομιμοποίηση της αδήλωτης, ανασφάλιστης και υποδηλωμένης εργασίας». Στη συνέχεια ανεβήκαμε τη Βασ. Σοφίας και από τη Λεωφ. Μεσογείων και φτάσαμε μέχρι την Αγία Παρασκευή. Περνώντας από το Χαλάνδρι βγήκαμε στη Λεωφ. Κηφισίας, την οποία μέσω Αμπελοκήπων κατεβήκαμε έως τη Λεωφ. Βασιλέως Κωνσταντίνου. Στη συνέχεια στρίψαμε στην Καλλιρρόης και συνεχίσαμε μέχρι την Πειραιώς με τερματισμό το Θησείο.

Ένα μεγάλο μπράβο στους συναδέλφους και τις συναδέλφισσες απεργούς, που σε δύσκολους καιρούς κι ενώ εξελίσσεται μια ακόμη λυσσαλέα επίθεση στα δικαιώματά μας δεν υπέκυψαν στην εργοδοτική τρομοκρατία και τις απειλές για απόλυση. Που απέναντι στον φόβο αντέταξαν την αλληλεγγύη και τη συναδελφικότητα. Που στήριξαν με την πολύτιμη παρουσία τους και αυτή την απεργιακή μοτοπορεία.

Ευχαριστούμε τις εργατικές συλλογικότητες και τον αλληλέγγυο κόσμο της δουλειάς, που βοήθησαν στην προπαγάνδισή της απεργίας και στήριξαν το σωματείο με τη συμμετοχή τους.

Συνάδελφοι συναδέλφισσες, η 8η του Οκτώβρη ήταν ένα ακόμη βήμα. Ένα ακόμη μάθημα συγκρότησης και αγώνα για τη συνέλευσή μας, για τα μέλη του σωματίου και τους εργα-

ζόμενους του επαγγέλματος. Το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα, μέσα από τις διαδικασίες μας, θα απολογήσουμε συλλογικά την απεργιακή περίοδο που διανύσαμε από το Μάιο μέχρι και την ημέρα της απεργίας. Οι καινούριες γνώσεις, οι πρόσθετες εμπειρίες, τα συμπεράσματα καθώς και οι στόχοι που θα προκύψουν για την επόμενη περίοδο θα διευρύνουν το πεδίο της τακτικής, της στρατηγικής και της δράσης μας. Θα διευρύνουν το πεδίο όπου παλιά και νέα μέλη, συνάδελφοι και συναδέλφισσες που ήρθαν κοντά μας τους τελευταίους μήνες, θα μεταφέρουν την πείρα και τον ανανεωμένο λόγο του σωματίου στις πιάτσες και στους χώρους δουλειάς. Θα δώσουν πνοή σε νέους αγώνες και θα δυναμώσουν τους ήδη υπάρχοντες. Συνεχίζουμε ανυποχώρητα με βήμα σταθερό στο σήμερα και το βλέμμα προσηλωμένο στο αύριο.

Είμαστε καταιγίδα στη μάτι του κυκλώνα απ' τον αγώνα δρόμου στον δρόμο του αγώνα!

✎/ Συνέλευση Βάσης Εργαζομένων Οδηγών Δικύκλου
Οκτώβρης 2020

Όταν μια φυλακή καίγεται, όσοι και όσες αισθανθήκαμε έστω και για μια στιγμή τη συνθήκη της φυλάκισης, δεν μπορούμε παρά να ανατριχιάσουμε από χαρά. Ανεξάρτητα αν μετά από την καταστροφή της θα χτιστεί μία νέα, και ανεξάρτητα αν μετά την απόδραση κάποιων φυλακισμένων τα άδεια κελιά θα ξαναγεμίσουν, το γεγονός της απόδρασης δεν μπορεί παρά να μας γεμίζει αγαλλίαση. Ο αγώνας άλλωστε για την κατάργηση κάθε φυλακής, όπως και όλοι οι αγώνες, περνάνε μέσα από τον αγώνα για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση στο εδώ και το τώρα.

Ήταν Τρίτη βράδυ, 8 Σεπτεμβρίου του 2020, όταν μία από τις πιο μισητές φυλακές της Ευρώπης έγινε παρανάλωμα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που κάποιοι αποπειράθηκαν να κάψουν το στρατόπεδο συγκέντρωσης της Μόριας. Σχεδόν σε καθημερινή βάση ξεσπούσαν μικρότερες φωτιές, απόρροια αγανάκτησης ή εύφλεκτου συνωστισμού, που σβήνονταν από πυροσβέστες και έγκλειστους. Αυτή τη φορά όμως δεν ήταν το ίδιο. Οι ψυχές των ανθρώπων ήταν πιο ξερές από ποτέ, και τα πρόσκαιρα πράγματα τους μοιάζαν πιο πολύ με προσάναμμα παρά με αγαθά. Είχαν προηγηθεί για άλλη μία φορά συγκρούσεις, είχε προηγηθεί η έλευση των αστυνομο-γιατρών, που θα επέβαλαν τον πλήρη αποκλεισμό όλου του camp και την απομόνωση πληθυσμιακών ομάδων μέσα σε αυτό. Είχε προηγηθεί η απόφαση να χτιστεί ένα τείχος που θα έκλεινε μέσα όλες τις φτωχογειτονιές που αναπτύσσονταν γύρω από το στρατόπεδο της Μόριας. Είχαν προηγηθεί πέντε μήνες περιορισμού και εγκατάλειψης στο όνομά της Δημόσιας Υγείας. Είχε προηγηθεί η μείωση του επιδόματός τους και η έλλειψη κάθε προοπτικής.

Αυτά και άλλα πολλά γίναν η αιτία για να σταθεί απέναντι στα πυροσβεστικά οχήματα πλήθος έγκλειστων, οπλισμένο με πέτρες, έτοιμο να διαφυλάξει ότι οι φλόγες θα τυλίξουν ολόκληρη την κόλασή τους. Δωμάτιο-δωμάτιο άνοιγαν τις γραφειοκρατικές δομές του Προκρούστη και καίγανε, καίγανε, ξανά και ξανά, και την επόμενη, και τη μεθεπόμενη, μέχρι να σιγουρευτούν πως δεν θα γυρίσουν πίσω. Όσοι φοβούνται τις αλλαγές θα σκαρφιστούν οτιδήποτε για να δικαιολογήσουν την προηγούμενη κατάσταση. Όλες εμείς οι λευκές Ευρωπαίες που ξυπνάμε να πάμε στη δουλειά μας, εγκλωβισμένες σε μία καθημερινότητα σχετικής αφθονίας και προβλεπόμενων συγκινήσεων, ταραζόμαστε με τη βίαιη αποτελεσματικότητα της φωτιάς. Ταραζόμαστε με το πόσο εύκολα και σε λίγη ώρα αλλάζουν όσα φαίνονται έως τώρα ακλόνητα. Ο κάθε ένας με το συμφέρον που ήθελε να υπηρετήσει σκαρφίστηκε ένα σωρό δαίμονες ως υπαίτιους του εμπρησμού. Τούρκοι πράκτορες, σκοτεινοί κυβερνητικοί, τζιχαντιστές, ντόπιοι φασίστες, αλλοδαποί φασίστες, παρέλασαν από το μικροαστικό φαντασιακό που προσπαθεί να δικαιολογήσει την αδράνεια και την ανάθεση. Αυτό το σκούρο ύφασμα που βάζουμε μόνες μας στα μάτια για να μην αντικρίσουμε, να μην βρεθούμε αντιμέτωπες με το να πάρουμε θέση. Όποιοι διάβολοι και αν βάλανε τη φωτιά, η πράξη αυτή δεν είναι απομονωμένη από τα γέλια των παιδιών, τις ιαχές του πλήθους που αποχαιρετούσε εκστασιακά την φυλακή του.

Η πράξη αυτή δεν είναι άσχετη με τις πέτρες που οργανωμένα εκσφενονίζονται ακόμα και τώρα, μία εβδομάδα μετά, προς τους βασανιστές του. Η πράξη αυτή δεν εί-

ναι άσχετη με την άρνηση των ανθρώπων να μπου σε νέα δομή, με την άρνησή τους να τραφούν, με την άρνησή τους να δεχτούν τη φιλανθρωπία των λευκών. Μία εβδομάδα μετά, 13.000 άνθρωποι βρίσκονται αποκλεισμένοι από αστυνομικές δυνάμεις, που μέρα με τη μέρα γίνονται περισσότερες, σε ένα κομμάτι δρόμου που οδηγεί στο λιμάνι. Νύχτα και μέρα στρατιωτικά αεροπλάνα αποβιβάζουν εκατοντάδες ματατζήδες και ειδικές δυνάμεις με κάθε είδους εξοπλισμό. Καραβιές ξεφορτώνουν κλούβες, αύρες και άλλα ειδικά οχήματα. Πυροσβεστικά αεροπλάνα πετάνε συνεχώς ώστε να σβήσουν τις επαναλαμβανόμενες φωτιές που βάζουν οι εγκλωβισμένες, είτε για να ξανά κάψουν ότι είχε μείνει όρθιο, είτε για να σαμποτάρουν τις προσπάθειες για την κατασκευή καινούργιας φυλακής, είτε για να προστατευτούν από τα εκατοντάδες δακρυγόνα που ρίχνει η αστυνομία εναντίον τους. Ταυτόχρονα στον ουρανό της Μυτιλήνης πετούν κάθε είδους drone και ελικόπτερα, που παρακολουθούν τις κινήσεις τους, και οργανώνουν την καταστολή που αναμένεται να κορυφωθεί ώρα με την ώρα. Σίγουρα όλοι αυτοί οι άνθρωποι δεν αποτελούν ένα ενιαίο υποκείμενο, ούτε μπορούμε να τους αποκαλέσουμε στο σύνολό τους εξεγερμένους. Οι φυλετικές και εσωτερικές τους συγκρούσεις άλλωστε ήταν κάτι που καλλιεργήθηκε συστηματικά στην άθλια συνθήκη που ζούσαν. Παρόλα αυτά δεν μπορούμε να μην διακρίνουμε μία μάζα εξεγερμένων που δεν δέχονται στην παρούσα φάση να κάνουν βήμα πίσω. Που παίζουν το μέλλον τους στη φωτιά, που χτίζουν πέτρα την πέτρα την απελευθέρωσή τους. Οι ίδιοι άνθρωποι σκαρφίζονται πρακτικές άμεσης δράσης, όπως την επιθετική αποχή συσσιτίου, την επιθετική απόρριψη ανθρωπιστικής βοήθειας ή την επιθετική άρνηση ενσωμάτωσής τους στο νέο αφήγημα της εξουσίας. Την ώρα που κάποιοι ανησυχούν για την τροφή και τις ανέσεις αυτών των ανθρώπων, αρκεί να ρίξουμε μια ματιά στα συνθήματά τους: “We don't want new camp, we want Freedom”, “We don't want food, we want Freedom”. Κρατώντας σφιχτά στα χέρια μας αυτά, είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε τις καταστάσεις και τα αδιέξοδα που πυροδότησε η εξέγερση στις αλληλέγγυες και στον ντόπιο πληθυσμό.

Το αρχικό μούδιασμα που διαπέρασε οριζόντια τον αλληλέγγυο κόσμο ήρθε να αντικαταστήσει η προσπάθεια ανθρωπιστικής διαχείρισης της κατάστασης. Πρώτες σκέψεις όλων ήταν πώς θα τραφεί ο πληθυσμός που ήταν στους δρόμους, πού θα κοιμηθεί, πώς θα διασφαλιστεί από φασίστες κτλ. Αυτή η προσέγγιση μπορεί να χαρακτηριστεί το λιγότερο ως ανεπίκαιρη, αν χρησιμοποιηθούν ως επιχείρημα οι χιλιάδες μερίδες φαγητού που μείναν αδιάθετες εξαιτίας της επιθετικής άρνησης μερίδας των εξεγερμένων να επιστρέψει στην προηγούμενη κανονικότητα της ανθρωπιστικής διαχείρισης. Επιπλέον, πέντε χρόνια τώρα στο νησί έχει στηθεί μία επιχείρηση εκατομμυρίων, μέσω της οποίας πλουτίζουν διάφοροι συστημικοί και μη παράγοντες, και η οποία αναλαμβάνει να ικανοποιεί βασικές ανάγκες των εγκλωβισμένων. Ακόμη χειρότερα οι οργανώσεις επαγγελματικού ανθρωπισμού, φανερά προβληματισμένες με την προώθηση αιτημάτων που ακυρώνουν τις επενδύσεις τους, προτάσσουν την επιστροφή στο παρελθόν μέσα από την έμπρακτη συμμετοχή στην ανοικοδόμηση ενός νέου camp, σε αγαστή συνεργασία με τον στρατό και την αστυνομία. Συνδυάζοντας όλα αυτά

βρισκόμαστε μπροστά στο διαχρονικό αδιέξοδο της αλληλεγγύης, όταν φλερτάρει με τη φιλανθρωπία και τη λογική της θυματοποίησης, και δεν ταυτίζεται σωματικά και ψυχικά με τον αγώνα των εξεγερμένων ενισχύοντάς τον με τρόπους που διαφυλάσσουν και προωθούν τα αιτήματά τους. Άσπονδοι αλληλέγγυοι των εγκλείστων, για λίγο και υπό την υπόκρουση ρατσιστικών κορωνίδων, φάνηκε με τις πράξεις της μία μερίδα των ντόπιων.

Έχοντας ως πάγιο αίτημά τους να κλείσει η Μόρια, έστησαν μπλόκα εμποδίζοντας τα μηχανήματα που φτάσανε για να καθαρίσουν την καμένη περιοχή, ώστε να συνεχίσει να λειτουργεί. Επίσης φρόντισαν να δείξουν την επιθετικότητά τους στον Υπουργό Μετανάστευσης, τον οποίο δεν άφησαν να προσεγγίσει. Ο αγώνας των ντόπιων μπορεί επίσης να ιδωθεί μέσα από ένα πρίσμα εγκατάλειψης, παραπλάνησης, προσωπικών φιλοδοξιών και αδιεξόδων. Βιώνοντας το εμπόριο ανθρώπων που αναπτύσσουν ανοιχτά τα παγκόσμια συμφέροντα, και μπρος στην υπεροπλία του συστήματος, πέρασαν σταδιακά, τουλάχιστον ένα μέρος τους, από τα αδιέξοδα της ανθρωπιστικής διαχείρισης στον ρατσιστικό οχετό. Έρμαια των πολιτικάντηδων με κρυφές ατζέντες, και των φιλόδοξων ηγετίσκων που κολυμπάνε στην κουτάλα του συμφέροντος, αφήνονται να καθοδηγηθούν από αυτούς, φτάνοντας σύντομα στα αντίθετα αποτελέσματα από όσα προσδοκούν. Όσοι γνωρίζουμε την ελληνική κοινωνία σε ένα βάθος δεκαετιών δεν μπορούμε να μείνουμε έκπληκτοι με την φαινόμενη συντηρητικοποίησή της. Ο ρατσισμός, ο εθνικισμός, η πατριαρχία και η ανάθεση είναι βαθιά ριζωμένα και κινητήριοι μοχλοί της σκέψης της ελληνικής κοινωνίας εν γένει. Ακόμη και αν κάποιοι αστικοί «καλοί τρόποι» επιβλήθηκαν λόγω της προσωρινής αφθονίας που απήλυνε ένα μέρος της κοινωνίας, η αποστασιοποίηση και ο ωχαδερφισμός δεν ήταν τίποτε άλλο από μια τεχνητή απόκρυψη των παραπάνω. Μπροστά στην τωρινή κατάσταση είναι υποκριτικό να μιλάμε για 10-100 φασίστες ή για τη στάση κάποιου κόμματος.

Όλο το δημοκρατικό τόξο στη Λέσβο, μπρος στη μεγάλη γιορτή του τέλους της Μόριας, στάθηκε είτε βάζοντας τα κλάματα είτε ξερνώντας οχετό. Έναν οχετό που τα ΜΜΕ δεν χάνουν ευκαιρία να φουσκώσουν μέχρι τα πιο απόμακρα εγκεφαλικά κύτταρα. Η διαχείριση της πληροφόρησης γίνεται με τους όρους της εθνικής απειλής, φορτισμένους με εκείνους της υγειονομικής βόμβας. Οι ειδικές δυνάμεις αστυνομίας και στρατού, που εμποδίζουν τις μετανάστριες από το να προσεγγίσουν το λιμάνι, μεταμορφώθηκαν αυτή τη φορά, σε αντίθεση με ό,τι συνέβη λίγους μήνες πριν, σε προστάτες τους από τα μολυσμένα ζόμπι που ξαμολάει το τουρκικό καθεστώς. Αυτή την εικόνα όμως κάπου στο βάθος την χτίσαμε όλοι. Όταν δεν είδαμε τη στολή του μπάτσου κάτω από αυτή της γιατρείας. Όταν καταπίναμε αμάσητα ανούσιο ανθρωπισμό. Όταν η ατομική μας ευθύνη γινόταν αιτία αποξένωσης, όταν η επιστημονικότητα συνέτριβε έννοιες όπως αυτοδιάθεση και αυτοδιαχείριση. Όταν αποφεύγαμε να συγκρουστούμε με τον χορό των εκατομμυρίων που στόχο είχε να αναπαράξει τον εγκλεισμό και την καταστολή. Όταν αποφεύγαμε να μιλήσουμε, μην και συμπέσει κάποια λέξη μας με αυτές που χρησιμοποιούν όσοι κατ' εξαίρεση ονομάσαμε φασίστες. Όταν εξευμενίζαμε τον ρατσισμό της κοινωνίας κατηγορώντας 10-100 ακροδεξιούς. Όταν συναινούσαμε

με το ιατρικό ιερατείο, κλείνοντας το μάτι στην υποκριτική διαχείριση που γινόταν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Η μόνη λύση, όπως αυτή εκφέρεται από τους εξεγερμένους, είναι η μη-λύση. Και αυτήν οφείλουμε να προωθήσουμε με όλες μας τις δυνάμεις. Όσο τα κράτη και οι ανθρωπιστικές οργανώσεις προσπαθούν να βρουν τους τρόπους διαχείρισης αυτής της έκρυθμης κατάστασης, ο μόνος ρόλος που μπορούμε να έχουμε είναι να τους σαμποτάρουμε. Η μη-λύση έρχεται αντιμέτωπη με την έννοια της ανάθεσης. Γιατί η διαχείριση, εφόσον γίνεται από ένα κεντρικό σύστημα εξουσίας, δεν μπορεί παρά να διαι-

ρεί, να φυλακίζει, να απομονώνει. Για άλλη μία φορά θα πρέπει να σκεφτούμε τι πραγματικά σημαίνει αλληλεγγύη. Τι είδους αλληλεγγύη περιμένουν οι εξεγερμένοι ή οι φυλακισμένες που καίει μέσα τους ακόμα η φωτιά της εξέγερσης. Σε έναν αγώνα που οι εξεγερμένοι προτάσσουν το σώμα τους και θυσιάζουν στις φλόγες τα υλικά αγαθά, αλληλεγγύη δεν είναι ένα πιάτο φαί, μία σκηνή και ένας μπάτσος. Μπρος στη μεγάλη φωτιά που έκαψε τη Μόρια, μικρές σπίθες ολούθε είναι ο μόνος τρόπος να επικοινωνήσουμε με τις εξεγερμένες. Οι καρδιές μας ζεστάθηκαν από τις μεγάλες φωτιές που ισοπέδωσαν την κόλαση της Μόριας. Όπως πάντα σε τέτοιες στιγμές τα τέρατα αποκα-

λύπτουν με τον πιο σαφή τρόπο τις προθέσεις τους. Ας γίνουν οι αδυναμίες τους η δικιά μας στόχευση, μέχρι την τελική κατάρρευση οποιασδήποτε λύσης. Μέχρι να οικοδομήσουμε άπειρες εύθραυστες κοινωνίες ισότητας και αλληλεγγύης.

Μέχρι την ισοπέδωση κάθε φυλακής, μέσα ή έξω.

■ ΤραμουντάναΛεβάντες
16/09/2020

athens.indymedia.org/post/1607147

Για μια σημειολογία του ρατσισμού

«Ο Δήμος Αθηναίων το βράδυ της Δευτέρας ξήλωσε από την πλατεία τα παγκάκια “έπειτα από αίτημα περιοίκων για να μην μένει κόσμος στην πλατεία”. Ωστόσο περιοίκοι τονίζουν ότι “οι πρόσφυγες κάθονται κάτω, δεν παίζουν ρόλο τα παγκάκια” και ζητούν να δοθεί επιτέλους λύση. Ήδη, η συγκέντρωση ατόμων στην πλατεία έχει δημιουργήσει προβλήματα καθαριότητας επιδεινώνοντας την, ούτως ή άλλως, δύσκολη κατάσταση».

~(Απόσπασμα από άρθρο στην Καθημερινή, τον Ιούλιο του 2020)¹

*

Σε «υπνωτήριο αλλοδαπών» έχει μετατραπεί η πλατεία της Βικτωρίας, όπως σημειώνει ξανά και ξανά η αρθογράφος της Καθημερινής, Τάνια Γεωργοπούλου, ενώ ο υπουργός μετανάστευσης και ασύλου Μηταράκης κάνει μια ειδική αναφορά στους αλληλέγγυους, οι οποίοι σε μια προσπάθεια να «εκμεταλλευτούν τον ανθρωπινό πόνο, με στόχο τη δημιουργία εντυπώσεων», εξωθούν τους θεσμικά αναγνωρισμένους πρόσφυγες σε σκηνές αντίστασης. Ένα νέο πρόβλημα ανακύπτει για τον κρατικό σχηματισμό, ο οποίος παραπάνω από μια ιδεολογική πρόσδεση, παραμένει να ενσαρκώνει μια επιτελική λειτουργία ως προς τη διαχείριση των ροών των εκτοπισμένων, όπως και να χρηματοδοτείται με ικανά κεφάλαια, με σκοπό να παραμένει ένας βάλτος ανθρωπίνων ψυχών. Αυτό το πρόβλημα αφορά ένα παζλ, μια κρυπτογραφημένη γραφειοκρατική πίστα, αφορά το ερώτημα: τι θα γίνει με τους αναγνωρισμένους πρόσφυγες που μεταφέρονται στην ενδοχώρα; Μένει να προσδιορίσει ο κρατικός μηχανισμός την άλλη όψη της λεγόμενης αποσυμφόρησης.

*

Το παραπάνω πρόβλημα, αφορά την ιδεολογική πλέον αντίδραση, σε μια λογική συνέπεια ενός θα λέγαμε γραφειοκρατικού μηχανισμού, που έχει εγκλωβίσει χιλιάδες φτωχοποιημένα υποκείμενα για χρόνια σε ένα αφιλόξενο περιβάλλον. Ο παρών πολιτικός σχηματισμός της Νέας Δημοκρατίας εξασκεί έναν νομιμοποιημένο και θεσμοθετημένο ρατσισμό μέσω πολλαπλών νομοθετημάτων που ψήφισε στο διάστημα μεταξύ του Ιουλίου του 2019 και 2020. Κάποια απ' αυτά τα νομοθετήματα αφορούν την κατάργηση του κοινωνικού δικαιώματος στην περίθαλψη, μέσω της απαγόρευσης πρόσβασης των αιτούντων

ασύλου σε ΑΜΚΑ, τη συνένωση του Υπουργείου Μεταναστευτικής Πολιτικής με το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη (μια εντυπωσιακή θα λέγαμε συμβολική ιδεολογική κίνηση), και μια γενικότερη πολιτική αποτροπής, που εφαρμόζει η κυριαρχία στις κολάσεις της φιλοξενίας και στα σύνορα. Αποκορύφωμα αυτού στάθηκε ο Φεβρουάριος του 2020, με τη δαιμονοποίηση των εκτοπισμένων και τη χρήση πολεμικού λόγου (η «εισβολή», η επίθεση του Ερντογάν») και νομιμοποιημένων πυρών εναντίον του, όπως είδαμε να συμβαίνει από την Εθνοφυλακή, το ελληνικό λιμενικό, αλλά και διάφορες εθνικιστικές παράστρατιωτικές ομάδες πολιτοφυλακών. Μια ακόμα όψη ενός επιθετικού ρατσισμού, που βρίσκει αναπαραγωγή και σε κοινωνικές δυνάμεις, εντοπίζουμε φυσικά και στο πλήθος των γεγονότων στη Λέσβο την ίδια περίοδο, που είχαν ως ενοποιητικό χαρακτηριστικό τους το μίσος ενάντια στους πρόσφυγες και σε όσους τους υποβοηθούσαν, σ' ένα ιδεολογικό πλαίσιο αντεπίθεσης μιας πληγείσας εθνικής και οικονομικής ταυτότητας ενάντια σε όσα την απειλούν. Το παραπάνω, παρά τις αντιθέσεις και τις προσκρούσεις που δημιούργησε στο εσωτερικό του κομματικού μηχανισμού της Ν.Δ, εκφράστηκε σε νομοθετικό επίπεδο με τον πλέον αυταρχικό τρόπο της απαγόρευσης υποβολής αιτημάτων για άσυλο. Ο τρόπος που πραγματώθηκε αυτό, ήταν μια έκτακτη πράξη νομοθετικού περιεχομένου, με ένα σαφές υπόβαθρο εθνικής ιδεολογίας και κατάστασης εξαίρεσης υπό την πολεμική ρητορεία της ασύμμετρης απειλής.²

*

Η αποσυμφόρηση από τα νησιά, και η πλέον πρόσθετη συγκυρία της δόμησης μιας ολοκαίνουργιας Μόριας στο Καρά Τεπέ, με τα ίδια χαρακτηριστικά, πλέον περισσότερο πρόχειρη και από πριν, αφορά τη μετακίνηση ενός περριττού πληθυσμού, από ένα προηγούμενο σημείο εγκλωβισμού σ' ένα νέο σημείο το οποίο μάλιστα βρίσκεται και περισσότερο κοντά στο νερό, μια εμπέδωση του εξορισμού. Παρότι αυτή η μετακίνηση, πέραν του γεωγραφικού της συμβολισμού, αφορά και μια εννοιολογική διαφοροποίηση, με τον μετασχηματισμό από τον «αιτούντα άσυλο» στον «έχων άσυλο», φαίνεται να εκκινεί έναν νέο κύκλο δοκιμασιών για τους εκτοπισμένους αλλά και για τον κρατικό μηχανισμό. Συγκεκριμένα, η πλέον αναγκαστική μετακίνηση για κάποιους/ες από την Μόρια στην Αθήνα,

ταυτίζεται με την απώλεια των λεγόμενων cash assistances και της όποιας υποστήριξης, όπως και με έναν ακόμα ξεριζωμό χωρίς καμία ουσιαστικά προετοιμασία. Βλέπουμε και διαβάζουμε προσεχτικά τον Μηταράκη και την επίκληση που κάνει σε διάφορα προγράμματα στέγασης, όπως το Ήλιος και το Εστία. Βλέπουμε από τη μία να απειλεί να τα καταργήσει, και από την άλλη να τα φέρει ως πειστήρια για τον ανθρωπισμό του πολιτικού του σχηματισμού. Ξέρουμε όμως, πως τα συγκεκριμένα προγράμματα τυχαίνει να βρίσκονται την παρούσα στιγμή στον επίσης διωγμό των ενοίκων-εχόντων ασύλου, μιας που η υποστήριξη έχει και σύντομη ημερομηνία λήξης, συγκεκριμένα κρατά περίπου ένα δίμηνο. Εντωμεταξύ, η Νέα Δημοκρατία σφραγίζει τις καταλήψεις, κάνοντας μια ιδεολογική επίδειξη της αποτελεσματικότητας και της συνέπειας της στον προεκλογικό της λόγο, όπου τουλάχιστον μπορεί. Δημιουργεί δηλαδή παραπάνω αστέγους στις πλατείες.

*

Στο πλαίσιο των παραπάνω, η πλατεία της Βικτωρίας αποκτά άρωμα και νοήματα του 2015. Χιλιάδες αναγνωρισμένοι πρόσφυγες βρίσκουν ξανά μια ανάσα γκρίζου, απλώνουν τα υπάρχοντά τους στα πλακάκια. Δείχνουν να ξεκουράζονται. Ο Κώστας Μπακογιάννης στέκει αμήχανος μπροστά στον κίνδυνο να γεμίσουν οι πλατείες με πρόσφυγες, ενώ τα διάφορα πολιτικά φερέφωνα του, κάνουν την άμεση σύνδεση ανάμεσα στην ιδιότητα του πρόσφυγα και στη βρωμιά της μητρόπολης. Σε μια εξάσκηση του δόγματος νόμος και τάξη, παρατηρούμε τους τελευταίους μήνες τη μία αστυνομική επιχείρηση μετά την άλλη στην πλατεία της Βικτωρίας. Βλέπουμε μια αντιφατική συνέπεια της ύπαρξης της φτώχειας στη μητρόπολη. Οι αναγνωρισμένοι πρόσφυγες επιστρέφονται αναγκαστικά πίσω, σε νέες κολάσεις φιλοξενίας, γίνονται και πάλι αιτούντες, απρόσωπες φιγούρες υπό νομική διερεύνηση και καχυποψία - αναμένοντας αυτή τη φορά μια ευκαιρία να ξεφύγουν απ' αυτό τον διάχυτο ελληνικό παραλογισμό. Άλλωστε, το ιδιαίτερο γνώρισμα των εκτοπισμένων είναι η εξάλειψη των κοινωνικών σχέσεων που μοιράζονταν στις χώρες καταγωγής τους, και η μετατροπή τους σε μια φιγούρα de facto προλεταριοποιημένη, η οποία έχει χάσει τον αυτόκαθορισμό της, και έχει βρεθεί εγκλωβισμένη, όχι μόνο σε γεωγραφικό πλαίσιο, αλλά σε πλαίσιο ευρύτερων

δυνάμεων του συστήματος της οικονομίας της αγοράς. Τώρα βέβαια, οι προσπάθειες των εκτοπισμένων να απεμπλακούν από την κρατικό-ιδιωτική αντιφατική διαχείριση μεταφράζονται σε «σπάσιμο της καραντίνας».³

*

Η πλατεία της Βικτωρίας την τελευταία περίοδο ενσαρκώνει στη δημόσια σφαίρα έναν τόνο αντιθέσεων, αποτελώντας μια στιγμή για άσκηση πολιτικής και για αναπαραγωγή ρατσιστικού λόγου. Είδαμε την προσπάθεια παραγόντων της ακροδεξιάς της νέας δημοκρατίας, όπως ο Μπογδάνος, με νεοναζιστές πρωταγωνιστές να φιγουράρουν μαζί για τους δημοσιογραφικούς φακούς, με τη γνωστή τους αμφίεση των «αγανακτισμένων κατοίκων». Παράλληλα, τον Ιανουάριο του 2020, προτού συμβούν όλα τα παραπάνω, διαβάσαμε στην Καθημερινή για την αναβάθμιση της πλατείας μέσω των επενδύσεων real estate, και τον μετασχηματισμό της σε «πόλο επιχειρηματικότητας μετά από τη χρόνια εγκατάλειψή της».⁴

*

Στον επίσημο λόγο γύρω από την εκδίωξη των εκτοπισμένων από την πλατεία Βικτωρίας δεν έλειπε να διαβάσουμε και το πολύ ταιριαστό με τους καιρούς μας υγειονομικό υπόβαθρο. Συγκεκριμένα, μετά την εμφάνιση κρούσματος του Covid-19 στη Μόρια, η απομάκρυνση λαμβάνει τη σημειολογία μιας έκτακτης κατάστασης που έχει μονιμοποιηθεί από τον Μάρτιο στους τόπους εγκλωβισμού των προσφύγων. Μια πολύμηνη καραντίνα στάθηκε η ιδανική ευκαιρία για τη διατήρηση και εντατικοποίηση της βιοπολιτικής εξουσίας. Μάλιστα, ακόμα και η αποσυμφόρηση των camps παγώνει, ενώ οι διαδικασίες ταυτοποίησης και συνεντεύξεων κινούνται με αργούς ρυθμούς.⁵ Μάλιστα, η ίδια η πυρκαγιά του ΚΥΤ της Μόριας τον Σεπτέμβριο προκλήθηκε μετά από το κλείδωμα ατόμων υπόπτων για κρούσματα σε μια αποθήκη. Όμως η κοινωνική πολιτική του ελληνικού κράτους την περίοδο της πανδη-

μίας για τους περισσευούμενους πληθυσμούς, αποτελεί ένα ξεχωριστό κεφάλαιο. Θα αρκεστούμε στο να σχολιάσουμε αυτή τη βασική αιχμή της που είδαμε να συμβαίνει και σε ευρωπαϊκό επίπεδο: Κύριες μορφές της στάθηκαν η αναστολή δικαιωμάτων των εκτοπισμένων και η καταδίκη στη σιωπή. Το βασικό επίδικό του ελληνικού κράτους, όπως και άλλων, ήταν –και είναι– η διατήρηση της ασφάλειας. Μάλιστα, ο Μητσοτάκης συνέδεσε άμεσα σε ένα από τα πολλά διαγγέλματά του, την απειλή της πανδημίας, από τη μία με την εισβολή αλλά και με την απλή ύπαρξη των προσφύγων, σε ένα πλαίσιο εθνικού θωρακισμού.⁶ Με τα λόγια του υπουργού Μητράκη, ζήσαμε μια κρίση ασφάλειας, παράλληλα με μια κρίση δημόσιας υγείας.⁷ Είδαμε έτσι, πως η έκτακτη συνθήκη για τον γενικό πληθυσμό στάθηκε άνισα περισσότερο έκτακτη για τους εκτοπισμένους, γεγονός που απλώς επιβεβαιώνει αυτό που ήδη γνωρίζουμε.

*

Τα γεγονότα στη πλατεία της Βικτωρίας συμπεκνώνουν, από τη μια, σημειολογία ρατσιστικών κρατικών επιλογών της τελευταίας διετίας, και από την άλλη αποτελούν τη συνέχεια μιας εφαρμοσμένης πολιτικής της καπιταλιστικής κανονικότητας: Τη διαρκή παραγωγή ενός ίδιου αποτελέσματος της αποστασιοποίησης. Αυτά που ορίζουν τις ζωές αυτών των ανθρώπων είναι τα περίπλοκα πρωτόκολλα, τα συρματοπλέγματα και η κατάργηση των δικαιωμάτων τους. Ορίζονται από μια ευρύτερη μονιμοποίηση μιας κατακερματισμένης ταυτότητας ενός «πρόσφυγα», μια προσωποποίηση του σύγχρονου παρείσακτου, τα «απορρίμματα εκτός τόπου», όπως θα έλεγε και ο Z.Bauman. Τα παραπάνω πλέον εισχωρούν και στη συνολικότερη διερεύνηση του παθολογικού, η οποία, μέσω του covid-19, γεννά νέες αντιφάσεις και νέες ρυθμίσεις, οι οποίες με τη σειρά τους δημιουργούν νέες δυνατότητες βύθισης των εκτοπισμένων στο αόρατο.

*

Η πλατεία Βικτωρίας λοιπόν, αποτελεί ένα σύμβολο συγκρουόμενων πραγματικοτήτων και συνενώνει διάφορα επίπεδα του κοινωνικού ανταγωνισμού σε μόλις 50 τετραγωνικά: Τη φιλελεύθερη διαχείριση, την άσκησης βιο-εξουσίας, τον αγώνα για επιβίωση, την αλληλεγγύη και τους αγώνες, τη μόνιμη κλούβα της αστυνομίας στην 3ης Σεπτεμβρίου απέναντι από την πλατεία, τους ακροδεξιούς κατοίκους, τα κεφάλαια που αναμένουν να αξιοποιηθούν. Όλα αυτά μας θυμίζουν πως η αλληλεγγύη και οι αγώνες δεν πρέπει να μπαίνουν σε lock-down. Εν τέλει όμως, ακόμα παραπάνω μας θυμίζουν το αυτονόητο περιεχόμενο των διεκδικήσεων των εκτοπισμένων. Αυτό που καλούμαστε και οι ίδιοι/ες να σηκώσουμε. Συμπυκνώνεται στο παρακάτω περιεκτικό και απλό σύνθημα:

“No food, just freedom”.

✎/ konsouela

1. Η πλατεία Βικτωρίας γίνεται ξανά hot spot: <https://www.kathimerini.gr/society/1086518/i-plateia-viktorias-ginetai-xana-hotspot/>
2. <http://asylo.gov.gr/wp-content/uploads/2020/03/pnp-anastolh-ths-yponolis-aithseon-asylou.pdf>
3. «Το έσκασαν 5 άτομα που βρίσκονταν σε καραντίνα». <https://www.iefimerida.gr/ellada/koronoios-4-atoma-efygan-apo-domi-metanaston-malakasa>
4. Επενδύσεις στο real estate αλλάζουν την πλατεία Βικτωρίας: <https://www.kathimerini.gr/economy/local/1058765/ependyseis-sto-real-estate-allazoy-n-tin-pl-viktorias/>
5. Μην ξεχνώντας την εφαρμογή του υγειονομικού μέτρου μη ύπαρξης δι-κηγόνων στο πλαίσιο του να αποφευχθεί ο συγχρωτισμός.
6. «Το μεταναστευτικό τώρα αποκτά μια νέα διάσταση, καθώς στις ροές προς την Ελλάδα περιλαμβάνονται άνθρωποι από το Ιράν-όπου είχαμε πολλά κρούσματα-και πολλοί διερχόμενοι από το Αφγανιστάν». <https://www.tanea.gr/2020/02/27/politics/ektakta-metra-sta-synora-apofasise-to-ypourgiko-symvouljo-syndesi-prosfygikou-kai-koronaioi/>
7. Αποδείχθηκε ότι υπήρχε κρίση δημόσιας υγείας όπως υπήρχε και κρίση ασφάλειας, αιτιολογία για την ΠΝΠ και τα κλειστά κέντρα κράτησης: <https://www.mitarakis.gr/gov/migration/1969-dt-yma-nomosxedio-yma-vouli>

Νέα Πατριαρχικής Πραγματικότητας

Χανιά

Εκδικάστηκε η υπόθεση της τρανσοφοβικής επίθεσης που δέχθηκε η Ήβη Καϊσερλή, από δύο λεβέντες στα Χανιά το 2016. Η έδρα καταδίκασε τον έναν από τους δύο δράστες σε 12μηνη φυλάκιση με αναστολή χωρίς ελαφρυντικά, και τον δεύτερο τον αθώωσε με τη δικαιολογία πως δεν πήρε μέρος στη σωματική βία, απορρίπτοντας δε το αίτημα της Ήβη για προσβολή έμφυλης ταυτότητας, με το οποίο θα δικαζόντουσαν με τον αντιρατσιστικό νόμο.

Zackie-Oh / Ζακ Κωστόπουλος

Αναβολή επ' αόριστον πήρε η δίκη για τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου λόγω των περιοριστικών μέτρων για την αποφυγή της εξάπλωσης του κορωνοϊού, ανακοίνωσε μετά κροκοδείλιων δακρύων ο πρόεδρος του μικτού ορκωτού δικαστηρίου.

Πολωνία

Μαζικές συγκρούσεις και διαδηλώσεις εκτυλίχθηκαν σε δεκάδες πόλεις της Πολωνίας με αφορμή τη συνταγματική απόφαση της απαγόρευσης των αμβλώσεων. Ο λεγόμενος «συμβιβασμός της αμβλώσεως» καθιστά τον τερματισμό της κύησης μόνο στις περιπτώσεις βιασμού, αιμομιξίας και σοβαρού κινδύνου υγείας της εγκύου ή του εμβρύου. Το κράτος και το ακροδεξιό παρακράτος, προσπάθησαν να καταστείλουν βίαια αυτό τον αγώνα, με αποκορύφωμα το μαχαίρωμα ενός παιδιού στο Βρότσλαβ. Τα ΜΜΕ έρχονται σε ευθυγράμμιση με την κρατική αφήγηση, απονομηματοδοτώντας τις φασιστικές πρακτικές κράτους και παρακράτους, κάνοντας λόγο για την προστασία του πολιτισμού αλλά και των εκκλησιών από τους διαδηλωτές. Μέχρι στιγμής το νομοσχέδιο έχει παγώσει χάρη στην πίεση του μαζικού κινήματος που αναπτύχθηκε.

Θεσσαλονίκη

Στις 10/11 στην περιοχή των Γιαννιτσών, τρανς σεξεργάτρια δέχθηκε επίθεση από άντρα με μαχαίρι, η γυναίκα βρίσκεται σε σοβαρή κατάσταση στο νοσοκομείο με τραύμα στον πνεύμονα.

Πειραιάς

Υπάλληλος της Διεύθυνσης Μεταφορών της Περιφερειακής ενότητας Πειραιά αρνήθηκε να εκδώσει νέο δίπλωμα και άδεια κυκλοφορίας σε τρανς πρόσωπο, το οποίο είχε μεταβάλει τα στοιχεία των εγγράφων του σύμφωνα με τον ν.4491/2017 της νομικής αναγνώρισης της ταυτότητας φύλου. Πηγή: <https://t-zine.gr/i-dieythynsi-metaphoron-tis-perifereia/>

Πανεπιστήμιο Κρήτης

Στο μάθημα ανατομίας μυοσκελετικού, σήμερα 6 Νοεμβρίου, ακούσαμε για άλλη μία φορά τον Παπουτσιδάκη να κάνει σεξιστικά σχόλια. Συνεχίζοντας την παράδοσή του από τις ακατάλληλες φωτογραφίες στις διαφάνειες, που μετά από κινητοποιήσεις έβγαλε τα σχόλια περί νοσηλευτριών (ότι οι άσχημες δουλεύουν ενώ οι όμορφες παντρεύονται γιατρούς και δεν δουλεύουν), όπως και το σχόλιο ότι πρέπει ο γιατρός να προσέχει όταν χειρουργεί γόνατα στις γυναίκες για να μπορούν να σκύβουν, σήμερα είπε πως «αν είσαι γυναίκα και θες να ασχοληθείς με τη χειρουργική ατύχησες», και ότι δεν έχει δει ποτέ νευροχειρουργό γυναίκα ο ίδιος. Το αιτιολόγησε ως ότι είναι πολύ δύσκολες ειδικότητες και δεν κάνουν για γυναίκες, γιατί δεν τις αντέχουν, αλλά και γιατί δεν μπορούν να συνδυάσουν δουλειά και οικογένεια. Κάτι αντίστοιχο είχε ειπωθεί και πέρυσι όταν είπε πως αν είσαι γυναίκα και δεν ξέρεις ανατομία, το καλύτερο που έχεις να κάνεις είναι ένας καλός γάμος, ενώ αν είσαι άντρας χωρίς γνώσεις ανατομίας ας πάρεις μία εύκολη ειδικότητα όπως η οφθαλμολογία. Είναι αδιανόητο ένας καθηγητής πανεπιστημίου, που θέλει να θεωρεί τον εαυτό του μορφωμένο, να εκφράζει τέτοιες απόψεις σεξιστικού περιεχομένου σε μάθημά του! Ως καθηγητής εκμεταλλεύεται τη θέση του ως «αυθεντία» για να αναπαράγει τέτοιες απόψεις, βάζοντας σε δύσκολη θέση τις φοιτήτριες και δίνοντας το παράδειγμα στους φοιτητές να τα αναπαράγουν οι ίδιοι. Δεν μας ενδιαφέρει τι έχει δει και τι όχι ο Παπουτσιδάκης, οποιουδήποτε είδους σεξιστική συμπεριφορά δεν είναι και δεν θα γίνει αποδεκτή!

KAMIA ANOXH SE TETOIES SEΞISTIKES ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΕΣ ΚΑΙ ΡΗΤΟΡΕΙΑ!

πηγή: κίνηση αριστερών φοιτητών πανεπιστημίου Κρήτης

❖ Κείμενο για το περιστατικό έμφυλης βίας στις 14/9 στην Κέρκυρα

Το παρόν κείμενο μοιράστηκε έξω από τα δικαστήρια της Κέρκυρας, όπου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση ενάντια στην έμφυλη βία την ημέρα εκδίκασης της συγκεκριμένης υπόθεσης. Να σημειωθεί πως ο θύτης της επίθεσης εμφανίζεται σε κοινωνικά δίκτυα ως «ενεργός μπαμπάς», σχετίζεται με την παράταξη της τρέχουσας δημοτικής αρχής του δήμου Κέρκυρας, καθώς και με ομαδοποίηση ανδρών που διεκδικούν την «υποχρεωτική συνεπιμέλεια» για τέκνα διαζευγμένων γονέων. Καταδικάστηκε σε 14 μήνες με αναστολή, άσκηση έφεση και αφέθηκε ελεύθερος.

Στις 14 Σεπτεμβρίου, έξω από το 10ο δημοτικό σχολείο στο Κανόνι, μπροστά στα μάτια μαθητών, δασκάλων, γονέων αλλά και του παιδιού της μια γυναίκα ξυλοκοπήθηκε από τον πρώην άντρα της. Σημαντικό είναι να αναφερθεί ότι αυτός είναι εργαζόμενος στον δήμο, υποψήφιος με την τωρινή δήμαρχο και μέλος «πολιτιστικών» συλλόγων. Αυτός ο άντρας είχε το θράσος να δράσει σε κοινή θέα μπροστά σε όλο το σχολείο, και το πλήθος, με εξαίρεση δύο μόνο ατόμων, δεν αντέδρασε δίνοντάς του όλο τον χώρο να συνεχίσει.

Το γεγονός ότι επιβλήθηκε και ξέσπασε βίαια, σωματικά και λεκτικά, δεν φάνηκε να ενοχλεί τον κόσμο που βρισκόταν μπροστά. Αυτό αποδεικνύει ξεκάθαρα ότι τέτοιου είδους περιστατικά έμφυλης βίας αποτελούν μέρος της κοινωνικής πραγματικότητας και της «επιθυμητής» φιλήσυχης κανονικότητας.

Οι πράξεις αυτές κρύβονται πίσω από το προφίλ που προσπαθεί να χτίσει, το προφίλ του σωστού οικογενειάρχη και «ενεργού» μπαμπά, το οποίο η κοινωνία τρέφει και δέχεται με μεγάλη ευκολία, αφού τα επιχειρήματα ενός άντρα μοιάζουν πιο αξιόπιστα και στέρεα. Το γεγονός ότι αυτή η γυναίκα έχει υπάρξει σύζυγός του, του δημιουργεί την πεποίθηση ότι έχει το δικαίωμα να επιβληθεί στο σώμα της και να την «εκδικηθεί» σε κοινή θέα.

Το συμβάν αυτό δεν είναι ένα μεμονωμένο περιστατικό, ανάλογα περιστατικά συμβαίνουν παντού καθημερινά. Γενεσιουργός αιτία των κακοποιητικών αυτών συμπεριφορών είναι το κοινωνικό σύστημα της πατριαρχίας, της αντίληψης δηλαδή ότι η κυριαρχία και

ο έλεγχος ανήκει στους άνδρες, αποδίδοντάς τους ιδιότητες όπως αυτές των ηθικών και ιδεολογικών αυθεντιών. Η γυναίκα από την άλλη εμφανίζεται ως άτομο με υποδεέστερη θέση, χωρίς βούληση και με μειωμένα δικαιώματα ως προς την ελεύθερη διαβίωσή της. Εκτεταμένη μορφή παίρνει στο κοινωνικό γίγνεσθαι, μα πιο έντονη ακόμα στο οικογενειακό περιβάλλον, όπου η υποτίμηση, η κακοποίηση, η βία (λεκτική και σωματική) και ο πλήρης έλεγχος των δραστηριοτήτων της φτάνει σε ασφυκτικό σημείο. Η ίδια μέγγενη σφίγγει και τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας με συνεπακόλουθα θύματα και τα παιδιά. Η πατριαρχία συνδέεται άρρηκτα με το καπιταλιστικό σύστημα, το οποίο προσβλέπει στο κέρδος με οποιοδήποτε τίμημα. Αυτό που στην ουσία προωθεί ο καπιταλισμός είναι η κυρίαρχη θεωρία που θέλει τον άνθρωπο εν γένει αναπαραγωγική μηχανή. Η θέση της γυναίκας σε αυτό το σύστημα καθορίζεται από τον θεσμό της ιδιοκτησίας της από τον άνδρα. Έτσι, το σύστημα αυτό επιδιώκει «γη και γυναίκα» να ανήκουν στην πατροκεντρική κυριαρχία.

Η κακοποιητική συμπεριφορά του εν λόγω δεν επηρεάζει μόνο τη γυναίκα αλλά και το παιδί, το οποίο δέχεται τη βία του πατέρα του. Η ζωή του παιδιού σε ένα βίαιο κακοποιητικό περιβάλλον έχει επιπτώσεις στην ψυχική του υγεία.

Επιβάλλεται ο σύλλογος γονέων και κηδεμόνων του δέκατου δημοτικού σχολείου στο Κανόνι (του οποίου αυτό το άτομο είναι μέλος) να πάρει θέση και να μην συμμετέχει στην απάθεια.

Δεν είναι κάτι «μεταξύ τους», είναι κάτι που μας αφορά όλες και όλους. Καταδικάζουμε την απάθεια που ονομάζεται διακριτικότητα και δίνει χώρο σε τέτοια περιστατικά να πολλαπλασιάζονται. Χτυπάνε μία, απαντάμε όλες. Δεν είναι ράτσα ειδική, είναι άντρες καθημερινοί.

KAMIA ANOXH, KAMIA MONH, APENANTI SE KAKOΠOIHHTIKA ΣΤΟΙΧΕΙΑ

✊/ Πρωτοβουλία ενάντια στην έμφυλη βία

Περιβαλλοντικά Νέα

ΔΕΗ, Παντού | η κυβέρνηση απειλεί το περιβαλλοντικό κίνημα με εισήγηση της στη ΔΕΗ, ώστε «να επιβαρύνονται με το πραγματικό -και πολύ υψηλότερο- κόστος ρεύματος, όσοι Δήμοι σαμποτάρουν τις επενδύσεις...» μην διστάζοντας να χαρακτηρίσει τα τοπικά κινήματα σαν «αρνητές των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας».

Σε μια αντιστροφή της πραγματικότητας, η κυβέρνηση και τα αφεντικά που εκπροσωπεί, προσπαθούν να μας παρουσιάσουν την πράσινη ανάπτυξη -δηλαδή τη συνέχιση της λεηλασίας της φύσης με «πράσινους» όρους- σαν απάντηση στα προβλήματα που δημιουργήσε η εξάντληση των ορυκτών καυσίμων και σαν λύση για την κλιματική αλλαγή. Δεν έχει παραλείψει να εξαγεί χρήσιμα συμπεράσματα από την διαχείριση της πανδημίας του covid 19, όπως οι οικονομικές κυρώσεις ως μέσο πειθαρχησης, και τον χαρακτηρισμό αυτών που ασκούν κριτική στη διαχείριση των προβλημάτων, σαν αρνητές των προβλημάτων.

Σάμη, Κεφαλονιά | Λίγες ώρες μετά τις καταστροφικές πλημμύρες στον Δήμο Σάμης, στην Κεφαλονιά καταφθάνει ένα πλοίο, με στόχο να ξεφορτώσει τις νέες ανεμογεννήτριες που σχεδιάζει να εγκαταστήσει η ΔΕΗ και οι οποίες θα προστεθούν στις υπόλοιπες 17 ανεμογεννήτριες του ομίλου Ελλάκτωρ, που λειτουργούν ήδη στην περιοχή.

Οι κάτοικοι και ένα πλήθος επιστημονικών φορέων θεωρούν, ότι η κατασκευή των ανεμογεννητριών στην περιοχή ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό για την έκταση των καταστροφών από τις πλημμύρες. Για να εγκατασταθούν οι ανεμογεννήτριες έχει κατασκευαστεί νέο οδικό δίκτυο με πλημμελή υδραυλική μελέτη, το οποίο παρεμβαίνει στο προϋπάρχον δίκτυο ρεμάτων, χωρίς να έχει εξασφαλιστεί η επαρκής απορροή των όμβριων υδάτων. Επίσης, η κατασκευή των βάσεων για τις ανεμογεννήτριες έχει επιφέρει έναν όγκο φερτών υλικών, ο οποίος οδηγείται στα υπάρχοντα ρέματα με αποτέλεσμα το μπάζωμα τους. Ενώ κάτοικοι, φορείς, συλλογικοί και ο δήμος, μετά από 20 ημέρες κινητοποιήσεων, κατάφεραν να αναγκάσουν το πλοίο με τις ανεμογεννήτριες να αποπλεύσει, εκπρόσωπος της κατασκευαστικής εταιρείας δηλώνει ότι αφού μεταφορτωθούν σε άλλο πλοίο, θα επιστρέψουν στο νησί, και την ίδια στιγμή, η ΔΕΗ απειλεί με μηνύσεις προς τον δήμο, για την οικονομική επιβάρυνση της εταιρείας.

Νάξος, Αιγαίο | Διαβάσαμε ότι ο ΑΔΜΗΕ, ολοκλήρωσε την ηλεκτρική διασύνδεση της Νάξου στο Σύστημα Υψηλής Τάσης, πράγμα που τη φέρνει ένα βήμα πιο κοντά στη σύνδεση με το ηπειρωτικό σύστημα παραγωγής και διανομής ενέργειας. Την ίδια μοίρα επιφυλάσσει και για τα περισσότερα νησιά του Αιγαίου.

Το κράτος έχει κάθε λόγο να είναι υπερήφανο, ενώ τα ΜΜΕ μαζί με τα «πράσινα αφεντικά» της ενέργειας υποδέχθηκαν την είδηση με ενθουσιασμό. Το ερώτημα όμως που γεννάται, είναι το κατά πόσο μπορούν να μοιραστούν αυτόν τον ενθουσιασμό οι κάτοικοι των νησιών;(!) Μάλλον, δεν έχουν πάρα να κοιτάξουν τις μεθοδεύσεις που δρομολογήθηκαν στο νησί της Τήνου, με στόχο την ευρεία

εγκατάσταση Βιομηχανικών Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας (Β.Α.Π.Ε.) -νησί το οποίο βρίσκεται ήδη διασυνδεδεμένο, μέσω της Άνδρου- με την Εύβοια. Γιατί, παρόλη την προπαγάνδα που κυκλοφορεί το Υπουργείο Περιβάλλοντος, ότι είναι ένα έργο με στόχο την ενεργειακή ασφάλεια, την εξοικονόμηση χρημάτων και μείωση των ρύπων, δεν παύει να είναι μια υποδομή με στόχο να κάνει τα νησιά του Αιγαίου, την νέα «πράσινη» Πτολεμαΐδα, με την εγκατάσταση εκατοντάδων ανεμογεννητριών που θα τροφοδοτούν το ηπειρωτικό δίκτυο.

foreign_voice

Εδώ και κάποιες μέρες για ακόμα μια φορά μηχανήματα κάνουν εργασίες στον «Τύμπανο» κάνοντας την αρχή για την ισοπέδωση των Αγράφων...
Να μην το επιτρέψουμε

Ή ΕΜΕΙΣ Ή ΑΥΤΟΙ

ΣΕ ΠΟΛΕΙΣ ΒΟΥΝΑ ΧΩΡΙΑ... ΟΛΟΙ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ

ΕΠΑΓΓΡΥΠΝΗΣΗ - ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ
ΜΠΛΟΚΟ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΑΖΙΚΟΣ - ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΑΓΡΑΦΑ ΠΑΝΤΑ ΑΠΑΤΗΤΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ
ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ
ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΣΤΙΣ 10ημ
ΣΤΟ ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΠΑΡΚΟ
ΚΑΙ ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΣΤΟΝ ΤΥΜΠΑΝΟ

Τύμπανος Αγράφων | «Την Κυριακή 18 Οκτώβρη πραγματοποιήθηκε Συνάντηση αγώνα στη θέση «Αέρας - Αφεντικό» που σχεδιάζεται αιολικό βιομηχανικό εργοστάσιο στον ορεινό αυχένα του Τυμπάνου των δήμων Μουζακίου και Αργιθέας.

Λίγες μόλις μέρες μετά τις καταστροφικές πλημμύρες που έπληξαν, μεταξύ άλλων, το δυτικό τμήμα του θεσσαλικού κάμπου, την Καρδίτσα και τα γύρω χωριά, τις ορεινές περιοχές των Αγράφων και της Αργιθέας, η ΔΕΗ ΑΝΑΝΕΩΣΙΜΕΣ ξεκίνησε εργασίες κατασκευής συνοδών έργων βιομηχανικής εγκατάστασης παραγωγής αιολικής ενέργειας στον ορεινό αυχένα του Τυμπάνου.

Η ισοπέδωση του βουνού στην οποία επιδίδεται, είναι η πρόγευση της καταστροφής που επαπειλείται σε όλη την ορεινή ραχοκοκαλιά της ηπειρωτικής χώρας. Πολλές εκατοντάδες α/γ σχεδιάζεται να εγκατασταθούν στις βουνοκορφές των Αγράφων, της Αργιθέας, του Ασπροποτάμου, της Νότιας Πίνδου, μαζί με χιλιάδες πυλώνες μεταφοράς ρεύματος και πολλές εκατοντάδες χιλιόμετρα δασικών δρόμων σε δύσβατα και ασταθή ως επί το πλείστον ορεινά εδάφη. Οι βιομηχανίες ΑΠΕ καταλαμβάνουν με αποικιοκρατικούς όρους κάθε σπιθαμή γης, ιδιωτικής και δημόσιας, δασικής και αγροτικής, εκτοπίζοντας κάθε άλλη παραγωγική δραστηριότητα, καταστρέφοντας για πάντα τα δάση, τα βουνά, τα ποτάμια, τους αγρούς. Ας αναλογιστούμε σήμερα, που ολόκληροι οικισμοί είναι ακόμα αποκλεισμένοι, λόγω κατολισθήσεων, τι θα συμβεί αύριο, όταν

αρχίσουν να ξεκοιλιάζουν τα βουνά, να μπαζώνουν και να εκτρέπουν τα ρέματα, να ισοπεδώνουν τις κορυφές.

Ας μην μας ξεγελούν με τα καθρεφτάκια σε ιθαγενείς που τάζουν. Οι βιομηχανίες των ΑΠΕ πωλούν το ηλεκτρικό ρεύμα σε εγγυημένες τιμές από 2 έως και 10 φορές υψηλότερες από την τρέχουσα τιμή του. Ο καθένας από τα 11 εκατομμύρια κατοίκων της χώρας μας, έχει πληρώσει 1.000 ευρώ κατά μέσο όρο το διάστημα 2010-2019, μέσω διαφόρων άμεσων και έμμεσων χρεώσεων στους λογαριασμούς του ρεύματος, για να απολαύουν τα υπερκέρδη τους οι ΑΠΕτζήδες. Πέραν όμως από τα 11 δισεκατομμύρια ευρώ επιδοτήσεων στην τιμή του ρεύματος την τελευταία δεκαετία, έχουν επιδοτηθεί και με αρκετά ακόμη δισεκατομμύρια για την κατασκευή των αιολικών πάρκων. Τα χρήματα αυτά είναι πολλαπλάσια αυτών που θα απαιτούνταν για να συντηρηθούν σωστά οι υφιστάμενοι δρόμοι, να εκπονηθούν μελέτες αντιπλημμυρικής προστασίας, να γίνουν μικρά έργα ορεινής υδρονομίας για την προστασία των εδαφών, των οικισμών, των υποδομών από τη διάβρωση και τις κατολισθήσεις. Η επιδοτούμενη καταστροφή της φύσης, του τοπίου και των ζώων μας πρέπει να σταματήσει.

**ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΒΟΥΝΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΝΗΣΙΑ,
ΑΓΡΑΦΑ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΑΙΟΛΙΚΑ**

**ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΘΗΝΑΣ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ**
Αναδημοσίευση από ΑΙΟΛΙΚΟ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟ

Συνέντευξη με έναν κάτοικο από τις Σταγιάτες Πηλίου

0. Θα μπορούσατε να περιγράψετε σύντομα το χρονικό υδροδότησης του χωριού, και ποια η σχέση των κατοίκων με τη διαχείριση του νερού από παλιά μέχρι σήμερα;

Η ύπαρξη του χωριού οφείλεται στην πηγή της Κρύας Βρύσης. Ήταν η αιτία που δημιουργήθηκε το χωριό εδώ, και λεγόταν πηγή του Βολβόντα επί Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Η σχέση του χωριού με την πηγή ήταν πάντα στενή, όχι μόνο βιολογική. Οι άνθρωποι φροντίσανε τις πηγές τους παντού σε όλα τα χωριά, έτσι και εδώ, φροντίσανε την υδρομάστευση, (δηλαδή εκεί που βγαίνει το νερό στη δεξαμενή), τον καθαρισμό της δεξαμενής, καθαρισμό του δικτύου μέχρι τη στιγμή που μπαίνει στην κεντρική δεξαμενή του χωριού· σε αντίθεση με τη ΔΕΥΑΜΒ που χλωριώνει στην κεντρική δεξαμενή, και από 'κει και πίσω, τα πάντα μένουν στο έλεος της φθοράς και της μόλυνσης.

Γ' αυτό και εμείς, όλα αυτά τα χρόνια, συνεχίζουμε να καθαρίζουμε τη δεξαμενή, την υδρομάστευση, αλλά και το δίκτυο πριν φτάσει στη δεξαμενή.

1. Ποια είναι τα καθοριστικά γεγονότα το τελευταίο διάστημα για το χωριό σας, τόσο από πλευράς κινητοποιήσεων όσο και από πλευράς κινήσεων της δημοτικής αρχής;

Η πηγή μας ήτανε πάντα στοχοποιημένη, όπως και άλλες πηγές στα χωριά του Πηλίου. Ιδιαίτερα εδώ, που είναι η πιο κοντινή στον Βόλο, και πολύ καλής ποιότητας νερό. Επιχειρήσανε στο παρελθόν κάποιες φορές να κάψουνε το κίνημα που υπάρχει ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του νερού, τελικά βρήκανε τώρα ευκαιρία στην πανδημία. Το χωριό μας αποτελεί έναν βασικό πυρήνα αυτού του κινήματος.

Έτσι, στις 17 Απρίλη είχαμε τη διακοπή της Κρύας Βρύσης από τα 2/3 των σπιτιών και την τροφοδότησή τους από την πηγή της Μάνας. Αυτό δεν το ξέρουμε, πιθανόν να είναι κάποια άλλη πηγή από την Πορταριά*. Χωρίς να ρωτηθεί ή ενημερωθεί κανείς, ούτε καν ο «κολλητός τους», πρόεδρος του χωριού – υποτίθεται, εμείς νομίζουμε ότι τα 'ξέρε όλα. Αυτό, έγινε απότομα λόγω της πανδημίας και για ευνόητους λόγους.

Αυτή τη στιγμή είμαστε σε μια πορεία που έχει επιλέξει η λαϊκή μας συνέλευση, που ορίζει την τύχη του χωριού από τις 17 του Απρίλη. Να ακολουθήσουμε κάποιες θεσμικές διαδικασίες, να κορυφώσουμε τις κινητοποιήσεις γενικώς να πορευτούμε κυρίως με το κινηματικό κομμάτι της ιστορίας. Έτσι κάναμε εκδηλώσεις αλληλέγγυων που προσφέρθηκαν να έρθουν να εκφράσουν την αλληλεγγύη τους με κάθε μορφή τέχνης όλο το καλοκαίρι. Παράλληλα κάναμε και κάποιες ενέργειες προς τη ΔΕΥΑΜΒ. Υποβάλαμε κάποια ερωτήματα, στα οποία ποτέ δεν πήραμε απάντηση. Έχουμε κάνει μια προσπάθεια για ενημέρωση του ευρύτερου κοινού, που έχει καταλήξει και σε ένα πολύ καλό αποτέλεσμα, καθώς ο κόσμος είναι ενήμερος ακόμη και πολύ μακριά από την περιοχή μας. Και όπως η συνέλευση έχει ορίσει, αφού εξαντληθούν όλα αυτά, τότε θα κοιτάζουμε να φέρουμε το νερό στα 2/3 των σπιτιών πάλι πίσω. Αυτό θα γίνει. Το συζητάει η συνέλευση, αλλά θεωρεί ότι στο βαθμό που τρέχουν ακόμα κάποια νομικά ζητήματα, δεν έχει ωριμάσει η ιστορία. Από την πλευρά της ΔΕΥΑΜΒ, έχουν πει ότι από τις αρχές του καλοκαιριού θα κόψουν το νερό από τα υπόλοιπα σπίτια, ακόμα και από τις δημόσιες βρύσες, δηλαδή ότι θα αποκόψουν τελείως την πηγή από το χωριό. Αυτό μας κράτησε σε μια επιφυλακή όλο το καλοκαίρι. Είχαν ορίσει ότι θα γινόταν μέχρι τέλη Ιούνη, αλλά δεν έγινε. Μετά πήραν μια απόφαση εν κρυπτώ που δεν κοινοποιήθηκε, για την οποία βρήκαμε εμείς σχετικά έγγραφα ότι θα ερχόντουσαν μέχρι 15 Αυγούστου. Οργανώσαμε την άμυνά μας όχι μόνοι μας αλλά και με αλληλέγγυους. Το ενδεχόμενο να έρθουν από μέρα σε μέρα μας έχει κινητοποιήσει και έχουμε ένα σχέδιο δράσης, ένα σχέδιο ετοιμότητας· και έτσι το χωριό πορεύεται με την αγωνία της επόμενης ημέρας.

2. Τον Μάιο του 2020 ανακοινώσατε ότι η λαϊκή συνέλευση Σταγιατών αποτελεί το μόνο όργανο λήψης αποφάσεων του χωριού.

α. Ποια είναι τα καθοριστικά εκείνα σημεία που έφτασε η κοινότητα του χωριού για να αφήσει τη δημοτική αρχή και τις διαταγές της και να οργανωθεί γύρω από τη λαϊκή συνέλευση;

β. Ποια είναι τα εργαλεία που χρησιμοποιεί η κοινότητα μέχρι σήμερα;

Η απόφαση της λαϊκής συνέλευσης να αναλάβει τη διαχείριση του χωριού και να αποπέμψει από το χωριό μας στην ουσία -δηλαδή εδώ μένει, αλλά δεν έχει επαφή με κόσμο- τον δικό τους εκλεγμένο, προέκυψε μετά τις 17 Απρίλη. Κάναμε συνελεύσεις και πιο πριν, κρυφά βέβαια γιατί υπήρχε ο κορωνοϊός. Στα όρια του χωριού, μαζευόμασταν από τους μόνιμους κατοίκους καμιά 40αριά ενίοτε και 50. Τελικά, όταν έφτασε ο κόμπος στο χτένι, καλέσαμε μια ανοιχτή συνέλευση στη πλατεία του χωριού, όπου μαζεύτηκαν τουλάχιστον 120 άτομα, δηλαδή και άνθρωποι από τον Βόλο που έχουν σπίτια εδώ. Ο πρόεδρος του χωριού δεν είχε καμία διάθεση να ασχοληθεί με ένα τόσο σοβαρό θέμα, το μεγαλύτερο κακό δηλαδή που συνέβη στο χωριό μας, αλλά και με άλλα ζητήματα του χωριού. Η αιτία δηλαδή ήταν η διακοπή του νερού και η στάση του προέδρου· αυτά μας ανάγκασαν να πάρουμε την απόφαση αυτή.

Πρέπει να 'χουμε κάνει 10-11 συνελεύσεις από τότε. Υπάρχει ένα όργανο, η εκλεγμένη συντονιστική επιτροπή, η οποία μαζεύεται μια φορά στις 10-15 μέρες, για να συζητήσει και να οργανώσει πράγματα. Έχει εκτελεστική μόνο δραστηριότητα, τις αποφάσεις τις παίρνει πάντα η συνέλευση, και το συντονιστικό αναλαμβάνει να τις υλοποιήσει. Βέβαια, η συνεύρεση για μας δεν είναι κάτι καινούριο. Από τότε που ενταχθήκαμε στον Καλλικράτη, και στην ουσία το χωριό έχασε κάτι από τα θετικά του τότε κοινοτισμού, δηλαδή το να μαζευόμαστε, να μιλάμε, κάναμε τακτικά συνελεύσεις, όχι μόνο εμείς, αλλά και σε άλλα χωριά, με αφορμή το νερό· οπότε μας έπεσε πάρα πολύ εύκολο να αποφασίσουμε και να θεσμοθετήσουμε μόνοι μας τη συνέλευσή μας, ως το κυρίαρχο όργανο του χωριού.

3.«Δεν μπορούμε να γυρίσουμε στις στάμνες και στα γαϊδουράκια» είναι η απάντηση της δημοτικής αρχής στις αντιστάσεις των κατοίκων μέχρι σήμερα. Πώς απαντάτε σε αυτή τη θέση;

Το πρόβλημα του νερού στην πόλη του Βόλου είναι παλιό. Θα 'λεγα ότι ποτέ δεν έχει λυθεί, από τότε που δημιουργήθηκε αυτή η πόλη στις αρχές του 1900. Τώρα το μείζον πρόβλημα προκύπτει από τα χάλια του δικτύου της πόλης που έχει διαρροές μέχρι 60% - σύμφωνα με τα δικά τους στοιχεία βέβαια. Έτσι οι άνθρωποι απευθύνονται στην αγορά του εμφιαλωμένου. Το κίνημα του νερού παλιότερα πρότεινε στον τότε δήμαρχο, τον Σκοτινιώτη, με μια εισήγηση που έκανε προς το δημοτικό συμβούλιο, τη δημιουργία δύο δικτύων κατά μήκος χειμάρρων που διατρέχουν την πόλη, τον Άναυρο και τον Κραυσίδωνα. Ένα εξωτερικό δίκτυο, το οποίο δεν θα κόστιζε πολύ, με σταθμούς με βρύσες κατά διαστήματα, κατευθειάν από τις πηγές χωρίς χλώριο, όπου να υπάρχουν και χώροι στάθμευσης αυτοκινήτων. Αυτή την πρόταση την απέρριψε ο δήμαρχος και η παράταξή του, γιατί θεωρήθηκε ότι είναι «επιστροφή στο παρελθόν στα γαϊδουράκια και τις στάμνες». Όμως αυτή η κίνηση θα έλυσε το θέμα του εμφιαλωμένου. Η κατανάλωση εμφιαλωμένων εδώ έχει φτάσει στο κόκκινο χρόνια τώρα, προς δόξα των ταμείων της αγοράς των εμφιαλωμένων, στην οποία ο κόσμος ακουμπάει κάθε χρόνο γύρω στα 20-30 εκατομμύρια ευρώ. Θα λυνόταν δηλαδή ένα τεράστιο οικονομικό ζήτημα για τους κατοίκους, οι οποίοι ξοδεύουν κατά οικογένεια 4-5 κατοστάρικα τον χρόνο - επιπλέον των όσων δίνουν στη ΔΕΥΑΜΒ για πόσιμο νερό που δεν πίνουνε. Επίσης, συνδέεται με την καύση των σκουπιδιών. Θα γλυτώναμε πάνω από 100 εκατομμύρια πλαστικά μπουκάλια τα οποία θάβονται στον ΧΥΤΑ. Ο δήμαρχος σχεδιάζει να φτιάξει εργοστάσιο παραγωγής RDE, μπαλαρίσματος σκουπιδιών δηλαδή, και εάν γίνει το εργοστάσιο θα καίγονται στην ΑΓΕΤ, και έτσι θα εισπνέουμε τα φουράνια και τις διοξίνες. Θα απαλλασσόμασταν δηλαδή με τις δημόσιες βρύσες και αυτή τη μαστίγα, του πλαστικού.

4. Γνωρίζουμε ότι το κράτος και οι επενδυτές χρησιμοποιούν διάφορα αθέμιτα μέσα για να πείσουν και να πάρουν με το μέρος τους τις τοπικές κοινωνίες π.χ. θέσεις εργασίας, αποζημιώσεις κ.λπ. Συντάσσεται όλο το χωριό απέναντι στην υποβάθμιση και ιδιωτικοποίηση του νερού;

Ναι, είναι αλήθεια ότι οι επενδυτές προσφέρουν κάποια λεφτάκια στις τοπικές κοινότητες, κάνουν ό,τι μπορούν. Εδώ, στην περιοχή μας, αυτή την ιστορία, το «προχώρημα» στην ιδιωτικοποίηση, την έχει αναλάβει η δημοτική αρχή, και πάρα πολύ επιθετικά βέβαια την έχει αναλάβει ο Μπέος, τα τελευταία 6 χρόνια. Στη διάρκεια αυτών των χρόνων, έχουμε και εμείς τα καθρεφτάκια μας εδώ, δηλαδή προσφορά στους κατοίκους των χωριών «ελάτε να κάνετε την άρδευση όπως προβλέπει ο νόμος», αλλά οι κάτοικοι αρνούνται και κάνουν αυτοδιαχείριση. «Κάντε αίτηση και θα σας χρεώνουμε με πάρα πολύ λίγα λεφτά ή και καθόλου». Φτάσαν σε κάποια σημεία να τους λένε ότι «θα πληρώνετε 5 ευρώ τον χρόνο για να αρδεύεται τα κτήματά σας». Αυτό πραγματικά είναι καθρέφτης, δεν είναι καθρεφτάκι, αλλά ποτέ δεν τσίμπησε ο κόσμος και δεν πήγε κανένας μας να κάνει αίτηση να αρδευτεί από τη ΔΕΥΑΜΒ· με αποτέλεσμα να μην έχουν τη λίστα των ανθρώπων που καλλιεργούν, και να μην μπορούν να προχωρήσουν σε ιδιωτικοποιήσεις σε αυτό το κομμάτι. Γιατί γουρούνι στο σακί κανένας δεν αγοράζει, ούτε μπορεί να βγει μια -ας το πούμε έτσι- διακήρυξη για ξεπούλημα του νερού με όρους διαγωνισμού χωρίς αυτά τα στοιχεία. Πόσοι καλλιεργούν, τι καλλιεργούν, πώς καλλιεργούν κ.λπ.

Το χωριό απέναντι στην ιδιωτικοποίηση, όπως και τα υπόλοιπα, είναι πάρα πολύ ευαίσθητο.

Ο κόσμος ούτε μια στιγμή και στο σύνολό του, δεν έχει εκφράσει μια αντίθετη πρόταση. Βέβαια, πρέπει να πούμε για την ιστορία με τα εμφιαλωτήρια, πως τώρα τελευταία αποκαλύφθηκε ότι ο σκοπός είναι να ξεπουλήσουν την πηγή και να εμφιαλώσουν το νερό. Επειδή η πρόθεση είναι να την πάρουν επενδυτές και όχι να τα κάνει ο δήμος, δεν μπορούν και να πείσουν ότι όλα αυτά γίνονται για το καλό των δημοτών. Πάντως ο κόσμος παραμένει εκεί ακλόνητος, και το 'χει εκφράσει σε πάρα πολλές συνελεύσεις που έχουν γίνει στο χωριό από το 2010 μέχρι και σήμερα.

5. Πώς επηρέασε τις τοπικές αντιστάσεις η απαγόρευση κυκλοφορίας κατά την πανδημία;

Πρακτικά, σίγουρα η πανδημία στέκεται εμπόδιο για το κίνημα και το ξέρουμε πάρα πολύ καλά. Δηλαδή εμπόδιο στο κίνημα να οργανωθεί, να ανοίξει το χώρο, να μπει κόσμος να εκφράσει την αλληλεγγύη του. Αυτό έχει δημιουργήσει αρκετές δυσκολίες. Βέβαια, από ό,τι φαίνεται από τα πράγματα ιδιαίτερα εδώ στο χωριό, η πανδημία δεν μπόρεσε να καταφέρει ένα πλήγμα δυνατό και να βάλει φρένο στις κινητοποιήσεις μας. Με το κλείσιμο και των 2 δημοτικών κτιρίων, με αυτή τη φασιστική επίθεση στον πολιτισμό, θεωρήσανε ότι σε συνδυασμό με την πανδημία θα έβραζαν ένα φρένο στην έκφραση της αλληλεγγύης από συλλογικό κ.λπ. Αυτό όμως δεν έγινε. Ήρθε πάρα πολύς κόσμος στο χωριό, και η αλληλεγγύη εκφράστηκε πάρα πολύ έντονα. Όχι όσο θα θέλαμε βέβαια, πιστεύουμε ότι εάν δεν υπήρχε πανδημία, τα πράγματα εδώ θα ήταν σε μια καλύτερη κατάσταση σε ό,τι αφορά το στήσιμο των οδοφραγμάτων, που θέλουμε να κάνουμε στην πορεία προς το να χάσουμε την πηγή μας και στην ιδιωτικοποίησή της.

6. Είδαμε ότι το κράτος χρησιμοποιεί τα μέτρα έκτακτης ανάγκης για να περιφρουρήσει τα αναπτυξιακά του έργα, όπως έγινε στην Τήνο για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών τον Σεπτέμβριο του 2020. Έχει γίνει κάτι αντίστοιχο στο χωριό σας; Έχει χρησιμοποιηθεί με κάποιο αντίστοιχο τρόπο;

Μέτρα έκτακτης ανάγκης δεν έχουν χρησιμοποιηθεί για να μας «αποτελειώσουν», όπως λέει και ο Μπέος. Επειδή υπάρχει μια μεγάλη ιστορία εδώ πέρα, δεν είναι και εύκολο όσο μικρό και να είναι το χωριό. Η απήχηση είναι πολύ μεγάλη, νομίζω ότι δυσκολεύονται να προχωρήσουν σε τέτοιου είδους μέτρα. Ωστόσο, σε ένα έγγραφο που βρήκαμε από μια «μυστική» σύσκεψη που κάνανε στις αρχές του Ιούνη στη ΔΕΥΑΜΒ, διαβάσαμε ότι ζητάνε τη συνδρομή των αρχών, δηλαδή της αστυνομίας, για την ολοκληρωτική αποκοπή της πηγής από την Κρύα Βρύση.

7. Με τι μέσα προσπαθούν να σαμποτάρουν τις αντιστάσεις σας; Υπάρχουν ποινικές δίωξεις και άλλες παρενοχλήσεις από την αστυνομία;

Ιδιαίτερα η δημοτική αρχή του Μπέου έχει χρησιμοποιήσει πολύ βρώμικα μέσα για να κάμψει τις συναντήσεις σε όλα τα χωριά του Πηλίου, με εκβιασμούς, με στοχοποίηση ανθρώπων, με δίκες. Ιδιαίτερα στο χωριό μας η προσπάθεια να διασπαστεί η ενότητα του χωριού έχει γίνει ποικιλότροπα, αλλά έχει αποτύχει παταγωδώς. Το χωριό είναι ούτως η άλλως ενωμένο. Έχει χρησιμοποιηθεί βία σε διαδηλώσεις που έχουμε κάνει κατά καιρούς τα προηγούμενα χρόνια, και επί Μπέου έχουν τραυματιστεί άνθρωποι από συγκρούσεις με την αστυνομία. Το κλασικό παιχνίδι που παίζει ο Μπέος είναι το παιχνίδι των μηνύσεων, οι οποίες είναι αθρόες. Σε καθημερινή βάση τις χρησιμοποιεί ενάντια σε κοινωνικές ομάδες, συλλογικότητες και άτομα που δεν τα γουστάρει. Η ποινική δίωξη είναι στην ημερήσια διάταξη ας πούμε. Αυτό το έχουμε υποστεί και εμείς. Είχαμε μια δίκη ατόμων από το χωριό για τη σύγκρουση με την αστυνομία κάτω στον Βόλο, μπροστά στη ΔΕΥΑΜΒ από τον Μάρτιο του '15· μετά 3 άτομα από το χωριό μας σύρθηκαν στα δικαστήρια μέχρι να αθωωθούν, όπως αθώωθηκε και ο συναγωνιστής απ' την πρώτη δίκη. Για ζητήματα που είχαν να κάνουν με την αντίστασή μας στη χλωρίωση και την υποβάθμιση εδώ, υπάρχουν μηνύσεις κατά αγνώστων που τρέχουν. Αυτό τον μήνα, από 21 του Οκτώβρη μέχρι 20 του Νοέμβρη, έχουμε 5 δίκες οι οποίες αφορούν τα κινήματα της περιοχής. Τρεις από αυτές έχουν σχέση με το νερό και 2 έχουν σχέση με την καύση σκουπιδιών. Τώρα στις 22 του Οκτώβρη, δικάζονται 2 υποθέσεις την ίδια μέρα στα δικαστήρια του Βόλου που έχουν σχέση με το ίδιο θέμα, την καύση των σκουπιδιών. Πέντε άτομα εδώ από τη συνέλευση του χωριού είναι ανάμεσα στα 9 που διώκονται για επεισόδια στο δημοτικό συμβούλιο του Βόλου το '18, όταν ο δήμαρχος επιχείρησε να βγάλει απόφαση για ιδιωτικοποίηση της ΔΕΥΑΜΒ. Τότε είχαν μαζευτεί 100ντάδες κάτοικοι, δεν ανεχτήκαμε την παρουσία μπράβων, έγινε ένας χαμός, πετάξαμε έξω τους μπράβους από τον χώρο του δημοτικού συμβουλίου, και εκεί βέβαια εξαπολύθηκε ένα κυνηγητό να μας πιάσουν. Το χωριό είχε περικυκλωθεί από ΟΠΚΕ και ασφαλίτες για δύο μέρες, ζήσαμε πολύ τραγικές ιστορίες. Αλλά τέλος πάντων στις 4 του Νοέμβρη, 5 άτομα από το χωριό και άλλα 4 από την πόλη του Βόλου πάνε σε δίκη για αυτά τα γεγονότα. Βέβαια εκκρεμούν και άλλες μηνύσεις τις οποίες έχει κάνει ο Μπέος, για κατάληψη δημοτικών κτιρίων, για καλλιέργεια φούντας, όπως την ονομάζει, χασίς δηλαδή, για δολιοφθορές που έχουμε κάνει σε κτίρια. Όλα αυτά καταπίπτουν και δεν νομίζουμε να φτάσουν ποτέ στις αίθουσες των δικαστηρίων. Πάντως, είναι γεγονός ότι οι μηνύσεις, οι στοχοποιήσεις ανθρώπων ονομαστικά στα μέσα ενημέρωσης, και οι εκβιασμοί, έμμεσοι και άμεσοι, που χρησιμοποιεί ο Μπέος, αυτά τα ζούμε σε καθημερινή σχεδόν βάση.

8. Σε όλη την επικράτεια υπάρχουν κι άλλα παραδείγματα αντιστάσεων απέναντι στην ιδιωτικοποίηση των φυσικών πόρων και κατά της παρεμβατικής πολιτικής σε βάρος των τοπικών κοινωνιών, όπως τα αιολικά πάρκα στις βουνοκορφές, τα υδροηλεκτρικά φράγματα στα ποτάμια, κ.ά. Έχει γίνει κάποια προσπάθεια σύνδεσης των κατά τόπους αγώνων με σας;

Τα τελευταία 11 χρόνια υπάρχει μια αυτόνομη ομάδα, η ΑΠΟΔραση, που έχει παίξει πολύ βασικό ρόλο σε ό,τι γίνεται στο χωριό μας, από πολιτική, κοινωνική και πολιτιστική άποψη. Ένα από τα βασικά πράγματα αυτής της ομάδας, ήταν και η προσέγγιση όλων των κινημάτων όλα αυτά τα χρόνια, όχι απλά σε επίπεδο δηλώσεων, αλλά σε πρακτικό επίπεδο με την παρουσία μελών της ΑΠΟΔρασης επί τόπου, όπου υπάρχουν κινήματα δηλαδή, και κυρίως στη Χαλκιδική, στη Μεσοχώρα, στις ανεμογεννήτριες. Και κατά καιρούς, όταν κάνουμε εκδηλώσεις για διατήρηση σπόρων, λογοτεχνικά, σινεμά, και άλλα, πρέπει να πω ότι το κύριο χαρακτηριστικό τους όλα αυτά τα χρόνια είναι ότι υπάρχει αυτό που λέμε αλληλεγγύη εκφρασμένη με την παρουσία κινημάτων και ανθρώπων, όπως η ΒΙΟ.ΜΕ., αλλά και άλλων συναγωνιστών όλων αυτών των χώρων. Αυτό το έχουμε καλλιεργήσει μεθοδικά, και για μας είναι πολύ σημαντικό ότι άρχισε να αποδίδει με την παρουσία των συλλογικοτήτων, και την ετοιμότητα που δείχνουν και δηλώνουν να μας βοηθήσουν στα δύσκολα, που ούτως ή άλλως, μας έρχονται. Στην ουσία δεν υπήρχε εκδήλωση στο χωριό που να μην έχει αυτή τη μορφή. Επίσης, η παρουσία μας ήταν έντονη στους χώρους αυτών των κινήματων. Έχουν υπάρξει διαδηλώσεις, όπως πάνω στη Χαλκιδική και στη Μεσοχώρα εδώ, και στις ανεμογεννήτριες κ.λπ. Εμείς θεωρούμε ότι ένα από τα πιο σημαντικά συμπεράσματα από τον αγώνα που δίνουμε εδώ είναι ότι ναι πράγματι η αλληλεγγύη είναι το πιο σημαντικό όπλο που έχουμε, αρκεί να την επιδιώξουμε όχι με δηλώσεις αλλά με μια ζωντανή επαφή.

Έχουν γίνει προσπάθειες σύνδεσης των κινήματων. Νομίζω με αφορμή το ενεργειακό ζήτημα τώρα τελευταία, αλλά και από μια κίνηση για την αποανάπτυξη, η οποία είχε ως κέντρο συνεύρεσης και συνελεύσεων το χωριό μας. Γινόταν κάθε 3-4 μήνες, είχαμε κάνει 10 συνελεύσεις για την αποανάπτυξη, την άμεση δημοκρατία, την αυτονομία, την αυτοδιαχείριση, όπως και από άλλες συλλογικότητες γίνεται μια προσπάθεια συντονισμένη. Επίσης επιχειρήθηκε, αλλά τελικά πρέπει να πούμε ότι απέτυχε, μια προσπάθεια σύνδεσης του κινήματος του νερού, με τη δημιουργία της πανελλαδικής συμμαχίας για το νερό. Λειτουργήσε για περίπου δύομιση χρόνια, και κάναμε τουλάχιστον 5 συνελεύσεις σε διάφορα σημεία. Από αυτές 3 γίνανε στον Βόλο. Ο Βόλος κι εμείς εδώ πέρα έχουμε παίξει σημαντικό ρόλο στο να δημιουργηθεί κάτι γύρω από το νερό. Δυστυχώς όμως, κάποια συνδικαλιστικά τερτίπια που μπήκανε μέσα χαλάσανε όλη αυτή την προσπάθεια η οποία έχει ατονήσει. Υπάρχει η πανελλαδική συμμαχία περισσότερο στα χαρτιά, παρά στην πράξη. Ίσως, θα 'πρεπε να κάνουμε ακόμα μια προσπάθεια να την ενεργοποιήσουμε.

9. Τέλος, τι άλλο θα θέλατε να μοιραστείτε, τι θεωρείτε ότι είναι αξιο να λεχθεί;

Αυτό που θέλουμε να τονίσουμε από την εμπειρία που έχουμε είναι ότι αυτή η λεηλασία που γίνεται σε παγκόσμιο επίπεδο από τον καπιταλισμό και το κεφάλαιο απέναντι στα φυσικά αγαθά, συνοδεύεται και από τη στέρηση της ελευθερίας των ανθρώπων. Αληθεύει πράγματι αυτό που η Naomi Klein είχε πει κάποτε πριν από μερικά χρόνια: «εκεί που επιχειρείται η ιδιωτικοποίηση, η λεηλασία των φυσικών αγαθών, επιβάλλεται δικτατορία, αλλιώς δεν μπορεί να περάσει». Αυτό είναι αυτό που ζούμε εμείς τώρα, και θα 'λεγα με την απόλυτη έκφρασή του. Όταν ο Μπέος δηλώνει ότι «εγώ αυτό το χωριό θα το τελειώσω» και έρχεται εδώ πέρα φορώντας τις μπότες του, δηλαδή με αστυνομίες, μπράβους και όλο αυτό το σινάφι του το μαφιόζικο, υφαρπάζει το νερό, κλείνει τα δημοτικά κτίρια, και κάνει αυτό που ξέρουν να κάνουν καλά οι φασίστες, να καίνε τα βιβλία -εδώ δεν έκαψε τα βιβλία αλλά τα χει κλειδώσει μέσα- φαίνεται καθαρά, ότι για να λεηλατήσει κανείς τα φυσικά αγαθά και να τα εκμεταλλευτεί, χρειάζεται να το επιβάλει μέσα από μια φασιστική πολιτική. Έχει όλα τα χαρακτηριστικά των ναζί αυτή η ιστορία. Αυτό είναι ένα πολύ σημαντικό συμπέρασμα για όσους ορθώνουμε το ανάστημά μας. Η αντίσταση σε αυτά δεν είναι καθόλου εύκολη, γιατί απέναντί μας έχουμε επενδυτές, το κράτος και την καταστολή. Τα λεφτά είναι πολλά και ο καπιταλισμός φαίνεται ότι πάει να λύσει τα προβλήματά του χρησιμοποιώντας όλα τα μέσα. Ένα δεύτερο συμπέρασμα είναι ότι σε αυτόν τον αγώνα χρειάζεται να συσπειρωθούμε, χρειάζεται αλληλεγγύη, με όλα τα μέσα. Και όπου δεν μπορούμε να έχουμε μια προσωπική επαφή είτε ως συλλογικότητες είτε ως άτομα, νομίζω ο κόσμος μπορεί να βοηθήσει, στην ενημέρωση είτε ακόμα και οικονομικά. Γιατί εμείς το ζούμε αυτό. Υπάρχει οικονομικό θέμα και ιδιαίτερα τώρα που δεν μπορούμε να κάνουμε ανοιχτές εκδηλώσεις, να κάνουμε τα πάρτυ μας, ή όπως κάναμε όλα αυτά τα χρόνια στη κεντρική πλατεία τις ροκ συναυλίες για να μαζέψουμε χρήματα. Πάντα υπάρχει τρόπος να εκφράζεται η αλληλεγγύη η οποία είναι το βασικότερο όπλο σ' αυτόν τον αγώνα. Και ένα τελευταίο, εμείς εδώ πέρα ζούμε την υπόθεση της λαϊκής συνέλευσης. Είναι μια μορφή αμεσοδημοκρατικής διαχείρισης μιας κοινότητας. Είμαστε μικρό χωριό, βολεύει καλύτερα και όλα αυτά τα χρόνια το χρησιμοποιούμε ως μέσο επικοινωνίας. Ίσως, θα 'πρεπε σε αυτό να δοθεί μια ιδιαίτερη προσοχή από το κίνημα γενικότερα, για να ευδοκιμήσει και αλλού πέρα από τις Σταγιάτες. Η συνέλευσή μας είναι κάτι που το σεβόμαστε και το φυλάμε απέναντι σε οποιαδήποτε μορφή καπελώματος θα μπορούσε να συμβεί, είτε εκούσια είτε ακούσια. Είναι μια προίκα μέσα από αυτόν τον αγώνα που έχουμε δώσει όλα αυτά τα χρόνια, και έχει κατοχυρωθεί πλέον στην καθημερινότητα του χωριού.

*γειτονικό κεφαλοχώρι

Πολιτικός και υγειονομικός ολοκληρωτισμός, κρατική αναδιάρθρωση και καπιταλιστική επέλαση

Το ελληνικό κράτος, όπως και η πλειονότητα των κρατών, με την έξαρση της πανδημίας του covid 19 την άνοιξη ζητάει την κοινωνική συναίνεση για μία καθολική καραντίνα, έτσι ώστε να κερδίσει χρόνο για να ενισχύσει το σύστημα υγείας. Σήμερα, μετά από τόσους μήνες βλέπουμε μια δεύτερη καραντίνα, καθώς το σύστημα υγείας δεν θα μπορέσει να αντέξει, αφού δεν έχει ενισχυθεί. Είναι γνωστό ότι μετά την καπιταλιστική αναδιάρθρωση που ξεκίνησε το 2009 τα συστήματα υγείας ανά τον κόσμο βρίσκονται σε αποσύνθεση. Βεβαία υπήρχαν βάσιμες υποψίες ότι κανένα κράτος που ακολουθεί τις αξίες του νεοφιλελευθερισμού, και σέβεται τον εαυτό του δεν θα πετάξει στον κάλαθο των αχρήστων αυτή την αναδιάρθρωση ενισχύοντας προνομιακές δομές για την εργατική τάξη, όπως την υγεία, την παιδεία και τα Μ.Μ.Μ. Μια υποψία που επιβεβαιώθηκε πολύ νωρίς από τη στιγμή που δεν ενίσχυσε τις παραπάνω δομές, και εξαπέλυσε μια πολυδάπανη εκστρατεία προπαγάνδας, με στόχο τη μετατόπιση της ευθύνης του κράτους στην ατομική και κοινωνική ευθύνη των από τα κάτω.

Το κράτος όντας ο συλλογικός εκπρόσωπος του κεφαλαίου, αυτό που το ενδιαφέρει είναι να μην αμφισβητηθεί η ίδια η έννοια του καπιταλιστικού συστήματος παραγωγής, ως το σύστημα που ελέγχει την παραγωγή και τη διανομή των αγαθών, αλλά και την αναπαραγωγή ανθρώπων. Και ενώ πέρασε η άνοιξη φτάσαμε στο καλοκαίρι, δηλαδή στην εποχή που μπαίνει σε λειτουργία η βαριά βιομηχανία της Ελλάδας, ο τουρισμός. Ακολουθώντας το παράδειγμα των υπόλοιπων κρατών η Ελλάδα δεν μπορούσε να σταματήσει αυτή την ατμομηχανή του κεφαλαίου, και αφού τα «μετρά περιορισμού» του ρυθμού της εξάπλωσης του ιού έχουν πετύχει τον στόχο τους να διαφημίσουν το τουριστικό προϊόν της Ελλάδας ως υγειονομικά ασφαλές, περιορίζονται έως και καταργούνται τελείως, με την ατομική ευθύνη να παραμένει το καλύτερο άλλοθι για ό,τι συμβεί. Φτάνουμε σήμερα σε μια ακόμη καθολική καραντίνα, και πάρα την αναμενόμενη από κάθε άποψη έξαρση του ιού, το κράτος φροντίζει να μείνει πιστό στις αξίες του νεοφιλελευθερισμού και να μην ενισχύσει το σύστημα υγείας, αλλά την αστυνομία και τα σώματα

ασφαλείας, καθώς και να χρηματοδοτήσει τα Μ.Μ.Ε.

Ο νεοφιλελευθερισμός ως οικονομική θεωρία προωθεί τη συρρίκνωση του κράτους πρόνοιας και τη μεγέθυνση του κράτους καταστολής (αστυνομία), για την αντιμετώπιση της κοινωνικής δυσανεξίας που προκύπτει από την απόσυρση της πρόνοιας. Το κεντρικό διακύβευμα από την αρχή της διακυβέρνησης της Ν.Δ., ο έλεγχος του δημοσίου χώρου και η εφαρμογή του δόγματος νόμου και της τάξης, φάνηκε περισσότερο με το ξέσπασμα της πανδημίας. Δεν μπορούμε να ξεχάσουμε τις επιθέσεις των ΜΑΤ σε κόσμο που απλώς καθόταν σε πλατείες, τη στιγμή που ο χώρος της εστίασης λειτουργούσε κανονικά. Η συγκυρία του covid 19 δεν ήταν μόνο το πρόσχημα για την εφαρμογή αυτών των πολιτικών, αλλά και ανάγκη καθώς η διάρρηξη του κοινωνικού συμβολαίου που περιλαμβάνει την πρόσβαση στην υγεία, και την προστασία της εργασίας μπορεί να έχει απρόβλεπτες συνέπειες για το κράτος. Κάπως έτσι δεν φαντάζει περίεργο που η υγεία αντικαθίσταται απ' τη δημόσια ασφάλεια, και μια δυτική δημοκρατία περιστέλλει ελευθερίες με τρόπο που θα ζήλευαν και τα πιο απολυταρχικά καθεστώτα. Το κράτος, ενώ προσλαμβάνει 1500 αστυνομικούς και 800 συνοριοφύλακες και εξαγγέλλει προσχηματικές προσλήψεις γιατρών, περνάει και εφαρμόζει το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των διαδηλώσεων. Για πρώτη φορά μετά τη δικτατορία επιβάλλει καθολική απαγόρευση κυκλοφορίας τις βράδυνες ώρες, επειδή ομολογουμένως ο ιός επιτίθεται τη νύχτα. Σε αυτό το σημείο κάθε υπόνοια λογικής πρέπει να παραμεριστεί και ο φόβος να ριζώσει, ώστε το κράτος όχι μόνο να διατηρήσει την εξουσία του αλλά και να βγει ακόμα πιο δυνατό απ' την υγειονομική κρίση· ώστε οι από τα κάτω να αφήσουν κάθε διακύβευμα για τη ζωή τους στην άκρη, και να γίνουν ένα μαζί του στη διαχείριση πανδημίας. Όχι μόνο υιοθετώντας αυτή τη διαχείρισή, όχι μόνο μένοντας κλεισμένοι στη σφαίρα της ιδιωτικότητάς τους, αλλά λειτουργώντας και οι ίδιοι ως ελεγκτές της εφαρμογής της απέναντι στους παραβάτες «άλλους».

Νεοφιλελεύθερη διαχείριση και Δημόσια Υγεία

Το κράτος μάς ζητάει για άλλη μια φορά να κάτσουμε σπίτι και να συναινέσουμε στη διαχείριση της πανδημίας, αλλά δεν το ενδιαφέρει καθόλου η ανθρώπινη ζωή παρά μονό η απρόσκοπτη λειτουργία του κεφαλαίου. Η πρώτη καραντίνα ήταν για να σώσει την τουριστική σεζόν, και αυτή η δεύτερη για να σώσει τα Χριστούγεννα και την κατανάλωση που πραγματοποιείται αυτήν την περίοδο. Από την άλλη, οι μετανάστες που δεν συμμετέχουν άμεσα στην παραγωγική διαδικασία και δεν καταναλώνουν, παραμένουν έγκλειστοι ήδη από την πρώτη καραντίνα, καθώς λειτουργούν για το κράτος ως δεξαμενή εργατικού δυναμικού. Η κυκλοφορία του κεφαλαίου είναι προτεραιότητα για το κράτος χωρίς να το ενδιαφέρει να θυσιάσει ανθρώπινες ζωές προκειμένου να μην παραβεί τις αρχές του νεοφιλελευθερισμού.

Το Ε.Σ.Υ. δεν είναι ένα αυτόνομο από το κράτος σύστημα, δεν είναι ούτε μια μηχανή που χάλασε και δεν επισκευάζεται. Είναι ένα σύστημα που διαθέτει νοσοκομεία (αν και όχι όσα χρειάζονται, και στην κατάσταση που θα έπρεπε) και χρειάζεται ιατρούς και ιατρικό υλικό για να θεραπεύσει αρρώστους. Ήδη από το 2010 με την αρχή των μνημονίων, επιβλήθηκε πάγωμα των προσλήψεων υγειονομικών, ενώ ξεκίνησε να εφαρμόζεται η αναλογία «μια πρόσληψη για κάθε πέντε αποχωρήσεις», που πρακτικά μετατράπηκε σε μια πρόσληψη για κάθε δέκα αποχωρήσεις, και αυτή με επικουρικό προσωπικό, όπως διαβάζουμε στο healthreport. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτε-

λεί και η κατάρρευση του νοσοκομείου της Καστοριάς, με ελάχιστα κρούσματα του covid 19 και σε περίοδο που το Ε.Σ.Υ. δεν βρισκόταν υπό πίεση.

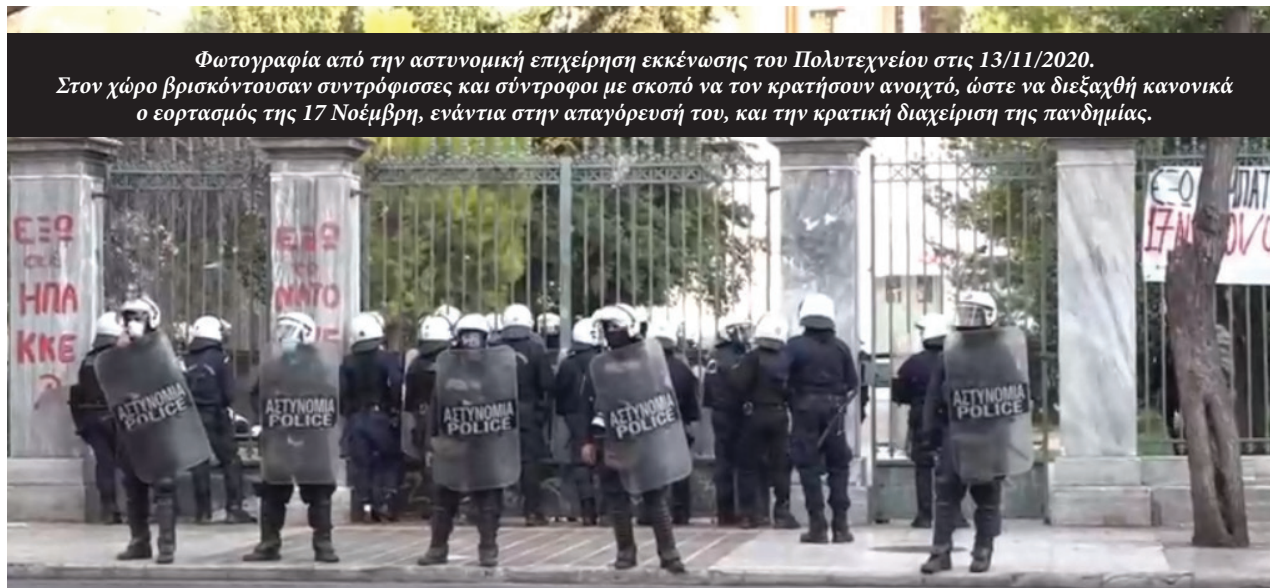
Με το ξέσπασμα του covid- 19, ενώ υπόσχονται για μια ακόμη φορά προσλήψεις στο Ε.Σ.Υ., προσλαμβάνουν με τετράμηνες συμβάσεις ανειδίκευτο υγειονομικό προσωπικό, παρουσιάζουν μονιμοποιήσεις επικουρικών ιατρών ως νέες προσλήψεις και καλούν σε εθελοντισμό συνταξιούχους γιατρούς και φοιτητές. Σε ένα σύστημα υγείας που με τον πιο ευγενικό τρόπο χαρακτηρίζεται υποστελεχωμένο, μοναδικός ρεαλιστικός στόχος των παραπάνω είναι η δημιουργία επικοινωνιακής εντύπωσης στον κόσμο που εξαρτάται από αυτό, ότι γίνονται κινήσεις ώστε να ενισχυθεί. Το κράτος όμως, αντί να αγοράσει εξοπλισμό για Μ.Ε.Θ., νοικιάζει κρεβάτια από ιδιωτικές κλινικές για 1600 ευρώ το βράδυ, και αυτό το ονομάζει επίταξη, με ποσό που αντιστοιχεί στον μισθό ενός ειδικευμένου γιατρού του Ε.Σ.Υ. για έναν ολόκληρο μήνα. Κάνει συμβάσεις με ιδιώτες ιατρούς με προνομιακούς όρους όπως διαφημίζει (αμοιβή 2000 ευρώ τον μήνα, αφορολόγητα και ακατάσχετα χωρίς υποχρεωτικές εφημερίες στα νοσοκομεία, και παράλληλα με δυνατότητα να λειτουργούν κανονικά και τα ιδιωτικά τους ιατρεία), κάτι ενδεχομένως εξοργιστικό για τους ανθρώπους που εργάζονται στο Ε.Σ.Υ.

Παράλληλα, βλέπουμε να αποκρύπτεται συστηματικά από τη δημοσία σφαίρα άλλη μια παρενέργεια αυτής της κρατικής διαχείρισης. Η μείωση των τακτικών χειρουργεί-

ων, ο περιορισμός των διαγνωστικών εξετάσεων, το κλείσιμο των εξωτερικών ιατρείων, οδηγούν στην καθυστέρηση της διάγνωσης αλλά και της θεραπείας ασθενειών, συνθέτοντας τη στρατηγική της κυβέρνησης για την αποσυμπίεση των νοσοκομείων. Μια στρατηγική που στοιχίζει τη ζωή σε άγνωστο αριθμό ανθρώπων (που μπορεί και να μην νόσησαν ποτέ από covid 19), οι οποίοι δεν καταγράφονται σε κανένα καθημερινό δελτίο και σε κανένα αρνητικό ρεκόρ.

■/ αρνητές της ατομικής ευθύνης

Φωτογραφία από την αστυνομική επιχείρηση εκκένωσης του Πολυτεχνείου στις 13/11/2020. Στον χώρο βρισκόντουσαν συντρόφισσες και σύντροφοι με σκοπό να τον κρατήσουν ανοιχτό, ώστε να διεξαχθεί κανονικά ο εορτασμός της 17 Νοέμβρη, ενάντια στην απαγόρευσή του, και την κρατική διαχείριση της πανδημίας.

Πανδημία: Ο κρατικός μηχανισμός σε οίστρο

Η παγκόσμια εξάπλωση της πανδημίας οδήγησε τα περισσότερα συστήματα υγείας σε ασφυξία. Τα κράτη, ενώ αγνόησαν οποιαδήποτε στρατηγική στήριξής τους, κήρυξαν κατάσταση εκτάκτου ανάγκης για να διαχειριστούν την πανδημία. Τουλάχιστον στην Ελλάδα αυτό λειτούργησε ως καταλύτης για την επιτάχυνση των κρατικών σχεδιασμών, άρρηκτα συνδεδεμένων με τις επιταγές του κεφαλαίου.

Μία κατάσταση έκτακτης ανάγκης συνοδεύεται από ολική ή μερική αυτοκατάργηση της αστικής διακυβέρνησης και δημοκρατίας, και ταυτόχρονα, ενεργοποιούνται εκείνοι οι μηχανισμοί, με τους οποίους το κράτος εξασφαλίζει την ομαλή υλοποίηση των αποφάσεων που αφορούν την αναδιάρθρωσή του. Έτσι, και το ελληνικό κράτος συλλέγει τεράστιο όγκο πληροφοριών και εξοπλίζεται και με πληθώρα εργαλείων, απέναντι σε οποιεσδήποτε αντιδράσεις μπορεί να προκύψουν, συμβολικά, υλικοτεχνικά και νομικά.

«Η αστυνομία είναι το ΕΣΥ της πανδημίας»

Καθοριστικό σημείο της πολιτικής της Ν.Δ. είναι η ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας. Ήταν αρχές Νοέμβρη του '19, μόλις τέσσερις μήνες από την ανάληψη εξουσίας από τη Ν.Δ., που μέσω του υπουργού Προστασίας του Πολίτη, Μιχάλη Χρυσοχοΐδη, ανακοινώνονται 1500 προσλήψεις ειδικών φρουρών. Πέραν από τις μαζικές προσλήψεις αστυνομικών, γίνονται μεταθέσεις από τα γραφεία σε ενεργή αστυνόμευση, επαναφέρεται η ομάδα ΔΕΛΤΑ μετονομασμένη σε ΔΡΑΣΗ, ιδρύεται η ομάδα μαύροι πάνθηρες, και γίνεται αναβάθμιση της τροχαίας για τον έλεγχο του δημόσιου χώρου. Λίγο καιρό μετά εμφανίζεται το προεδρικό διάταγμα για χρήση καμερών από τα ΜΑΤ και διευρυμένη χρήση drone από την ΕΛ.ΑΣ.

Η δημιουργία κλίματος φόβου και τρομοκρατίας από το κράτος ήταν βέβαιο πως θα εφαρμοστεί και αυτή τη φορά, ως το μόνο καθεστώς υπό το οποίο μπορεί να δώσει απάντηση στην πανδημία, την αστυνόμευση. Με το ξέσπασμά της, και με το σύστημα υγείας εξαιρετικά αποδυναμωμένο, ειδικά από τα μνημονιακά χρόνια και έπειτα, κάποιος θα πίστευαν πως αυτό που απαιτείται είναι οι προσλήψεις ιατρικού προσωπικού και η υλικοτεχνική υποστήριξη των νοσοκομειακών μονάδων. Μέσω όμως δημόσιας δήλωσής του, ο υπουργός Προ. Πο. υποστηρίζει πως η «αστυνομία είναι το ΕΣΥ της πανδημίας», καθιστώντας σαφές ακόμα και στον πιο αφελή, πως η κυβέρνηση δεν έχει κανένα σχέδιο για την αντιμετώπιση της πανδημίας -παρά το μόνο σίγουρο χαρτί χρόνων- αυτό της επιβολής του «νόμου και της τάξης».

Αρχές Νοέμβρη 2020, ανακοινώνονται 1500 νέες προσλήψεις στα σώματα ασφαλείας, για να στελεχώσουν την πρόσφατα ανακοινωμένη νέα «μονάδα προστασίας πανεπιστημια-

κών ιδρυμάτων», παρότι δεν έχει κατατεθεί καν το σχετικό νομοσχέδιο. Σε ακολουθία από την πρότερη κατάργηση του ασύλου, και μια σειρά από διατάξεις υποβάθμισης του δημόσιου χαρακτήρα του πανεπιστημίου, προστίθεται και η αστυνόμευση στα πανεπιστήμια. Το νομοσχέδιο προβλέπει την τοποθέτηση καμερών εντός πανεπιστημιακών χώρων, την δημιουργία ειδικής ομάδας αστυνόμευσής τους, την ελεγχόμενη είσοδο στους χώρους, καθώς και την αναβάθμιση της ποινικής νομοθεσίας για αξιόποινες πράξεις εντός τους.

Νόμος – Τάξη – Καταστολή

Δύο ακόμα νομοσχέδια έρχονται να προστεθούν στο νομικό οπλοστάσιο του κράτους, που στοχεύουν στην ποινικοποίηση των αγώνων των από τα κάτω, και στην ποινικοποίηση της ελεύθερης έκφρασης και του συνέχεσθαι στον δημόσιο χώρο.

Πρώτον, τίθεται σε ισχύ το νομοσχέδιο σχετικά με τις δηλώσεις, για το οποίο προγραμματικά είχε φροντίσει να μας ενημερώσει η Νέα Δημοκρατία, λέγοντας πως «θα τελειώσουμε με τις πορείες στο κέντρο της Αθήνας». Θέση που δείχνει ξεκάθαρα πως οι εργαζόμενοι και όλοι όσοι επιχειρούν να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους, βρίσκονται στο απέναντι στρατόπεδο από το δικό τους, των κεφαλαιοκρατών, των μαφιόζων, των καναλαρχών, και όλων αυτών που αντιπροσωπεύουν. Το νομοσχέδιο αυτό, το οποίο ψηφίστηκε τον Ιούνιο του 2020, δίνει τη δυνατότητα στην ΕΛ.ΑΣ. ανά πάσα στιγμή να κηρύξει μια διαδήλωση παράνομη και να τη διαλύσει. Περιλαμβάνει πιθανή απαγόρευση, για λόγους διατήρησης της ομαλής κοινωνικό-οικονομικής ζωής της περιοχής, καθώς επίσης απαιτεί τη σχετική άδεια και δήλωση φυσικού προσώπου ως διοργανωτή της διαδήλωσης. Έτσι, προσωποποιείται ο συνδικαλισμός -με αυτό να αποτελεί την αρχή της ποινικοποίησής του, καθώς έπεται και το νέο εργατικό νομοσχέδιο- ενώ ταυτόχρονα προσβάλλεται η ανωνυμία των συμμετεχόντων και το δικαίωμα των πολιτών στο συνέρχεσθαι, κάτι που στοχεύει στο φακέλωμα αλλά και την καταστολή του ανταγωνιστικού κινήματος. Για να εφαρμοστεί αυτό το νέο νομοσχέδιο δημιουργείται η αστυνομική ομάδα ΟΔΟΣ, η οποία θα παίζει τον ρόλο διαπραγματευτή κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων, δηλαδή θα είναι αυτοί που τυπικά θα έρχονται σε επαφή με τον εκάστοτε διοργανωτή για την ομαλή ή όχι διεξαγωγή της πορείας. Είναι αυτοί, οι οποίοι πλέον θα δίνουν το σύνθημα στα ΜΑΤ και τα κάθε λογής κατακάθια της ΕΛ.ΑΣ., να χτυπήσουν ή όχι τους δικαιούς αγώνες μας.

Δεύτερον, τον Σεπτέμβρη του 2020, το ακροδεξιό επιτελείο της Νέας Δημοκρατίας, με πρωτεργάτη πάλι τον υπουργό Προστασίας του Πολίτη, θεσπίζει προεδρικό διάταγμα για τη «χρήση συστημάτων επιτήρησης με τη λήψη ή καταγραφή ήχου ή εικόνας σε δημόσιους χώρους». Μεταξύ άλλων, το Π.Δ. προβλέπει εγκατάσταση και λειτουργία

συστημάτων επιτήρησης σε δημόσιους χώρους για την αποτροπή αξιόποινων πράξεων. Επιπροσθέτως, πέραν από τις σταθερές κάμερες που θα κοσμούν τους δρόμους της Αθήνας, προβλέπει τη λειτουργία φορητών συστημάτων επιτήρησης, όπου υπάρχει άμεσος σοβαρός κίνδυνος τέλεσης αξιόποινων πράξεων, κατόπιν σχετικής απόφασης του υπεύθυνου επεξεργασίας. Ο υπεύθυνος επεξεργασίας θα είναι το άτομο το οποίο από την ασφάλεια του γραφείου του, θα μπορεί να ζουμάρει σε πρόσωπα ανάλογα με το ποια κρίνει ως ύποπτα.

Από το 1984 στο 2020

Υπό καθεστώς απαγόρευσης κυκλοφορίας, η επιτήρηση με sms και τα σχετικά χαρτιά βεβαίωσης μετακίνησης, σύμφωνα με τις υποδείξεις της κυβέρνησης και των «ειδικών», επ' αφορμής της υγειονομικής κατάστασης εκτάκτου ανάγκης, αποδεικνύουν το πώς η πανδημία γίνεται εργαλείο στα χέρια του κράτους, ώστε τελικά να εξυπηρετήσει την αύξηση της πειθαρχίας και του ελέγχου της ζωής, σε σημείο που όλα τα πεδία της διαμεσολαβούνται από αυτό, μέσα από πολλαπλές απαγορεύσεις και περιορισμούς στην κοινωνική και ιδιωτική ζωή.

Το κράτος, ως ενιαίος και μοναδικός ρυθμιστής της, διαχειρίζεται τεράστιο όγκο πληροφοριών σχετικά με τους πολίτες, οι οποίες μπορούν να χρησιμοποιηθούν ανά πάσα στιγμή κατά το δοκούν. Είναι τουλάχιστον επικίνδυνη αυτή η συγκέντρωση πληροφοριών, επ' αφορμής και όχι λόγω της πανδημίας, καθώς δεν είναι ξεκάθαρο το πώς μπορούν να χρησιμοποιηθούν από την πλευρά του κράτους -τώρα ή και σε μελλοντικό χρόνο- αποτελώντας ένα κομβικό σημείο του υπό διαμόρφωση σύγχρονου πανοπτικού. Τους κινδύνους από την ψηφιοποίηση των στοιχείων της πανδημίας επισημαίνει στη γνωμοδότησή της για την τεχνητή νοημοσύνη μέχρι και η Ευρωπαϊκή Οικονομική και Κοινωνική Επιτροπή - εν ολίγοις, τα λένε και μόνοι τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το πιλοτικό πρόγραμμα βαθμολόγησης πολιτών μέσω καμερών, που εφαρμόζεται σε πόλεις της Κίνας. Το σύστημα βαθμολογεί τους χρήστες σε όλες τις πτυχές της καθημερινότητας (οδήγηση, ψώνια, ενοικίαση διαμερισμάτων κ.λπ.), και ανάλογα με τις αρνητικές-θετικές ψήφους, οι πολίτες μπορεί να δυσκολεύονται να βρουν στέγη, να μην έχουν ασφάλιση ή ακόμα και να τους επιβληθούν ποινές. Με τα λόγια της κινεζικής κυβέρνησης: «θα επιτρέπει στους αξιόπιστους να κυκλοφορούν ελεύθερα παντού κάτω από τους ουρανούς, ενώ θα δυσκολεύει τους αναξιόπιστους στο να κάνουν έστω και ένα βήμα». Οι κινέζικες αρχές έχουν σκοπό να το εφαρμόσουν στο σύνολο της χώρας το 2021.

Φράγκα στα ΜΜΕ - ποινικές κυρώσεις στον αντίλογο

Τα ΜΜΕ αποτελούσαν πάντα κύριο κόμβο μεταβίβασης και διάχυσης της κυβερνητικής ρητορικής από πάνω προς τα κάτω. Με την ανάληψη καθηκόντων της κυβέρνησης της Ν.Δ., το ΑΠΕ-ΜΙΠΕ -δηλαδή ο βασικός «κορμός» από τον οποίο αντλούν πληροφορίες τα ειδησεογραφικά μέσα- πέρασε υπό την εποπτεία του πρωθυπουργού.

Κατά το πρώτο lockdown δόθηκαν περίπου 20 εκατομμύρια στα ΜΜΕ για την καμπάνια «μένουμε σπίτι» με απολύτως σκιώδεις διαδικασίες. Εν μέσω της τρέχουσας συγκυρίας άλλωστε, η διατήρηση των «καλών» σχέσεων αποτελεί απαραίτητη συνθήκη. Έτσι, κατά το δεύτερο κύμα, δόθηκαν μερικά ακόμα εκατομμύρια, μόνο στα μεγάλα κανάλια αυτή τη φορά.

Σε όλα αυτά έρχεται να δέσει και η ανάσχυση του άρθρου 191 του Π.Κ., που αναφέρεται στη διασπορά ψευδών ειδήσεων για τον περιορισμό των fake news. Όπως ανέφερε ο Χρυσοχοΐδης «δεν θα επιτρέψει τη δημιουργία εστιών κινδύνου της δημόσιας υγείας από ανεύθυνες κοινωνικά συμπεριφορές». Επί της ουσίας, η επίκληση στην παραπάνω διάταξη αναγνωρίζει ως μοναδική αλήθεια τη ρητορική των κυρίαρχων, και κάθε αντίλογος μπορεί να χαρακτηριστεί ως ψευδής με νομικές πλέον διαδικασίες, και με τις αντίστοιχες νομικές κυρώσεις.

Αμερικάνικη Εξέγερση: Συνεντεύξεις με συντρόφους/ισσες από τις ΗΠΑ

Από τα τέλη του Μάη, οι ΗΠΑ βρίσκονται σε έναν διαρκή αναβρασμό, ο οποίος σε πολλές περιοχές έχει πάρει χαρακτηριστικά γενικής εξέγερσης. Το βίντεο της απάνθρωπης δολοφονίας του Αφροαμερικάνου George Floyd από λευκούς μπάτσους αποτέλεσε τη θρυαλλίδα που πυροδότησε την κοινωνική πυριτιδαποθήκη της δεύτερης μεγαλύτερης οικονομίας στον κόσμο. Οι χρόνιες φυλετικές και κοινωνικές ανισότητες, η λευκή δικαιοσύνη, η οικονομική κρίση, η συνθήκη της πανδημίας, η ακροδεξιά ρητορική της κυβέρνησης, η παρουσία φασιστών στους δρόμους υπό τις ευλογίες του προέδρου και πολλοί ακόμα παράγοντες που παρουσιάζονται και αναλύονται παρακάτω, τροφοδότησαν την κοινωνική οργή η οποία συνεχίζει να εκφράζεται στην τελική ευθεία προς τις εκλογές. Ενώ γράφονται αυτές οι γραμμές, οι δολοφονίες των Walter Wallace Jr και Karon Hylton από ένστολους στη Φιλαδέλφεια και στην πρωτεύουσα Ουάσιγκτον προκάλεσαν εκτεταμένες ταραχές στις δύο μεγαλופόλεις, αναγκάζοντας τον Τραμπ να επιστρατεύσει την εθνοφρουρά και να απαγορεύσει την κυκλοφορία. Επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και σε μεγάλα εμπορικά καταστήματα, οδομαχίες και πλήθος κόσμου στους δρόμους στοιχειοθετούν μια εκρηκτική κατάσταση αλλά πλέον όχι πρωτοφανή. Πολλοί κάνουν λόγο ακόμη και για εμφύλιο πόλεμο, μερικές ημέρες πριν ανοίξουν οι κάλπες.

Στις αρχές Οκτώβρη, μόλις ένα μήνα πριν από τις εκλογές -κι εν μέσω έντονης φημολογίας γύρω από μια πιθανή συνταγματική εκτροπή οφειλόμενη στις επιστολικές ψήφους και τον Τραμπ να μη διατίθεται να παραδώσει την κυβέρνηση σε περίπτωση ήττας -στείλαμε μια σειρά ερωτήσεων σε Αμερικάνους αναρχικούς συντρόφους και συντρόφισσες. Οι απαντήσεις τους ήταν μακροσκελείς και διαφωτιστικές όσον αφορά την κατάσταση στις ΗΠΑ, την επιρροή της εξέγερσης στην προεκλογική περίοδο, την πανδημία του COVID19, τις αυτόνομες ζώνες που προέκυναν σε κάποιες από τις αμερικανικές μητροπόλεις, τη συμμετοχή του αναρχικού κινήματος στα γεγονότα, το ζήτημα της βίας και τις έριδες στο εσωτερικό του υποκειμένου που βρίσκεται στο δρόμο. Ακολουθεί ένα μέρος των συνεντεύξεων, ενώ ολόκληρες οι συνεντεύξεις μπορούν να βρεθούν στο site της εφημερίδας apatris.info. Η πρώτη συνέντευξη έγινε με συντρόφισσα από το Σεντ Λιούις, η οποία συμμετέχει και στο διεθνές εγχείρημα Crimethink, ενώ η δεύτερη με παλιούς συντρόφους αναρχικούς και συμμετέχοντες στο κίνημα για την κατάργηση της αστυνομίας από τη Νέα Υόρκη, το Σιάτλ, και τη Νέα Ορλεάνη.

Συντρόφισσα από Σεντ Λιούις:

Μπορείτε να μας δώσετε ένα σύντομο ιστορικό των εξελίξεων των γεγονότων στις ΗΠΑ από τη δολοφονία του George Floyd μέχρι σήμερα;

Ο George Floyd, μαύρος, 46χρονος και πατέρας, δολοφονήθηκε από αστυνομικούς της Μινεάπολις, στις 25 Μαΐου του 2020. Σε άμεσο αντίκτυπο του θανάτου του, συγκρούσεις και διαδηλώσεις ταρακούνησαν την πόλη όπου συνέβη η δολοφονία. Μέσα στις επόμενες μέρες και εβδομάδες, πορείες και συγκρούσεις πραγματοποιήθηκαν σε μεγάλες και μικρές πόλεις σε όλη τη χώρα. Οι διαδηλώσεις και η οργή γενικεύθηκαν και εξαπλώθηκαν, αγάλματα της συνομοσπονδίας αποκαθλώθηκαν, ενώ σημειώθηκαν διαδηλώσεις ακόμα και σε μικρές πόλεις όπου ιστορικά υπήρχε μόνο η παρουσία των υποστηρικτών της «λευκής ανωτερότητας». Στα τέλη του Αυγούστου, η αστυνομία πυροβόλησε ακόμα έναν μαύρο, τον Jacob Blake, στην Κενόσα του Γουισκόνσιν, πυροδοτώντας ακόμα ένα κύμα διαδηλώσεων και συγκρούσεων. Μερικές νύχτες μετά τη δολοφονία του Blake, ένας λευκός υπέρμαχος της λευκής ανωτερότητας δολοφόνησε δύο διαδηλωτές κατά τη διάρκεια αντι-αστυνομικής διαδήλωσης στην Κενόσα. Οι διαδηλώσεις εξακολούθησαν σε πολλές πόλεις, κυρίως στη δυτική ακτή, συμπεριλαμβανομένου του Πόρτλαντ στο Όρεγκον, όπου η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εξαπέλυσε πράκτορες του υπουργείου Εσωτερικής Ασφάλειας (Department of Home Security) σε μια προσπάθεια να καταστείλει τις συνεχιζόμενες ταραχές. Στις αρχές Σεπτεμβρίου, στο Πόρτλαντ, κατά τη διάρκεια οδομαχιών ανάμεσα σε εθνικιστές και οπαδούς της λευκής ανωτερότητας με αντιφασίστριες και αντι-αστυνομικούς διαδηλωτές, ο αντιφασίστας Michael Reinhoehl πυροβόλησε έναν οπαδό του Τραμπ -πιθανότατα βρισκόμενος σε αυτοάμυνα. Στη συνέχεια πράκτορες του FBI και ομοσπονδιακοί αστυνόμοι σκότωσαν τον Reinhoehl κατά την επιχείρηση της σύλληψης του. Πιο πρόσφατα, αποφασίστηκε ότι οι μπάτσοι που σκότωσαν την Breonna Taylor (μια νεαρή μαύρη γυναίκα που δολοφονήθηκε στο σπίτι της στις 13 Μαρτίου του 2020, όταν η αστυνομία εισέβαλε σε λάθος σπίτι στη μέση της νύχτας) στο Λιούιςβιλ του Κεντάκυ δε θα διωχθούν για το φόνο της. Οι διαδηλώσεις και οι διαμαρτυρίες συνεχίζονται στο Λιούιςβιλ του Κεντάκυ και σε άλλες πόλεις κατά μήκος της χώρας.

Κατά το παρελθόν έχουν σημειωθεί κι άλλες εν ψυχρώ δολοφονίες ανθρώπων από την αστυνομία (όπως για παράδειγμα στο Φέργκιουσον). Ποιες ήταν οι ιδιαίτερες παράμετροι που στη συγκεκριμένη περίπτωση οδήγησαν σε μια εξέγερση εθνικής εμβέλειας; Η ύπαρξη και η διάδοση του βίντεο της δολοφονίας του Floyd έπαιξαν κάποιο ρόλο σε αυτό;

Ο φόνος του George Floyd ήταν αναμφισβήτητα βάνανσος και απάνθρωπος. Η δολοφονία του καταγράφηκε σε βίντεο, το οποίο διαδόθηκε ευρέως. Η φύση του θανάτου του George Floyd ήταν αργή και βίαιη, με έναν μπάτσο να πατάει το λαιμό του στο έδαφος, προκαλώντας του αργή ασφυξία. Στις ΗΠΑ, συχνά, όταν κάποια δολοφονείται από την αστυνομία, το κατά πό-

σον διέπραττε κάποιο έγκλημα ή όχι, ήταν οπλισμένη ή προέβαλλε αντίσταση στην αστυνομία κατά τη στιγμή της δολοφονίας της, μπορούν να επηρεάσουν τις αντιδράσεις των ανθρώπων. Επειδή ο φόνος του George Floyd ήταν τόσο εμφανώς φρικτός, οι άνθρωποι καταδίκασαν ευρέως τη δολοφονία του. Ο δημόσιος θάνατός του έκανε την αρχή για ένα ξεκαθάρισμα γύρω από το φυλετικό ζήτημα στις ΗΠΑ.

Με ποιους τρόπους έχει επηρεάσει την εξέγερση η κατάσταση με τον Covid-19; Πώς ήταν η κατάσταση πριν τη δολοφονία;

Στις ΗΠΑ, η μεσαία και η εργατική τάξη έχουν επηρεαστεί δυσανάλογα από την πανδημία του Covid. Άνθρωποι χάνουν τις δουλειές τους, έχουν ελάχιστη ή καθόλου πρόσβαση σε υγειονομική φροντίδα και παλεύουν να πληρώσουν λογαριασμούς και νοίκια. Την περίοδο που ξεκίνησαν οι εξεγέρσεις, ο κόσμος βρισκόταν σε διάφορα στάδια καραντίνας και οικονομικής επισφάλειας για μήνες. Είναι εύκολο να συμπεράνει κανείς ότι η οργή για την κακή διαχείριση της πανδημίας στις ΗΠΑ που σιγόβραζε, συνδυασμένη με την οικονομική και κοινωνική ανασφάλεια τις οποίες αντιμετωπίζουν γενικά οι φτωχοί εδώ και τα συνεχιζόμενα λόκνταουν, τροφοδότησαν την ταραχή και τις εξεγέρσεις. Επίσης, εδώ η πανδημία έχει χτυπήσει πιο σκληρά τις φτωχές κοινότητες, τις μαύρες κοινότητες και άλλες κοινότητες μειονοτήτων.

Πώς έχει επηρεαστεί η συνολική κατάσταση από τις προεδρικές εκλογικές καμπάνιες; Και πώς έχει επηρεάσει η εξέγερση τις προεδρικές εκλογικές καμπάνιες; Είναι η εξέγερση μέρος του ντιμπέιτ ανάμεσα σε ρεπουμπλικάνους και δημοκρατικούς, ανάμεσα στον Τραμπ και τον Μπάιντεν;

Οι τωρινές συγκρούσεις ανάμεσα σε οπαδούς της λευκής ανωτερότητας και αντιφασίστριες θυμίζουν την άνοδο του ναζισμού στη Γερμανία. Παρομοίως με τώρα, στις αρχές του '30 και στο πλαίσιο της εκστρατείας για τις εκλογές του Ράιχσταγκ, οι φασίστες επανειλημμένα προ-καλούσαν τους αντιπάλους τους σε οδομαχίες, τραυματίζοντας πολλούς, ενώ παρουσίαζαν τους εαυτούς τους σαν «θύματα σε μια χώρα ανομίας». Χρησιμοποίησαν αυτή τη βία για να προωθήσουν την εκστρατεία τους για «νόμο και τάξη», μια πρόφαση για την επιβολή δικτατορίας. Αυτό θυμίζει πολύ το τρέχον πολιτικό κλίμα στις ΗΠΑ. Υπάρχουν πολλοί παραλληλισμοί με εκείνη την εκλογική περίοδο και τις τρέχουσες εκλογικές καμπάνιες στις ΗΠΑ, καθώς η εκστρατεία του Τραμπ χρησιμοποιεί τις εξεγέρσεις για να διασπείρει το φόβο στην εκλογική του βάση.

Φαίνεται πως ο εθνικός διάλογος που είχε ξεκινήσει γύρω από το κίνημα Black Lives Matter, η ρατσιστική κληρονομιά των ΗΠΑ, η προβληματική φύση της αστυνομίας και όσα θα μπορούσαν ενδεχομένως να γίνουν γύρω από αυτά, οπισθοχωρούν μπροστά στο εκλογικό θέαμα. Δεν υπάρχει ισχυρό αίσθημα ιστορίας στις ΗΠΑ, οπότε το τι θα γίνει στις εκλογές και στους ερχόμενους μήνες θα επηρεάσει το πόσο θα συνεχίσει ο διάλογος. Αλλά, καθώς η καταπίεση των μαύρων και των άλλων μειονοτικών κοινοτήτων είναι τόσο συνηθισμένη και κυκλική, αναπόφευκτα αυτά τα ζητήματα θα ξαναβγούν στην επιφάνεια, ακόμα κι αν οι εκλογές τα καταπνίξουν.

Ποια είναι τα κύρια ζητήματα στο προεκλογικό ντιμπέιτ αυτή τη στιγμή και κατά πόσο (και πώς) συνδέονται με την εξέγερση και τα υποκείμενα/κοινωνικά κινήματα που βρίσκονται στους δρόμους;

Σε μεγάλο βαθμό φαίνεται σαν το προεκλογικό ντιμπέιτ να είναι ένας αγώνας για την ψυχή της χώρας. Υπάρχει λιγότερη συνεκτική συζήτηση γύρω από πολιτικά ζητήματα και μεγαλύτερη επικέντρωση στο βιτριολικό δόγμα που διαχωρίζει τη χώρα. Ο Τραμπ εξακολουθεί να χαιδεύει τους οπαδούς της λευκής ανωτερότητας, αρνούμενος να τους αποκηρύξει και εμμέσως αποκαλώντας τους «καλούς ανθρώπους» που πρέπει να «αποσυρθούν σε αναμονή» (“stand down, stand by”), ενώ ο Μπάιντεν προσπαθεί να παρουσιαστεί από τη μία σαν υπέρμαχος του νόμου και της τάξης, που όμως, από την άλλη, στηρίζει κάποιες από τις πτυχές του Black Lives Matter. Επειδή οι αντι-αστυνομικές εξεγέρσεις έχουν παίξει τόσο μεγάλο ρόλο τους τελευταίους μήνες, αποτελούν ένα αναπόφευκτο μέρος του πολιτικού διαλόγου. [...]

Υπάρχουν εντάσεις εσωτερικά του κοινωνικού κινήματος/υποκειμένου που έχει βγει στους δρόμους; Συχνά ακούμε για μια διάκριση ανάμεσα στους μαχητικούς διαδηλωτές και ένα πασιφιστικό κομμάτι. Πρόκειται για έναν υπαρκτό διαχωρισμό ή μια μιντιακή κατασκευή; Πώς θα περιέγραφε το υποκείμενο που είναι στους δρόμους;

Μπορεί να υπάρχουν συνεχείς προστριβές στο δρόμο γύρω από την τακτική και το τι συνιστά βία έναντι του πασιφισμού, μερικές φορές συμβαίνει αυτό. Παρόλα αυτά, οι διαδηλώσεις εν γένει γίνονται όλο και περισσότερο μαχητικές με τα χρόνια. Από τις εξεγέρσεις στο Φέργκιουσον έχει υπάρξει μια αργή πρόοδος στην κανονικοποίηση των πιο μαχητικών αντιδράσεων όταν η αστυνομία δολοφονεί κάποιον. Οι συγκρούσεις, η άμυνα απέναντι στην αστυνομία και ο πειραματισμός με πράγματα όπως οι αυτόνομες ζώνες έχει γίνει πολύ περισσότερο κοινό κτήμα. *Εδώ στην Ευρώπη υπάρχει μια εντύπωση ότι αυτή τη στιγμή στις ΗΠΑ τα πράγματα έχουν*

γίνει πολύ βίαια. Οπαδοί της λευκής ανωτερότητας σκοτώνουν συντρόφισσες και ακόμα ρατσιστές δέχονται επιθέσεις/πυροβολισμούς από αντίφα, όπως και άλλου είδους κλιμακώσεις. Πρόκειται για μεμονωμένα συμβάντα ή το επίπεδο της βίας αυξάνεται δραματικά καθώς μιλάμε;

Οι οπαδοί της λευκής ανωτερότητας έχουν δολοφονήσει πολλούς περισσότερους ανθρώπους στις ΗΠΑ από ότι οι αντιφασίστες. Ο Τραμπ χρησιμοποιεί το επιχείρημα ότι οι αντιφασίστες σκοτώνουν κόσμο κατονομάζοντας το αντίφα ως τρομοκράτες για να υποστηρίξει το άλλο επιχείρημα ότι και οι δύο πλευρές είναι προβληματικές. Σε σχέση με αυτό, υπάρχουν πολλές πρόθυμες να εμπλακούν σε οδομαχίες με τις οπαδούς της λευκής ανωτερότητας στις ΗΠΑ. Ενώ οι ΗΠΑ έχουν ιστορικά αποτελέσει έναν πολύ βίαιο τόπο, είναι αλήθεια ότι το επίπεδο της βίας στις διαδηλώσεις στο δρόμο εξακολουθεί να κλιμακώνεται και δημιουργεί την αίσθηση ότι το μέλλον είναι απρόβλεπτο. Ποτέ δεν ξέρεις τι πρόκειται να συμβεί σε μια διαδήλωση στο δρόμο τώρα. Προηγούμενως ήμασταν συνηθισμένες να αντιμετωπίζουμε δακρυγόνα, πλαστικές σφαίρες και σπρέν πιπεριού, αλλά πλέον έχουμε εν δυνάμει να αντιμετωπίσουμε τραύματα από σφαίρες, επιθέσεις με αυτοκίνητα και σωματική βία.

Πώς συνδέεται το αναρχικό κίνημα με το κίνημα υπέρ της κατάργησης της αστυνομίας;

Οι αναρχικοί έχουν μακρόχρονη συμμετοχή στο κίνημα για την κατάργηση των φυλακών και σε αντι-αστυνομικά κινήματα σε όλη τη χώρα. Επειδή το αναρχικό κίνημα εδώ είναι πιο ετερόκλητο και έχει μικρότερη δημόσια αναφορά, αυτό που συμβαίνει πιο συχνά είναι ότι οι αναρχικές συμβάλλουν σε ένα διάλογο και στη δράση στο δρόμο, αλλά δεν αποτελούν απαραίτητως το κέντρο ενός κινήματος για την Κατάργηση της Αστυνομίας (Police abolition movement)¹. Το κίνημα αυτό είναι μια πολύπλοκη πολιτική στις ΗΠΑ, επειδή κάθε πόλη και κάθε νομός έχει μια αστυνομική δύναμη. Συνεπώς, αν υπήρχε περίπτωση να συμβεί κάτι τέτοιο, το κόστος της χρηματοδότησης και η αποδόμηση των αστυνομικών τμημάτων, θα γινόταν σε τοπικό επίπεδο.

Σε τι σημείο βρίσκεται η εξέγερση/το κίνημα στη συγκεκριμένη συγκυρία;

Όπως προαναφέρθηκε, το κίνημα που χιζόταν ενάντια στην αστυνομία υποσκιάζεται κατά κάποιο τρόπο από τις επερχόμενες εκλογές. Αυτό δε σημαίνει ότι δε γίνονται διαδηλώσεις σε διάφορες πόλεις κατά μήκος της χώρας, ειδικά γύρω από τη μη-δίωξη των μπάτσων που δολοφόνησαν την Breonna Taylor. Όμως στην τρέχουσα συγκυρία ολόκληρη η χώρα περιστρέφεται γύρω από τις προσεχείς εκλογές και προετοιμάζεται για μια νοθευμένη εκλογή, μια ενδεχόμενη απόπειρα πραξικοπήματος από τον Τραμπ και την πιθανότητα για μια ακραία και απρόβλεπτη βίαιη διαμάχη ανεξαρτήτως νικητή.

Υπάρχει κάτι ακόμα που θεωρείς σημαντικό και θα ήθελες να προσθέσεις;

Η ελπίδα βρίσκεται στους δρόμους <3

Σχετικά με την εξέγερση ενάντια στη λευκή ανωτερότητα στις ΗΠΑ
Ανώνυμοι αναρχικοί από τις ΗΠΑ:

Που βρίσκεται η εξέγερση και το κίνημα αυτή τη συγκεκριμένη στιγμή;

Αυτά που συμβαίνουν δεν έχουν προηγούμενο: Η εξέγερση, το πως οδηγηθήκαμε μέχρι εκεί, η επισφάλεια που αντιμετωπίζουμε όλες και όλοι όταν προσπαθούμε να καταλάβουμε τι μας επιφυλάσσει το άμεσο μέλλον. Υπάρχει μια καλπάζουσα δυσάρεσκεια και η πολιτική έκφραση αυτής της δυσάρεσκειας από ένα τόσο μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού είναι άνευ προηγουμένου τόσο για όσους συμμετέχουμε στα αναρχικά και αντιαποικιακά κινήματα όσο και για το κράτος. Από την επαρχία μέχρι τις μητροπόλεις, η λαϊκή ένταση που σιγοβράζει μπορεί ανά πάσα στιγμή να εκραγεί. Αυτό ισχύει τόσο για την αντίσταση που επιδεικνύει ο κόσμος που βρίσκεται στους δρόμους κι εναντιώνεται στη λευκή ανωτερότητα όσο και για τους δεξιούς που δουλεύουν παράλληλα με το κράτος επιχειρώντας να συντρίψουν αυτές τις εκδηλώσεις οργής και ομορφιάς. [...]

Παρότι θέλουμε να τονίσουμε ότι η αντίσταση είναι αναμενόμενη, γόνιμη και αναπόφευκτη, είναι εξίσου σημαντικό να αναγνωρίσουμε την υφιστάμενη καταστολή και την αναπόφευκτη συνέχισή της, άσχετα με το ποιος εκ των Τραμπ ή Μπάιντεν θα κάτσει τον γέρικο ξεκουτισμένο κύλο του στον Λευκό Οίκο το 2021. Το ρίσκο του να κατεβαίνεις στο δρόμο στις ΗΠΑ δε συγκρίνεται παρά με ελάχιστες χώρες στον κόσμο. Ο κόσμος ρισκάρει να δολοφονηθεί από την αστυνομία ή από φασίστες, ρισκάρει μια συνεχή μελλοντική επιτήρηση, ποινικές διαδικασίες, μακρόχρονες δίκες και εξαιρετικά σκληρές ποινές φυλάκισης. Μάλιστα, όλα αυτά συμβαίνουν εν μέσω μιας κουλτούρας όπου όλοι βιντεοσκοπούν τα πάντα και τα ανεβάζουν στο ίντερνετ. [...]

Εκατοντάδες άτομα, άτομα ενεργά στο κίνημα, αλλά και άτομα που κατέβηκαν αυθόρμητα στο δρόμο εξοργισμένα από τη δολοφονία του George Floyd, αντιμετωπίζουν πολύχρονες ποινές φυλάκισης με διάφορες κατηγορίες. Για παράδειγμα, δυο άτομα στη Ν. Υόρκη, οι Colinford Mattis και Urooj Rahman αντιμετωπίζουν ποινή ισοβίων για υποτιθέμενη ρίψη μολότοφ σε άδειο περιπολικό. Τέτοιες κατηγορίες και ποινικές απειλές στοχεύουν στο να αναγκάσουν τα άτομα να παραιτηθούν και να καταδίδουν το ένα το άλλο, να τα πιέσουν να αποδεχθούν μια μικρότερη ποινή μέσω εξωδικαστικού συμβιβασμού αποδεχόμενα την «ενοχή» τους, να παραδειγματίσουν κάποια για να αποτρέψουν κάποια άλλα. Στην Ευρώπη οι ποινές φυλάκισης έχουν κάποιο όριο, αλλά στις ΗΠΑ πολλοί από τους μαύρους αγωνιστές της απελευθέρωσης των '60s και των '70s παραμένουν μέχρι και σήμερα στη φυλακή. Η άμεση δράση επισύρει βαριές ποινές στις ΗΠΑ, ακόμη κι αν δεν έχει υπάρξει τραυματισμός. Ο αναρχικός πολιτικός κρατούμενος Eric King εκτίει ακόμη ποινή 10 χρόνων επειδή πέταξε σε ένα κρατικό κτίριο μια μολότοφ που δεν άναψε.

Στις ΗΠΑ, η επιτήρηση και οι έρευνες για γεγονότα στο δρόμο δεν τελειώνουν μόλις καταφέρεις να φτάσεις σπίτι μετά τη διαδήλωση. Πολύς κόσμος ενδέχεται να δεχθεί επισκέψεις μέσα στους επόμενους μήνες ή και χρόνια από τις τοπικές αστυνομικές δυνάμεις ή το FBI. Παρενοχλήσεις, επιδρομές σε σπίτια και εντάλματα είναι συχνά φαινόμενα. Για παράδειγμα, μια γυναίκα στη Φιλαδέλφεια αντιμετωπίζει εξοντωτική ποινή φυλάκισης για υποτιθέμενο εμπρησμό αστυνομικού οχήματος, καθώς οι πράκτορες του FBI εντόπισαν την ηλεκτρονική αγορά της μπλουζας που φορούσε. Αυτή είναι η κρατική επιτήρηση που αντιμετωπίζουμε από πάντα στις ΗΠΑ, όμως είναι αξιοσημείωτο ότι ο κόσμος συνεχίζει και δρα παρόλα αυτά.

Δυστυχώς δεν πρέπει να τονίσουμε μόνο αυτές τις δικαστικές ποινές που αντιμετωπίζουμε ως κίνημα, αλλά και το γεγονός ότι άνθρωποι πεθαίνουν σε αυτές τις διαδηλώσεις. Δεκάδες άνθρωποι έχουν δολοφονηθεί από επιθέσεις μπάτσων και φασιστών ενώ διαδήλωναν. Σε αυτούς δεν συνυπολογίζουμε τους διάφορους τραυματισμένους/ες από σφαίρες, τις χτυπημένες από αυτοκίνητα (μια συνήθης πρακτική των δεξιών στις ΗΠΑ, που έγινε παράδοση μετά τη δολοφονία της Heather Heyer από νεοναζί στο Σάρλοτσβιλ το 2017) και αυτούς/ες που έχασαν την όρασή τους από πλαστικές σφαίρες, γκλομπ και άλλες μορφές υπέρμετρης αστυνομικής βαρβαρότητας. Λιντσαρίσματα, εκδικητικοί φόνοι και μη-καταγεγραμμένοι θάνατοι που συνδέονται με την εξέγερση για τον George Floyd έχουν περάσει στα ψιλά. Εμείς, απλά θέλουμε να τονίσουμε τη θέληση και το κουράγιο των ανθρώπων που κατεβαίνουν στο δρόμο. [...]

Πως επηρέασε η προεκλογική περίοδος την κατάσταση; Πως επέδρασε η εξέγερση στις προεκλογικές καμπάνιες; Αποτελεί μέρος του ντιμπέιτ μεταξύ δημοκρατών και ρεπουμπλικάνων, Τραμπ και Μπάιντεν;

Ο Μπάιντεν κι η μπατσίνα συνυποψήφιά του Καμάλα Χάρις μπορεί να μιλάνε για το Black Lives Matter, αλλά αυτό είναι όλο. Αντιπροσωπεύουν την ετοιμοθάνατη κεντροδεξιά των ΗΠΑ, στην οποία το κατεστημένο των δημοκρατικών προσπαθεί να αγκιστρωθεί με κάθε τρόπο. Ακολουθούν τον Ομπάμα, του οποίου το επαναστατικότερο χαρακτηριστικό ήταν η παρουσία του χρώματος του δέρματός του μέσα στο Λευκό Οίκο. Από την άλλη, ο Τραμπ ήταν το ξεκίνημα μιας αναθαρρημένης αμερικάνικης δεξιάς. Αντιπροσώπευσε το φασιστικό αμερικάνικο πληθυσμό, ο οποίος μισεί την ψηφιακή κουλτούρα που επιβάλλει το φιλελεύθερο κατεστημένο. Αποτελεί το σύμβολο της λευκής απάντησης των αντιδραστικών Αμερικάνων προς τα χρόνια διοίκησης του Ομπάμα και τις ευρύτερες προσπάθειες που έχουν γίνει τα τελευταία 50 χρόνια για τη μεταρρύθμιση του ιστορικού ρατσιστικού πυρήνα της αμερικάνικης κοινωνίας από τα αντιαποικιακά κινήματα και τον αγώνα για κοινωνικά δικαιώματα. [...]

Ως αναρχικός από τις ΗΠΑ, είμαι ακόμα σοκαρισμένος από τη συμπάθεια που δείχνουν προς την επαναστατική βία κάποιοι άνθρωποι, οι οποίοι μέχρι πρόσφατα με θεωρούσαν εξτρε-

μιστή. Αν ο Τραμπ κερδίσει, πολύ περισσότερος κόσμος μπορεί να οδηγηθεί στους δρόμους και να εμπλακεί σε ένα επίπεδο βίας που ποτέ δεν είχε φανταστεί, αλλά αυτό ήδη συμβαίνει για πολλούς απογοητευμένους με την επικράτηση του Μπάιντεν στις εσωκομματικές διαδικασίες.

Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η ραχοκοκαλιά της εξέγερσης είναι το μαύρο προλεταριάτο, ένα κομμάτι της αμερικάνικης κοινωνίας που δεν έχει τίποτα να ελπίζει από οποιαδήποτε δικομματική εκλογική διαδικασία. Ακόμη κι αν η πρόθεση εκλογικής συμμετοχής αυξηθεί δραματικά, μια σειρά καταπιεστικών εκλογικών μέτρων που στοχεύουν τους μη-λευκούς και τις φτωχές κοινότητες κάνει τη διαδικασία εξοντωτική και σε πολλές περιπτώσεις αδύνατη. Επίσης, στις ΗΠΑ οι ψήφοι καταμετρούνται βάσει εκλεκτόρων και όχι πραγματικών αριθμών, οπότε σε πολιτείες όπως η Νέα Υόρκη και η Καλιφόρνια η ψήφος δεν έχει ουσιαστική σημασία. Μόνο μερικές κρίσιμες πολιτείες έχουν σημασία, όπου η επικράτηση κάποιου εκ των δύο κομμάτων δεν είναι σίγουρη. Για παράδειγμα, στη Φλόριντα που είναι μία από τις πιο σημαντικές τέτοιες πολιτείες, περίπου ένα εκατομμύριο άνθρωποι δεν μπορούν να ψηφίσουν λόγω καταδικαστικών αποφάσεων. Αυτό προφανώς (και εσκεμμένα) επηρεάζει τους μη-λευκούς, καθώς οι ΗΠΑ έχουν το μεγαλύτερο αριθμό κρατουμένων στον κόσμο και-ενώ μόνο το 13% του πληθυσμού είναι μαύρο- το 40% των φυλακισμένων είναι μαύροι.

Είτε νικήσει ο Τραμπ είτε ο Μπάιντεν, ο ρατσισμός στον πυρήνα των ΗΠΑ θα συνεχίσει να επηρεάζει το μαύρο προλεταριάτο περισσότερο απ' ό,τι το εκλογικό σύστημα. Στους δρόμους δεν ακούγονται συνθήματα ενάντια στον Τραμπ, αλλά ενάντια στη αστυνομία και το ευρύτερο ρατσιστικό σύστημα. [...] Άσχετα με την καταμέτρηση των ψήφων, αν ο Τραμπ αποφάσιζε να μην παραδώσει τον προεδρικό θώκο, μια σειρά παραγόντων θα τον βοηθούσαν να παραμείνει στην εξουσία: ένοπλες αυτοοργανωμένες ομάδες υποστηρικτών, ένα πανίσχυρο και πλέον δεξιό Ανώτατο Δικαστήριο και ανεξέλεγκτες στρατιωτικοποιημένες ομοσπονδιακές υπηρεσίες όπως το υπουργείο Εσωτερικής Ασφάλειας, υπεύθυνο για την Υπηρεσία Μετανάστευσης και Τελωνείων (ICE), παγκοσμίως γνωστή για την απαγωγή παιδιών από τους γονείς τους στα σύνορα. Αυτή η υπηρεσία ήρθε πάλι στο προσκήνιο όταν οι πράκτορές της εισέβαλαν στους δρόμους του Πόρτλαντ χωρίς την άδεια της τοπικής κυβέρνησης. Η γενικότερη δειλία όσων συμμετέχουν στο εκλογικό σύστημα θα μπορούσε να προστατέψει μια τέτοια επιλογή και να τη «νομιμοποιήσει». Όσο κι αν ακούγεται υπερβολικό, μια τέτοια εξέλιξη δεν θα αποτελούσε έκπληξη για καμία.

Είναι ευτυχές ότι πολλοί που εγκαταλείπουν το θέαμα της εκλογικής διαδικασίας και βγαίνουν στους δρόμους, ετοιμάζονται για αυτό το σενάριο. Η δημιουργία ένοπλων λεσχών είναι πλέον σύνηθες φαινόμενο μεταξύ των μη-λευκών κοινοτήτων, καθώς οι μέχρι πρότινος ψηφοφόροι βλέπουν την απάτη του Δημοκρατικού κόμματος και αντιλαμβάνονται την ανάγκη για αυτοάμυνα και επαναστατική αντίσταση. Αυτές οι στιγμές σηματοδοτούν μια άρνηση του συστήματος, όμως το βασικό είναι ότι η αυτοάμυνα της κοινότητας είναι αναγκαία. Η αμερικάνικη δεξιά περιμένει με ανυπομονησία την ευκαιρία να δολοφονήσει, να ακρωτηριάσει και να στοχοποιήσει τις μη-λευκές, τ@λοατκι, τους ιθαγενείς πληθυσμούς, τις αναρχικές και τις αντιφασίστες και συνεχώς διατρανώνει τις προθέσεις της, οραματιζόμενη τέτοιες πράξεις στο διαδίκτυο. [...]

Με ποιους τρόπους επηρέασε η συνθήκη του Covid την εξέγερση; Πως είχαν τα πράγματα πριν τη δολοφονία;

Ο κορωνοϊός σίγουρα έπαιξε ρόλο στην εξέγερση, μέσω πολλών και σημαντικών παραγόντων. [...] Οι μαύροι στις ΗΠΑ πεθαίνουν από κορωνοϊό με τρεις φορές υψηλότερους ρυθμούς από τους λευκούς, λόγω έλλειψης πρόσβασης σε ποιοτική υγειονομική περίθαλψη. Τα τεστ ήταν ελάχιστα στις φτωχές κοινότητες, γεγονός εσκεμμένο. Ο πολύς κόσμος έχει γενικά ελάχιστη πρόσβαση σε δομές υγείας και η ποιοτική ιατρική βοήθεια είναι προνόμιο των πλουσίων. Ο κόσμος της εργατικής τάξης αναγκάστηκε να συνεχίσει να δουλεύει για να επιβιώσει, καθώς και να χρησιμοποιεί τα ΜΜΜ κατά την πανδημία. Έτσι ο ιός εξαπλώθηκε με ακραίο τρόπο, κυρίως μεταξύ των περιθωριοποιημένων κοινοτήτων.

Η καραντίνα ανέδειξε τις κοινωνικές διαφορές και τα προνόμια. Οι πλούσιοι είχαν τη δυνατότητα να αποδράσουν από τις πυκνοκατοικημένες πόλεις και να απομονωθούν με πολυτέλεια. Οι άνθρωποι που έμειναν άνεργοι έλαβαν ψίχουλα από την κυβέρνηση, ενώ οι τεράστιες εταιρίες και οι πλούσιοι πήραν αμύθητα ποσά. Οι πλουσιότεροι Αμερικάνοι είδαν τις περιουσίες τους να αυξάνονται κατά μισό τρις δολάρια (ποσό που συνεχίζει να μεγαλώνει) και άφησαν τις υπόλοιπες να αγωνιούν για το πως θα τα καταφέρουν την ερχόμενη εβδομάδα, πως θα

πληρώσουν τον επόμενο λογαριασμό, πως θα φάνε αύριο.

Οι φτωχοί, οι μαύρες κι οι καφέ, οι ιθαγενείς πληθυσμοί και οι αποκλεισμένες των ΗΠΑ χτυπήθηκαν σκληρά από τον ιό, γεγονός που συνεχίζεται, καθώς οι θάνατοι έχουν πλέον ξεπεράσει τις 200.000. [...]

Επίσης, οι εργάτριες που θεωρήθηκαν «αναγκαίες» για τη συνέχιση της λειτουργίας της κοινωνίας κατά την πανδημία ήταν μεταξύ των λιγότερο επιβραβευμένων και περισσότερο εκμεταλλεζόμενων: νοσοκόμες, εργάτες σφαγείων και αγρότισσες, εργαζόμενοι στα σουπερ μάρκετ, κοκ. Αυτό το γεγονός οδήγησε κόσμο στο να αντιληφθεί τον παραλογισμό του καπιταλισμού και να αρχίσει να κάνει ερωτήσεις που ποτέ δεν τον είχαν απασχολήσει. [...] Οπότε, λόγω αυτών των συστημικών και δομικών λόγων οι μαύρες κοινότητες της χώρας ήταν μεταξύ των σκληρότερα χτυπημένων από τον ιό. Μιλώντας αναλογικά, οι ιθαγενείς επίσης εμφανίζουν υψηλότερα ποσοστά μόλυνσης σε σχέση με τον σχετικά περιορισμένο αριθμό τους στις ΗΠΑ. Το ίδιο κι οι Λατίνοι, πολλοί από τους οποίους συνέχισαν να εργάζονται στα χωράφια και τα εργοστάσια, άσχετα με το ρίσκο, καθώς φοβούνταν να ζητήσουν ιατρική βοήθεια, ειδικά όσοι δεν είχαν χαρτιά. Βεβαίως, όσες μένουν σε μικρά διαμερίσματα και δεν τις παίρνει να χαρούν το προνόμιο της κοινωνικής αποστασιοποίησης -οι φτωχές- γενικά επηρεάζονται σε πολύ υψηλότερο επίπεδο. Κι ο ίδιος ο Τραμπ που βρέθηκε θετικός στον ιό, έτυχε πολύ καλύτερης μεταχείρισης από ότι οι περισσότερες στις ΗΠΑ. Οι αποκλεισμένες από τις δομές εξουσίας των ΗΠΑ αντιμετωπίζουν την πανδημία με μόνη ελπίδα την φυσική ανοσία, παρά την όποια πιθανότητα για ιατρική βοήθεια.

Σαν να μην έφτανε αυτό, όταν το κράτος απαίτησε μέτρα κοινωνικής αποστασιοποίησης, η αστυνομία ξεκίνησε αμέσως να τρομοκρατεί τις μαύρες κοινότητες που δεν ακολουθούσαν τις εντολές. Παρά το λοκντάουν, οι μπάτσοι βρήκαν τρόπο να συνεχίσουν να δολοφονούν: ο αριθμός των δολοφονημένων από την αστυνομία στις ΗΠΑ παρέμεινε το ίδιο υψηλός με τα τελευταία χρόνια. Πολύς κόσμος έμεινε παγιδευμένος μέσα στο σπίτι του και είχε όλη την άνεση να παρακολουθεί τα βίντεο δολοφονιών και βασανισμών στο δρόμο καθώς συνέβαιναν. Ο κορωνοϊός βοήθησε τη χώρα να μετατραπεί σε πυριτιδαποθήκη.

Μπορείτε να παρουσιάσετε σύντομα τις αυτόνομες ζώνες στο Πόρτλαντ και το Σιάτλ; Υπήρξαν κι άλλες αυτόνομες ζώνες ή παρόμοια εγχειρήματα σε άλλα μέρη; Πως τις διαχειρίστηκαν οι συμμετέχοντες και πως τις αντιμετώπισε το κράτος;

Οι χώροι που δημιουργήθηκαν στο Σιάτλ και στο Πόρτλαντ ήταν αρκετά διαφορετικοί και προέκυψαν από διαφορετικές προθέσεις. Θα μιλήσω μόνο για το τι συνέβη στο Σιάτλ, καθώς βρισκόμουν εκεί αυτή τη χρονική περίοδο. Η CHAZ (Capitol Hill Autonomous Zone -Αυτόνομη Ζώνη του Κάπιτολ Χιλ) που κατόπιν μετονομάστηκε σε CHOP (Capitol Hill Occupied Protest -Διαμαρτυρία του Κατειλημμένου Κάπιτολ Χιλ) γεννήθηκε από αναγκαιότητα και ούτε είχε προγραμματιστεί ούτε είχε περάσει από το μυαλό κάποιας, πριν να πραγματοποιηθεί. Για να καταλάβει κάποια την CHAZ πρέπει πρώτα να καταλάβει την ιστορία της περιοχής, τόσο την πρόσφατη όσο και την πιο μακρινή. Στις 29 Μάη του 2020 το Σιάτλ βίωσε τις μάλλον αγριότερες και πιο καταστροφικές συγκρούσεις που έχουν λάβει χώρα στην πόλη. Όσοι βρέθηκαν εδώ κατά τη διάσκεψη του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου το 1999 μπορεί να διαφωνήσουν, αλλά το ακραίο μέγεθος και εύρος της πρόσφατης αντιπαράθεσης με την αστυνομία καθώς και η ευρεία κλίμακα λεηλασιών στο κέντρο της πόλης δεν είχαν ιστορικό προηγούμενο. Οι λεηλασίες συνεχίστηκαν όλο το βράδυ, ακόμα και μετά την αποχώρηση του κυρίως όγκου των διαδηλωτών, ενώ την επόμενη μέρα επεκτάθηκαν και στα προάστια.

Σε αυτό το χρονικό σημείο, η κατάσταση στην πόλη ήταν χαοτική και είχαν εξαγγελθεί απαγορεύσεις κυκλοφορίας, ενώ η Εθνοφρουρά περιπολούσε στους δρόμους. Από την επόμενη μέρα, Κυριακή 30 Μάη, οι διαδηλώσεις συνεχίστηκαν. [...] Κάθε βράδυ σχεδόν, η αστυνομία έκανε σε κάποια στιγμή την επίθεσή της με δακρυγόνα, γκλομπ και πλαστικές σφαίρες. [...]

Την Κυριακή 7 Ιούνη, ενώ μια ομάδα προετοίμαζε εντός της «αυτόνομης ζώνης» μια ολονυχτία μνήμης στους δολοφονημένους, ένα αυτοκίνητο κατευθύνθηκε προς το πλήθος. Η αριστερά στις ΗΠΑ αντιλαμβάνεται τότε επίκειται μια επίθεση με αυτοκίνητο. Όλες γνωρίζουμε το όνομα της Heather Heyer κι οι περισσότερες έχουμε βρεθεί σε πορεία, στην οποία κάποια έχει απειληθεί από όχημα. Μερικές φορές αισθάνεσαι ότι τα όπλα και τα αυτοκίνητα είναι αναπόσπαστο κομμάτι της κουλτούρας των διαδηλώσεων στις ΗΠΑ κι αυτή η αντίληψη έχει παγιωθεί τους τελευταίους μήνες, οπότε πάντοτε υπάρχουν άτομα στις πλευρές των διαδηλώσεων και στα γύρω στενά, που δημιουργούν ελαφρές ζώνες παρεμπόδισης με ποδήλατα κλπ.

Αυτό δεν ήταν αρκετό για να σταματήσει ένα αυτοκίνητο που κατευθύνθηκε προς το πλήθος. Ο κόσμος το σταμάτησε, αλλά στη συμπλοκή που ακολούθησε, ο οδηγός τράβηξε όπλο και πυροβόλησε στο χέρι ένα άτομο, το οποίο είχε προσπαθήσει να τον αποτρέψει να πέσει πάνω στο πλήθος. Στη συνέχεια, ο δράστης κατευθύνθηκε με τα πόδια προς τις αστυνομικές γραμμές, όπου και τον συνέλαβαν. Ο τραυματισμένος διαδηλωτής περπάτησε μέχρι το βαν των πρώτων βοηθειών μέσα από έναν καταγισμό χειροκροτημάτων. Από εκείνη τη στιγμή, η ύπαρξη της CHAZ παγιώθηκε.

Τα οδοφράγματα έγιναν πιο σταθερά. Κάδοι απορριμμάτων βγήκαν στους δρόμους, ενώ τα οδοφράγματα που είχε στήσει η αστυνομία μεταξύ ΜΑΤ και διαδηλωτών, αποσυναρμολογήθηκαν μπροστά στα μάτια τους και επανατοποθετήθηκαν σε πλαϊνούς δρόμους. Αυτοκίνητα οδηγήθηκαν σε σταυροδρόμια και αποτέλεσαν κινούμενα, αλλά συμπαγή οδοφράγματα. Βόρεια του αστυνομικού τμήματος, τουλάχιστον 20 μεγάλοι βράχοι τοποθετήθηκαν στο δρόμο ώστε να εμποδίζουν την πρόσβαση σε αυτοκίνητα. Και μετά όλοι και όλες μαζεύτηκαν απλά εκεί. Η επίθεση με το αυτοκίνητο και ο πυροβολισμός απλώς έβγαλε περισσότερο κόσμο στο δρόμο και άξαφνα, χωρίς πολλή σκέψη, η περιοχή ήταν δική μας.

Δε θα παρέμενε όμως δική μας χωρίς μάχη. Εκείνο το βράδυ, η αστυνομία εξαπέλυσε την πιο σκληρή επίθεση που είχαμε δει. Πολλά δακρυγόνα, κρότου-λάμψης και τραυματισμοί. Έριξαν με εκτοξευτήρα μια κρότου-λάμψης στο στήθος μιας διαδηλώτριας, η οποία έπαθε ανακοπή. Τελικά επέζησε, αλλά μόνο και μόνο λόγω της εμπειρίας του ιατρικού τιμ. Οι μπάτσοι απωθούσαν τον κόσμο, ο οποίος διαλυόταν και ανασυγκροτούνταν μέχρι αργά τη νύχτα. Κάδοι πυρπολήθηκαν και η «αστυνομία ειρήνης» δεν μπορούσε να σταματήσει τη βροχή από μπουκάλια προς την αστυνομία. Όταν οι δρόμοι σιγά σιγά άδειασαν, η αστυνομία έκανε κάτι απροσδόκητο: έφυγε. Τη Δευτέρα το πρωί τα μάξψαν κι έφυγαν από το τμήμα. Δεν «εγκαταλείφθηκε» όπως είπαν διάφοροι -η αστυνομία χρησιμοποιούσε το κτίριο και διατήρησε δυνάμεις εντός του- όμως όλοι οι μπάτσοι έφυγαν από το δρόμο και άφησαν στους διαδηλωτές τον χώρο που είχαν στήσει.

Είναι απόλυτα πιθανό ότι η «αυτόνομη ζώνη» ήταν ένα αστείο που εξαπλώθηκε και πήρε σάρκα και οστά. Σίγουρα δεν ήταν προγραμματισμένη ούτε είχε αποφασιστεί το όνομα ούτε και συμφωνούσαν όλες. Σχεδόν καμιά δεν συμφωνούσε με τον άλλον για τίποτα, εκτός από την ανάγκη διατήρησης της ζώνης. Περισσότεροι χώροι αλληλοβοήθειας ξεπήδησαν και πιο πολύς κόσμος έμενε στο δρόμο τις νύχτες. Είχαμε μείνει κλειδωμένοι μέσα λόγω του COVID-19 από το Μάρτη και η εξέγερση ήταν η πρώτη ευκαιρία να ξαναϊδωθούμε. Ο χώρος συνέχισε να επεκτείνεται και προστέθηκαν κι άλλα στοιχεία: περισσότερες κουζίνες, περισσότερα ιατρεία και κυριολεκτικά όλες οι επιφάνειες καλύφθηκαν από γκράφιτι.

Τις επόμενες περίπου δύο εβδομάδες δημιουργήθηκαν διάφορες ομάδες, οι οποίες -ανεπιτυχώς- προσπάθησαν να αντιμετωπίσουν τα ζητήματα εντός κι εκτός της CHAZ. Ακόμη και το όνομα ήταν ζήτημα αντιλογίας. Άρχισαν να αρθρώνονται αιτήματα και ξέσπασαν διαφωνίες γύρω από το τι έπρεπε να γίνει με το αστυνομικό τμήμα. Αυτές οι διαφωνίες γύρω από το -περικυκλωμένο αλλά σε λειτουργία- τμήμα τροφοδοτήθηκαν από τη δημοτική αρχή και την αστυνομία. Δημιούργησαν ψευδώς την πεποίθηση ότι γνώριζαν «εκ των έσω» ότι κόσμος σκόπευε να πυρπολήσει το τμήμα, όπως στη Μιννεάπολη. Αυτή η ιδέα, που ήταν μια απλή φήμη που διαδόθηκε στο twitter από τον αρχηγό της αστυνομίας, κυκλοφόρησε και προξένησε ρήγματα μεταξύ του μεγάλου και ετερόκλητου πλήθους. [...]

Ο χώρος αυτός υπήρξε ένα συνεχές πήγαινε-έλα αλληλοβοήθειας, αντιπαραθέσεων και διασκέδασης. Ο Λόφος υπήρξε για χρόνια μια queer γειτονιά, με τον παρεπόμενο εξευγενισμό που έφερε αυτή η συνθήκη. Καθώς ο εξευγενισμός επεκτεινόταν, οι παρέες Μαύρων και μελαμψών νεολαίων είχαν εκδιωχθεί και είχαν αντικατασταθεί από μπουτίκ και κυρίλε μαγαζιά. Όμως, αυτή την πρώτη εβδομάδα, ο Λόφος ήταν ξανά ζωντανός. Πάρτι και πλήθη γέμιζαν τους δρόμους. Υπήρχε πάντα φαγητό, μα ούτε ένας μπάτσος για δείγμα. Όλες έπιναν, κάπνιζαν χόρτο και γνωρίζονταν μεταξύ τους. Αυτή η πρώτη εβδομάδα έδωσε τον τόνο για πολλές σχέσεις που θα στήνονταν μέσα στους επόμενους μήνες των συγκρούσεων στο δρόμο, πολλές από τις φιλίες και τις έχθρες που αναπτύχθηκαν στους επόμενους μήνες δημιουργήθηκαν και παγιώθηκαν σε αυτή την πρώτη εβδομάδα της ζώνης. Οι αναρχικοί έστησαν έναν πάγκο με βιβλία και μοίρασαν χιλιάδες κείμενα, τόσο σε παλιούς που βγήκαν στο δρόμο μετά από χρόνια όσο και σε κόσμο που πάντα έκανε ότι δε μας βλέπει. Οι άνθρωποι έκαναν συνελεύσεις, ανοιχτές ομιλίες, εργαστήρια και γωνιές συζητήσεων, ενώ παράλληλα δημιούργησαν ομάδες για περιφρούρηση και προστασία των οδοφραγμάτων.

Στο τέλος, η διάλυση του χώρου προέκυψε από την αυξανόμενη κούραση των ομάδων που έτρεχαν συνεχώς τα πρακτικά ζητήματα και από το γεγονός ότι η συμμετοχή των ατόμων στη διαχείριση του χώρου ήταν σχετικά περιορισμένη. [...] Η τελευταία επιχείρηση ευρείας κλίμακας στην περιοχή έγινε την 1η Ιούλη, με επιδρομές τα ξημερώματα εις βάρος αυτών που έμεναν σε σκηνές στο χώρο και αυτών που παρείχαν υποστηρικτικό έργο εντός της ζώνης. [...] Θα μπορούσαν να γραφτούν βιβλία για τη δυναμική που οδήγησε στη δημιουργία και την «πτώση» της CHAZ -και είμαι βέβαιος ότι θα γραφτούν στο μέλλον- όμως, εν κατακλείδι ήταν ένας χώρος που απαλλοτριώθηκε από το κράτος, υπό την απαίτηση για Μαύρη απελευθέρωση. Δεν ήταν ο πρώτος χώρος που είχε αυτό το στόχο και δε θα είναι κι ο τελευταίος, όμως ήταν συστατικό στοιχείο της συνέχισης της μάχης ενάντια στην αστυνομία, η οποία μαίνεται ακόμα. [...]

Που και πως συμμετείχε το αναρχικό κίνημα στα γεγονότα; Πως συνδέονται οι αναρχικοί/ες με το Black Lives Matter; Τι συμπεράσματα μπορούμε να βγάλουμε για την συμμετοχή αναρχικών στον αγώνα;

Αναρχικοί και αναρχικές, αντιφασίστες και αντιφασίστριες συμμετείχαν στα γεγονότα από την αρχή αυτής της εξέγερσης. Το κίνημα εστιάζει στην αστυνόμευση, τις φυλακές και τα παράγωγά τους για αρκετό καιρό τώρα. Οπότε η συγκυρία αυτής της εξέγερσης είναι εξαιρετικά σημαντική για εμάς.

Αλλά πρέπει να είμαστε ξεκάθαρες. Αυτή δεν ήταν μια εξέγερση που πυροδοτήθηκε από αναρχικούς. Η εξέγερση ξεκίνησε από μαύρους και μαύρες νεολαίους/ες που δεν αντέχουν άλλο να απανθρωποποιούνται και να δολοφονούνται. Η βία κατά των Αφροαμερικάνων και η πίστη στην ανωτερότητα της λευκής φυλής είναι η λυδία λίθος της αμερικάνικης πολιτικής, οικονομικής και κοινωνικής ζωής. Είναι τόσο εμπεδωμένη που οποιαδήποτε μορφή μεταρρύθμισης είναι αδύνατη. Εμείς, ως αναρχικές, έχουμε κρατήσει αυτή τη στάση για πολύ καιρό και έχουμε αγωνιστεί και οργανωθεί για να ανατρέψουμε αυτή την κατάσταση. Είμαστε όμως μια από τις πολυάριθμες πολιτικές τάσεις που συμμετέχουν σε αυτή την εξέγερση.

Δεν έχουμε όμως το μέγεθος ως κίνημα για να λειτουργήσουμε αυτόνομα. Επιπλέον, η βιωματική ειλικρίνεια της οργής και του πάθους για ελευθερία ξεπερνά τη φερόμενη διαφώτιση οποιασδήποτε θεωρητικής ανάλυσης. Ζούμε επίσης σε μια εξαιρετικά σύνθετη κοινωνία και χρειάζεται να αμφισβητήσουμε ακόμα και τους/τις εαυτούς/ες μας ώστε να ξεφύγουμε από την στενή αντίληψη της κλασσικής αναρχικής οργάνωσης.

Στις ΗΠΑ πρέπει να προσαρμοζόμαστε στις συνθήκες που αντιμετωπίζουμε και να εξαναγκάζουμε τους εαυτούς μας να επικεντρώνονται στα βαθύτερα αίτια της έντασης και της δυσaréσκειας, τα οποία υπερβαίνουν την επιδερμικότητα της πολιτικής ταυτότητας.

Τοποθετούμε την αλληλεγγύη μας οριζόντια δίπλα στην βιωματική δυσaréσκεια. Οποτεδήποτε οι δρόμοι κλιμακώνουν την αντίσταση, εμείς θα είμαστε εκεί για να επιβιβαστούμε στο πλοίο. Οι αναρχικές στις ΗΠΑ επιδιώκουν την αλληλεγγύη ενάντια στους κοινούς εχθρούς και την κοινή οργή. Πιθανότητα αυτοί και αυτές με τους οποίους αποφασίζουμε να συμπορευτούμε στον αγώνα δεν χρησιμοποιούν την ίδια ρητορική ή υιοθετούν την ίδια ιδεολογία, αλλά η προτεραιότητα μας είναι να ενώσουμε τα χέρια μας με εκείνες που μοιράζονται την ίδια οργή με το σύστημα και ενεργούν αντιστοίχως.

Υπάρχουν εντάσεις/προστριβές στο εσωτερικό των κοινωνικών κινήμάτων/υποκειμένων που βρίσκονται αυτή την στιγμή στον δρόμο; Ακούμε συχνά για μια διαφοροποίηση μεταξύ μαχητικών διαδηλωτών/ριων και ενός πασιφιστικού κομματιού. Υπάρχει πραγματικός διαχωρισμός ή είναι μια κατασκευή των μίντια; Πως θα περιγράφατε το υποκείμενο που βρίσκεται στον δρόμο;

Στις ΗΠΑ, το δόγμα της «μη-βίας», όπως εφαρμόστηκε από τον Martin Luther King Jr, επιβιώνει και αποθεώνεται, εκ των υστέρων, ως η τέλεια έκφραση του κοινωνικού ακτιβισμού. Κατά προέκταση, η διαμαρτυρία θεωρείται ως μια έκφραση ακτιβισμού. Επομένως, οποιαδήποτε αποδεκτή και υποτιθέμενα «αποτελεσματική» διαμαρτυρία πρέπει να διακατέχεται από τις αρχές της μη-βίαιης διαμαρτυρίας, η οποία αναφέρεται στην ιστορία ως η μόνη ενδεδειγμένη για την επίτευξη των κοινωνικών δικαιωμάτων στις ΗΠΑ. Στην πραγματικότητα, η κατάσταση ήταν πολύ περισσότερο περίπλοκη και επαναλαμβανόμενες εξεγέρσεις σε μεγάλες πόλεις επίσης έπαιξαν σημαντικό ρόλο ώστε το κράτος να νομοθετήσει ενάντια στους θεσμοθετημένους νομικούς/φυλετικούς διαχωρισμούς στις νότιες πολιτείες. Παρόλα αυτά, η επίσημη αφήγηση αποδίδει αυτή την εξέλιξη αποκλειστικά στο δόγμα της μη-βίας. [...] Κάθε δράση στους δρόμους η οποία είναι πραγματικά επαναστατική ή βίαιη γενικά θεωρείται απαράδεκτη, εξαιτίας των παραπάνω αρχών οι οποίες ορίζουν το τι είναι θεμιτός αγώνας και είναι πολιτισμικά εξαιρετικά ισχυρές. Για τον λόγο αυτό, τα βίαια γεγονότα των τελευταίων μηνών μας εμπνέουν επειδή απορρίπτουν ολοκληρωτικά αυτή τη λογική και αφήγηση. Ο βαθμός εξάπλωσης της εξέγερσης σε τόσο διαφορετικά μήκη και πλάτη της χώρας δείχνει και τη διάχυτη δυσaréσκεια με αυτή την αφήγηση. Μια υποκειμενική εξήγηση είναι ότι ο κόσμος δρα χωρίς να επιτρέπει σε οποιανδήποτε επίσημο ηγέτη να αυτοπροσδιοριστεί ως εκπρόσωπος του κινήματος. Ο πραγματικά οργανικός χαρακτήρας του κινήματος είναι η ένταση του από την αρχή και ότι κατάφερε να αποδεσμευτεί από την παγίδα του να οργανωθούν οι διαμαρτυρίες αυτές προσεκτικά από επαγγελματίες ακτιβιστές και πολιτικούς.

Ο κόσμος διαπαιδαγωγείται από μικρή ηλικία στο να πιστεύει στο θέατρο της δημοκρατικής πολιτικής. Η βία είναι η άρνηση αυτής της πίστης. Η βία είναι ένδειξη αυτοδιάθεσης, υποδηλώνει την επιθυμία για ένα κόσμο πέραν του υπάρχοντος.

[...] Κάποια μπορεί να ισχυριστεί ότι συζητάμε αποκλειστικά για τον George Floyd γιατί το λιντσάρισμα του μαγνητοσκοπήθηκε. Παρόλα αυτά δεν είναι αυτός ο λόγος για τον οποίο ακόμη συζητάμε για τον George Floyd. Άνθρωποι βασανίζονται και δολοφονούνται στις ΗΠΑ κάθε μέρα. Και σε πολλές περιπτώσεις υπάρχουν βίντεο. Ο πραγματικός λόγος για τον οποίο συζητάμε ακόμη για τον George Floyd μετά τον θάνατο του είναι ότι αυτό το συγκεκριμένο γεγονός πυροδότησε μια γενικευμένη εξέγερση, την οποία θεωρούμε ως μια θετική μορφή βίας και την οποία η αστυνομία δεν μπορεί να ελέγξει.

Οπότε, για να σου απαντήσω την ερώτηση, ναι, υπάρχουν ακόμα διαχωρισμοί μεταξύ παθιασμένων επαναστατριών και φιλελεύθερων πασιφιστών στις διαμαρτυρίες που λαμβάνουν χώρα αυτή την στιγμή στις ΗΠΑ. Αλλά η κατανόηση του τι κρύβεται πίσω από τον πασιφισμό είναι ένα αποκαλυπτικό γεγονός για τη νέα γενιά που μάχεται στους δρόμους. Και ενώ οι διαχωρισμοί εξακολουθούν να υπάρχουν, πολλοί δεν ενδιαφέρονται να δώσουν περισσότερη αξία και προσοχή στην ηλιθιότητα του φιλελεύθερου και πασιφιστικού κατεστημένου (το οποίο καταδικάζει και αφομοιώνει επαναστατικές προσπάθειες στους δρόμους για δεκαετίες τώρα). Μπες στον χορό ή άντε γαμήσου, νομίζω;

«Πόλεμο στη ριζοσπαστικοποίηση»

Ήδη από την ημερίδα μνήμης για τα θύματα της τρομοκρατίας είχε προλάβει ο Μητσοτάκης να αναγγείλει τη δημιουργία της Διεύθυνσης Πρόληψης της Βίας. «Ένα ειδικό επιτελείο με αιχμή του ενδιαφέροντός του τη ριζοσπαστικοποίηση που τροφοδοτεί την τρομοκρατία, με πεδίο δράσης που θα απλώνεται παντού, από τα σωφρονιστικά καταστήματα μέχρι τις οργανώσεις φιλάθλων». Η νέα αυτή ειδική δομή, χωρία από την ήδη υπάρχουσα (αντι)τρομοκρατική, θεσπίστηκε εν τέλει στο ίδιο νομοσχέδιο απαγόρευσης των διαδηλώσεων.

Το πώς αντιλαμβάνεται η κάθε εξουσία την πορεία πολιτικοποίησης ενός υποκειμένου απέχει πολύ από την πραγματικότητα. Επί της ουσίας, το παραπάνω επιτελείο έρχεται να δώσει το πράσινο φως και να ντύσει με επιστημονικοφανή τρόπο την καταστολή, πριν τελεστεί οποιοδήποτε αδίκημα, ή μάλλον πριν καν το σκεφτεί το ίδιο το υποκείμενο!

Στην ίδια κατεύθυνση κινούνται και οι έρευνες του Κέν-

τρου Μελετών Ασφάλειας, το οποίο είναι ερευνητικός συμβουλευτικός οργανισμός υπό την εποπτεία του υπουργού Προ. Πο. Τα προγράμματα περιλαμβάνουν μη επανδρωμένα σκάφη, προστασία συνόρων, δίκτυα άντλησης πληροφοριών από τα social media για διαδηλώσεις και έκνομες πράξεις -κοινώς μαζικά διαδικτυακά ρουφιανιλίκια- και άλλα.

Από τα παραπάνω συμπληρώνεται σιγά σιγά το μωσαϊκό της κυβερνητικής αφήγησης για ασφάλεια, το οποίο πλέον αναγνωρίζει ως ποινικά κολάσιμη τη «ριζοσπαστικοποίηση», θεσπίζοντας μέσα για την καταπολέμησή της χωρίς καν να ντρέπεται να το πει, και προσανατολίζεται σε έρευνες που μεταξύ άλλων θα φακελώνουν άτομα με βάση την πολιτική τους ταυτότητα-δράση.

Εν κατακλείδι, εντείνεται η καταστολή και εγκαθιδρύεται μια ολοκληρωτικού τύπου διαχείριση των «αντιρρήσεων». Φαίνεται πως, τόσο σε συμβολικό επίπεδο, όσο και σε πρακτικό, προετοιμάζει ένα ζοφερό πεδίο για την ανενόχλητη

επέλαση του κεφαλαίου, χωρίς πορείες, αντιδράσεις, αντιλόγους. Η καταστολή γίνεται πλέον προληπτική, φακελώνει «απείθαρχους» και μη, επιχειρεί να φορμάρει εντός των επιτρεπτών ορίων οποιαδήποτε αντίδραση, και ποινικοποιεί τόσο τις διεκδικήσεις των από τα κάτω, όσο και την ίδια την πολιτική τους σκέψη, εφόσον αυτή δεν εκφράζεται μέσω των κοινοβουλευτικών εδράνων.

Εν καιρώ πανδημίας οι κυβερνήσεις τρέχουν να θεσπίσουν νέα νομοσχέδια, όχι για την καταπολέμηση της πανδημίας, αλλά για να ισχυροποιήσουν τη θέση κράτους και κεφαλαίου. Οι νομοθετικές διαδικασίες για περισσότερη καταστολή και λιγότερα εργασιακά δικαιώματα παίρνουν φωτιά, χρησιμοποιώντας τον τρόπο που σπέρνουν σήμερα για να υπερκαλύψουν το ζοφερό μέλλον που προετοιμάζουν για αύριο.

■/ byske

Όταν οι λύκοι διαβουλεύονται με το πρόβατο για το πιάτο της ημέρας Οι εξελίξεις στην ασφάλιση και την εργασία

Η εργασία στις γαλέρες του σύγχρονου καπιταλισμού εν μέσω πανδημίας

Ο υπουργός εργασίας Γ. Βρούτσης πρέπει να έχει τεράστιο κόλλημα με το εργασιακό μοντέλο της αρχαίας γαλέρας. Σχεδόν όσο έχει ο Χρυσοχοΐδης με τα σπαγγέτι γουέστερν. Οι γαλέρες ήταν πολεμικά πλοία, τα οποία εκτελούσαν τους τυχοδιωκτισμούς του εκάστοτε ηγεμόνα χρηματοδοτώντας χρησιμοποιώντας τη χειρωνακτική δύναμη των κωπηλατών τους. Οι κωπηλάτες τραβούσαν ασταμάτητα κουπί, αλυσοδεμένοι, υπό τον ήχο του ταμπούρλου του επιστάτη. Σε μία γαλέρα ήταν αδύνατο για κάποιον να συνδικαλιστεί, και εννοείται ότι νόμος ήταν το δίκιο του αφέντη με τιμωρίες όχι και τόσο ευχάριστες. Χρειάστηκαν πολλοί αιώνες μέχρι να ωριμάσει η νεωτερική εποχή και να καταλήξουμε ότι η σκλαβιά είναι μια ντροπή για την ανθρωπότητα, και επίσης να εκφραστεί η θέση ότι ο εργαζόμενος είναι αυτός που γεννάει τον νέο κόσμο.

Παιδί του κομματικού σωλήνα από τα γεννοφάσκια του, ο Γ. Βρούτσης, υπουργός απασχόλησης στην κυβέρνηση Σαμαρά και τωρινός υπουργός εργασίας στην κυβέρνηση Μητσοτάκη, είναι αυτός που χτυπάει το ταμπούρλο στη σύγχρονη γαλέρα, υλοποιώντας τις ντιρεκτίβες του Σ.Ε.Β. και των εργοδοτών με γνώμονα το νεοφιλελεύθερο μοντέλο. Μπορεί η πλήρης απορρύθμιση (η οποία βαφτίστηκε μεταρρύθμιση) του χώρου της εργασίας να ξεκίνησε από το δωσώδες ΠΑ.ΣΟ.Κ. του Εκσυγχρονισμού, δεν παύει όμως να προσαρμόζεται στη βάση των σημερινών αναγκών ενός καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης. Το συνδικαλιστικό κίνημα που ενέπνευσε εκατομμύρια εργατών, ώστε να διεκδικήσουν με το αίμα τους το οχτάωρο, την περίθαλψη, τις κοινωνικές παροχές και δικαιώματα που σήμερα θεωρούμε αυτονόητα, περνάει τεράστια κρίση. Για την αστική τάξη, η οποία στο παρελθόν εξαναγκάστηκε να κάνει πίσω και να δώσει παραχωρήσεις, είναι καιρός να κερδίσει το χαμένο έδαφος. Τα τελευταία χρόνια ο κόσμος της εργασίας έχει βρεθεί σε θέση άμυνας, στη γωνία να τρώει από παντού ξύλο.

Η εγχώρια καρικατούρα θατσερισμού του πατρός Μητσοτάκη (που κατάφερε να καταρρεύσει πριν ολοκληρώσει τη θητεία του), είναι μία αρχετυπική φιγούρα για τους Έλληνες νεοφιλελεύθερους. Σήμερα, τριάντα χρόνια μετά, ένας άλλος Μητσοτάκης (γιατί στην Ελλάδα έχουμε αξιοκρατία και όχι νεποτισμό και οικογενειοκρατία) προσπαθεί να βάλει ακόμα ένα καρφί στην κάσα των δικαιωμάτων του εργαζόμενου ακολουθώντας το μοτίβο του πατρός: «Ιδιωτικοποίηση των κερδών και κοινωνικοποίηση των χρεών». Η σημαντική ταύτιση είναι ότι στις δύσκολες καταστάσεις, τότε τον πόλεμο στα Βαλκάνια και την πτώση της ΕΣΣΔ, τώρα την οικονομική και υγειονομική κρίση, τα αφεντικά και οι λακέςδες

τους είναι πανέτοιμα για να τις μετατρέψουν σε χρυσές ευκαιρίες.

Οι εργασιακές μεταρρυθμίσεις της κυβέρνησης Μητσοτάκη
Ας δούμε λοιπόν εν συντομία τι περιλαμβάνουν οι καινούριες «μεταρρυθμίσεις» της μητσοτακικής διακυβέρνησης. Σύμφωνα με τον Βρούτση, το νέο εργασιακό νομοσχέδιο προωθεί «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις που συμβάλλουν στην αλλαγή νοοτροπίας, την προσέλκυση επενδύσεων και τη δημιουργία θέσεων εργασίας». Τι σημαίνει όμως αυτό πραγματικά;

Καταρχάς οι απασχολούμενοι θα μπορούν να δουλεύουν δεκάωρο χωρίς να δικαιούνται αποζημίωσης. **Τις υπερωρίες θα τις παίρνουν τάχαμου σε «είδος»**, δηλαδή σε ρεπό με κατάργηση των προσαυξήσεων. Μέχρι σήμερα η υπερωρία αντιστοιχεί σε έξτρα εισόδημα που ξεκινάει από το 25% και φτάνει μέχρι και το διπλάσιο του κανονικού ωρομισθίου. **Αυτό καταργείται.** Το πράσινο φως για τους συμψηφισμούς με ρεπό θα δίνει το Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας, μετά από προσφυγή του εργοδότη, αν δεν είναι εφικτό να υπογραφεί επιχειρησιακή σύμβαση. Αν σκεφτούμε ότι οι απασχολούμενοι δουλεύουν ήδη δεκάωρο μαύρα, ίσως το δωδεκάωρο να γίνει πραγματικότητα. Το σίγουρο είναι ότι έρχεται θεσμοθετημένο το ελαστικό ωράριο με 45 ώρες την εβδομάδα.

Δεύτερο σημείο είναι ότι κάνει μπάχαλο τη διαμεσολάβη-

ση εργατικών διαφορών με αποτέλεσμα την **αποδυνάμωση του ασθενέστερου μέρους, δηλαδή του εργαζόμενου, ενισχύοντας τον εργοδότη.** Το Σώμα Επιθεωρητών Εργασίας μεταβιβάζει τις βασικές του αρμοδιότητες σε έναν οργανισμό, τον Οργανισμό Μεσολάβησης και Διαιτησίας (ΟΜΕΔ) που διοικείται σε μεγάλο βαθμό από εργοδοτικούς φορείς (ΣΕΒ, ΓΣΕΒΕΕ, ΕΣΕΕ, ΣΕΤΕ και ΣΒΕ) με τη συμμετοχή και εκπροσώπου της ΓΣΕΕ.

Τρίτο, κάνει λάστιχο τη λίστα επιχειρήσεων που θα επιτρέπεται να **λειτουργούν και την Κυριακή, καταργώντας στην πράξη την αργία.**

Τέταρτο και σημαντικότερο **καθιστά την περιφρούρηση της απεργίας ποινικό αδίκημα.** Εάν θεωρηθεί ότι οι απεργοσπάστες εμποδίζουν να προσέλθουν στην εργασία τους φυσικά η πιέζονται ψυχολογικά θα υπάρχουν ποινικές κυρώσεις.

Η προηγούμενη κυβέρνηση πορεύτηκε σε παρόμοιο πνεύμα χτυπώντας τον αδιαμεσολάβητο συνδικαλισμό με τη δυσχεράνηση του δικαιώματος κυρίως των πρωτοβάθμιων σωματείων να καλούν απεργία (αρ. 211, Νόμος 4512/2018). Η κυβέρνηση σύριζα-ανελ θέσπισε το «50% συν ένα ψήφο» των εγγεγραμμένων μελών για αυτό. Στη μεγάλη πλειοψηφία των σωματείων, τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα, ένα μεγάλο μέρος των εργαζομένων δεν συμμετέχει σε δραστηριότητες όπως συνελεύσεις και διαδηλώσεις. Ανεξάρτητα από αυτό, τα μέλη αυτά συμφωνούν και συμμετέχουν στις απεργιακές κινητοποιήσεις όταν καλούνται.

Είχε προηγηθεί το διυπουργικό νομοσχέδιο που πέρασε τον φετινό Αύγουστο με αιφνιδιαστικές τροπολογίες για το υπουργείο εργασίας. Με αλλαγές όπως η κατάργηση της υποχρέωσης των εργοδοτών να αιτιολογούν τις απολύσεις, η κατάργηση της στοιχειώδους προστασίας των εργαζομένων σε εργολαβικές εταιρίες, πέταξε στο τέλος ως επικοινωνιακό καρότο τον ορισμό ανώτατου πλαφόν στις «χρυσές συντάξεις», οι οποίες όμως αποτελούν αμελητέο ποσοστό επί του συνόλου.

Και τελευταίο για κερασάκι, με βάση τον νέο Πτωχευτικό Κώδικα, δίνεται το δικαίωμα στις επιχειρήσεις να πτωχεύουν χωρίς να καταβάλλουν αποζημιώσεις!

Εν μέσω πανδημίας, η υλοποίηση το πορίσματος Πισσαρίδη
Από τον Ιανουάριο του τρέχοντος έτους η κυβέρνηση ανακοίνωσε τη δημιουργία μιας επιτροπής πανεπιστημιακών εμπειρογνομόνων, οι οποίοι ανέλαβαν την εκπόνηση του νέου «Σχεδίου Ανάπτυξης για την Ελληνική Οικονομία». Επικεφαλής αυτής της επιτροπής είναι ο Χριστόφορος Πισσαρίδης. Ο κυπριακής καταγωγής καθηγητής Χ. Πισσαρίδης βραβεύτηκε με το Νόμπελ Οικονομικών το 2010. Η έρευ-

νά του αφορούσε τη σύνδεση της ζήτησης με την προσφορά στην «αγορά» εργασίας. Σύμφωνα με τον Πισσαρίδη, η αύξηση της ανεργίας παρουσιάζεται γιατί υπάρχουν «τριβές» στην αγορά εργασίας, κάτι που σημαίνει ότι αυτό το παζάρι δεν γίνεται ανεμπόδιστα, με αποτέλεσμα εργοδότες να μην βρίσκουν εργαζομένους, και αντιστοίχως διαθέσιμοι εργαζόμενοι να μην βρίσκουν εργασία. Το πόρισμα της «επιτροπής Πισσαρίδη» παραδόθηκε στις 3 Αυγούστου 2020. Ως αναμενόμενο, το πόρισμα αυτής της επιτροπής είναι σαφώς ταξικό και μεροληπτικό εις βάρος των εργαζομένων.

Οι βασικοί άξονες του πορίσματος της επιτροπής με τα λόγια των εισηγητών είναι οι εξής: «Η άρση εμποδίων στη δημιουργία ισχυρών επιχειρήσεων. Η φορολογική ελάφρυνση των επενδύσεων. Η ελάφρυνση των μεγάλων βαρών της μισθωτής εργασίας αντί για τη συνεχή κινητροδότηση υπερ-παραγωγής θέσεων ελευθεροεπαγγελματιών. Μια νέα συνταξιοδοτική και ασφαλιστική πολιτική με την εισαγωγή του κεφαλαιοποιητικού πυλώνα. Η ενίσχυση της μεταποίησης έναντι της μονοκαλλιέργειας του τουρισμού».

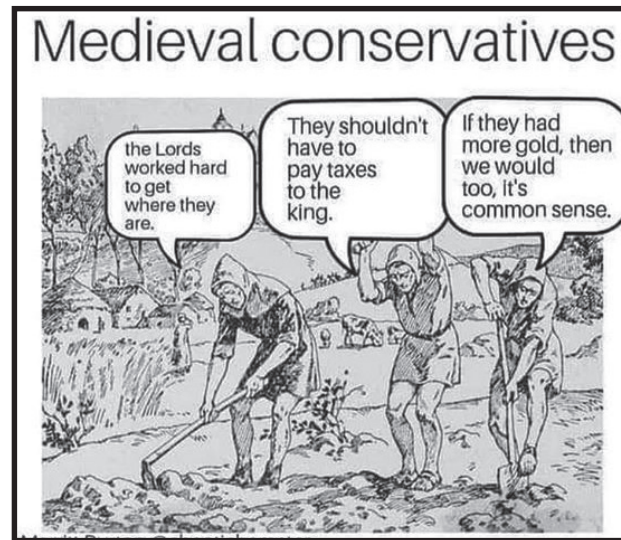
Αν διαβάσουμε ανάμεσα στις λέξεις θα δούμε ότι η φιλοσοφία του δεν ανοίγει καινούριους δρόμους, και ότι το νεοφιλελεύθερο μοντέλο παρά τις παταγώδεις αποτυχίες του παραμένει αδιαπραγμάτευτο. Η πρόταση της ελάφρυνσης των βαρών της μισθωτής εργασίας και των υπερωριών ενσωματώθηκε ήδη στο εργασιακό νομοσχέδιο Βρούτση. Η άρση εμποδίων για την δημιουργία ισχυρών επιχειρήσεων στην Ελλάδα μεταφράζεται σε ξεχαρβάλωμα των ελεγκτικών μηχανισμών, με τα σπασμένα να τα πληρώνει στο τέλος το κλασικό κορόιδο. Το δόγμα «ιδιωτικοποίησης των κερδών και κοινωνικοποίησης της χασούρας» συνεχίζει πανίσχυρο. Ειδικά στις συνθήκες της πανδημίας η διαπλοκή ξεσαλώνει ακόμα περισσότερο. Η «φορολογική ελάφρυνση» των επενδύσεων αναμασάται σταθερά τα τελευταία τριάντα χρόνια. Έχουμε φτάσει εδώ και καιρό στο σημείο η καθαρίστρια και ο ντελιβεράς να φορολογούνται αναλογικά, πολύ περισσότερο από επιχειρηματικούς κολοσσούς που ξεπλένουν τα χρήματά τους σε εξωτικά μέρη. Το πρωθυπουργικό ζεύγος δίνει το παράδειγμα, όπως είχε πριν λίγα χρόνια αποκαλυφθεί, κατέχοντας αδήλωτες offshores. Οι αρπαχτές των εκάστοτε αεριτζήδων δεν είναι εξαίρεση, αλλά δομικό στοιχείο της νεοφιλελεύθερης οικονομίας και δεν πρόκειται να μειωθούν.

Ένα ευχάριστο διάλειμμα με το σκάνδαλο της τράπεζας Πειραιώς ή πώς γίνονται σωστά οι μπίζνες

Μια περιπτωσιολογική μελέτη είναι η εν εξελίξει υπόθεση της τράπεζας Πειραιώς με τα θαλασσοδάνεια· μια ζημιά τουλάχιστον 1000 εκατομμυρίων ευρώ που θα επιβαρύνει το δημόσιο. Η ουσία της υπόθεσης του σκανδάλου αφορά τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια γνωστών εφοπλιστών ύψους εκατοντάδων εκατομμυρίων ευρώ από την τράπεζα. Ακολούθως τα δάνεια αυτά πωλήθηκαν σε εταιρίες εξαγοράς κόκκινων δανείων σχεδόν τσάμπα (είναι σύνθηρες αυτές οι εταιρείες να αγοράζουν τα κόκκινα δάνεια σε εξευτελιστικές τιμές, πολλές φορές και στο 1% του αρχικού δανείου) και τελικά μεταπωλήθηκαν στους αρχικούς δανειολήπτες εφοπλιστές για μερικά ψωροεκατομμύρια.

Οι αγνές προθέσεις της άρχουσας τάξης της Ελλάδας φαίνονται από το ότι προφητικά, πριν ξεσπάσει το σκάνδαλο, η κυβέρνηση Μητσοτάκη προώθησε τροπολογία που ουσιαστικά απαλλάσσει τραπεζικά στελέχη εμπλεκόμενα σε σκάνδαλα. Ποινική δίωξη μπορεί να ασκηθεί μόνο εφόσον ο θιγόμενος φορέας (τράπεζα) κινήσει τη διαδικασία, και όχι αυτεπάγγελα - όπως ίσχυε μέχρι πρότινος. Η αλλαγές που προτάθηκαν από την κυβέρνηση Μητσοτάκη -και συγκεκριμένα τον υπ. Δικαιοσύνης Κ. Τσιάρα- στο άρθρο 405 του Ποινικού Κώδικα (ν. 4619/2019), δίνουν τη δυνατότητα ευνοϊκής μεταχείρισης στα κατηγορούμενα τραπεζικά στελέχη για απιστία. Στη συνέχεια ακολούθησε μία διάταξη της Πράξης Νομοθετικού Περιεχομένου του Απριλίου 2020, που έδωσε στις διοικήσεις των τραπεζών το νομικό πρόσχημα να κλείσουν όλες τις εκκρεμείς δικαστικές έρευνες για αμφιλεγόμενες συναλλαγές και χρηματοδοτήσεις του παρελθόντος. Εφόσον πουθενά δεν έχει συμβεί κάποιος να αυτοε-

νοχοποιήσει τον εαυτό του, όλοι οι εμπλεκόμενοι έτριβαν τα χέρια τους. Μέχρι που με μία απρόσμενη εξέλιξη, σκόνταψε η αμνήστευση του μεγαλοτραπεζίτη Σάλλα με ομόφωνη ένσταση συνταγματικότητας τον Ιούλη του 2020. Αυτή αφορά τα 450 εκ. ευρώ δανείων των κομμάτων ΠΑ.ΣΟ.Κ. και Ν.Δ., με τα μεγαλύτερα ποσά να χορηγούνται από την Τράπεζα Πειραιώς.

Καταλήγοντας· η φαλισμένη Πειραιώς, αν δεν αποπληρώσει 165 εκ. ευρώ των υπό αίρεση μετατρέψιμων ομολόγων (CoCos) –ένα ακόμα χρηματοπιστωτικό κόλπο «διάσωσης»– που κατέχει από το Ταμείο Χρηματοπιστωτικής Σταθερότητας (Τ.Χ.Σ.) μέχρι τις 2 Δεκεμβρίου 2020, **χρεοκοπεί**, και τότε αναλαμβάνει αυτόματα το δημόσιο, το οποίο ως εγγυητής δεσμεύεται να την εξαγοράσει με βάση την ονομαστική τιμή των μετοχών της (6€) που είναι πολλαπλάσια της χρηματιστηριακής (0.6€). Παρότι θα διασωθεί με τα χρήματα των φορολογουμένων, δεν μπορεί να θεθεί όμως υπό τον έλεγχο του δημοσίου και όλα αυτά με βάση την συμφωνία με το Τ.Χ.Σ. Την ίδια στιγμή η Πειραιώς θα βγάλει στο σφυρί τις κατοικίες αυτών που θα την έχουν ξελασπώσει για ποσοστή φορά. Κάτι τελευταίο αλλά στρατηγικής σημασίας είναι ότι η Πειραιώς, προερχόμενη από μία συγχώνευση με την πρώην Αγροτική Τράπεζα, είναι υπεύθυνη για την πληρωμή των επιδοτήσεων των αγροτών μέσω του ΟΠΕΚΕΠΕ και **κατέχει σήμερα σε υποθήκες το 1/3 της ελληνικής γης από τα δάνεια που είχαν δοθεί μέσω της Αγροτικής Τραπεζής.**

Η πρόταση για ένα κεφαλαιοποιητικό μοντέλο συνταξιοδότησης

Με βάση το πόρισμα της επιτροπής Πισσαρίδη, μία συνταγή από τα παλιά έρχεται στο τραπέζι σχετικά με το πολύπαθο ασφαλιστικό. Ήδη από τον Αύγουστο του 2020 ο υφυπουργός Εργασίας Πάνος Τσακλόγλου είχε προαναγγείλει την κεφαλαιοποίηση των επικουρικών συντάξεων. Το ελληνικό συνταξιοδοτικό σύστημα είναι υποχρεωτικό, δημόσιο, διανεμητικό, με ανταποδοτική λειτουργία ως προς τον υπολογισμό του συντάξιμου ποσού. Τα αναδιανεμητικά συστήματα βασίζονται στη φιλοσοφία της «αλληλεγγύης των γενεών». Δηλαδή, ουσιαστικά, υιοθετούν την πρακτική της στήριξης της γενιάς που δημιούργησε τις υποδομές παραγωγής και πλέον έχει αποσυρθεί, από την γενιά η οποία τώρα τις χρησιμοποιεί και τις επεκτείνει. Με την έλευση ενός κεφαλαιοποιητικού συστήματος, όπως προτείνεται, οι ασφαλισμένοι με τις εισφορές τους ουσιαστικά αποταμιεύουν τη μελλοντική τους σύνταξη.

Αυτές οι εισφορές μπορούν επίσης να χρησιμοποιούνται για επενδύσεις. Η εξάρτηση της σύνταξης από τις διεθνείς αγορές τη βάζει σε κίνδυνο, καθώς η επιρροή από τις οικονομικές κρίσεις που εμφανίζονται τακτικά είναι άμεση. Ιστορικά, η κεφαλαιοποίηση των αποθεματικών των ταμείων ασφάλισης αρχίζει τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, όταν υποστηρίζονται από το κράτος με έναν αυστηρότατο νόμο, που φυλάκιζε άμεσα τους παραβάτες που αρνούνταν να πληρώσουν εισφορές εργαζομένων στα ταμεία. Στη συνέχεια με το άρθρο 1 του αναγκαστικού νόμου 1611/1950 τα ασφαλι-

στικά ταμεία υποχρεώθηκαν να καταθέσουν όλα τα αποθεματικά τους κεφάλαια στην Τράπεζα της Ελλάδος. Αυτός ο νόμος έληξε το 1994. Μέχρι το 2015 είχε δοθεί το δικαίωμα της ανεξέλεγκτης χρήσης των αποθεματικών για τη χρηματοδότηση δανείων ιδιωτών και δημόσιων οργανισμών και επενδύσεις. Το σκάνδαλο του χρηματιστηρίου το 1999, και στη συνέχεια το PSI του Βενιζέλου τον Μάρτη του 2012 μείωσε τα αποθεματικά κεφάλαια των ασφαλιστικών ταμείων λόγω του υποχρεωτικού κουρέματος του ελληνικού χρέους, κατά 8,5 δις ευρώ. Συνολικά η χασούρα των ασφαλιστικών ταμείων από τα αποθεματικά υπολογίζεται σε πάνω από 58 δις ευρώ. Η «επένδυση» των ασφαλιστικών εισφορών στο παρελθόν, δηλαδή το ξεκοκάλισμα των αποθεματικών των συνταξιοδοτικών ταμείων, δείχνει που κατευθυνόμαστε με την προοπτική ενός μεγαλύτερου ανοίγματος στην αγορά. Σε συνδυασμό με το σχέδιο μετάβασης στο μοντέλο ατομικής ευθύνης χτισίματος της σύνταξης, αφαιρείται το πλέγμα προστασίας για τους χαμηλοσυνταξιούχους, και αφήνονται στη μοίρα τους οι πολυπληθείς μακροχρόνια άνεργοι εν μέσω οικονομικής κρίσης (οι οποίοι θα αδυνατούν να συγκεντρώσουν τις απαραίτητες εισφορές). Κρίση για την οποία ακούμε ότι «βρίσκεται στο τέλος της» πάνω από μία δεκαετία. Όλα αυτά ενώ οι συντάξεις που βρίσκονται σε αναμονή ξεπερνούν τις 300.000.

Η λεηλασία των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, η μεγάλη μείωση των μισθών καθώς και έκρηξη της ανεργίας είναι οι βασικές αιτίες κατάρρευσης του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης θα μπορούσε να πει κάποιος μη νομπελίστας.

Εν κατακλείδι, τα νοικοκυριά που φτωχοποιούνται ραγδαία το τελευταίο διάστημα έχουν να αντιμετωπίσουν τη μετάβαση σε ένα ολικά πιο ακραίο μοντέλο νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, όπου ο καθένας είναι μόνος του και τα πάντα ρυθμίζει η αγορά. Αυτή τη στιγμή η κυβέρνηση έχει μετακυλίσει το κόστος της καραντίνας στους εργαζομένους, σε μια κατάσταση που τείνει να παγιωθεί ως η νέα κανονικότητα. Το πόρισμα Πισσαρίδη αναγνωρίζει τη φτωχοποίηση των ελληνικών νοικοκυριών προτείνοντας λύσεις οι οποίες ξεχαρβάλωνουν οποιαδήποτε υποδομή κοινωνικής αλληλεγγύης και μοχλεύουν την αγορά εργασίας μέσω της κατάρτησης πολλών δικλίδων ασφαλείας για τους εργαζομένους. Η επίθεση του κεφαλαίου στην εργασία και την ίδια τη ζωή τελικά είναι ολομέτωπη: Σύμφωνα με τον νέο πτωχευτικό κώδικα, όποιος χάνει το σπίτι του, θα μπορεί να κατοικεί πλέον ως ενοικιαστής, πληρώνοντας στην τράπεζα νοίκι, χωρίς όμως αυτό το ποσό να συμψηφίζεται με το χρέος. Το χρέος παραμένει ως εκκρεμότητα μέχρι να αποπληρωθεί πλήρως. Η ύφεση της οικονομίας παρά τις φανφάρες της κυβέρνησης και με το φιάσκο ανοίγματος του τουρισμού, κινείται σταθερά σε διψήφια νούμερα, το δημόσιο χρέος καλπάζει πάνω από 200% και ο προϋπολογισμός βρίσκεται στον αέρα. Με το δεύτερο lockdown -που κανείς δεν ξέρει πότε θα τελειώσει- δίνεται και το τελειωτικό χτύπημα σε όσους ακροβατούν μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας. Χωρίς απαισιοδοξία, αν δεν ανατραπεί αυτή η κατάσταση, το τσουνάμι λουκέτων και απολύσεων προβλέπεται σαρωτικό, και οι περιττοί πέρα από ανασφάλιστοι, εάν δεν κινδυνεύουν να πεθάνουν από κάποια αρρώστια, θα καταλήξουν άστεγοι και άνεργοι ευελεπώντας σε κάποιο επίδομα αλληλεγγύης.

αν ψεύδονται όλοι κι όλα
εξόν από τα χέρια σας
είναι για να ναι υπάκουα σαν τον πηλό
να ναι τυφλά σαν τα σκοτάδια
να ναι κουτά σαν τα μαντρόσκυλα
για να μην εξεγείρονται τα χέρια σας
για να μην πάρει τέλος τούτη η αδικία

~Ναζίμ Χικμέτ

Πηγές: capital.gr, efsyn.gr, aygi.gr, naftemporiki.gr, kathimerini.gr, new-economy.gr

Κορώνα ή γράμματα

Στο κομμάτι αυτό θα καταπιαστούμε με τη θέληση του κράτους για πειθάρχηση του πληθυσμού. Η ατομική ευθύνη είναι το πρωταρχικό όχημα και ο στόχος των μέτρων που επιβάλλονται οριζόντια σε όλο τον κοινωνικό σχηματισμό. [1] Είναι το πλυντήριο των ευθυνών του κράτους όσον αφορά το περιβόητο μεν, αλλά αφημένο στην άκρη δε, «κοινωνικό συμβόλαιο».

Το κοινωνικό συμβόλαιο έχει πεθάνει

Η πραγματικότητα που βιώνουμε είναι αρκετά ζοφερή. Περιέχει αλλαγές ριζικές, βαθύτατες σε πληθώρα πτυχών των ζωνών μας. Οι εργασιακές σχέσεις συνεχίζουν να είναι υπό την πίεση της οικονομικής κρίσης του 2008, η πρόσβαση σε τομείς όπως η εκπαίδευση, η υγεία, η πρωτοβάθμια περίθαλψη, οι ανοιχτοί χώροι περιορίζονται σε ροή σταγονόμετρου.

Πιο συγκεκριμένα, κάποια ενδεικτικά μέτρα «ενάντια στην εξάπλωση της covid – 19» από το κράτος:

- χρήση μάσκας παντού, και σε ανοιχτούς χώρους
- ανοιχτά καταστήματα εστίασης χωρίς κανένα ουσιαστικό μέτρο
- κλείσιμο των σημείων αγοράς ποτού μετά από συγκεκριμένες ώρες το βράδυ
- απαγόρευση κυκλοφορίας μετά από συγκεκριμένες ώρες το βράδυ
- ολικό lockdown και χρήση μάσκας παντού, σε αντιδιαστολή με το πρώτο του Μάρτη 2020
- καμία μέριμνα ή μέτρο για πρωτογενή και δευτερογενή τομέα (αφιερώνεται πραγματικά μία γραμμή στον καθένα, λέγοντας απλά ότι δεν αναστέλλουν τη λειτουργία τους) ή για ΜΜΜ.

Ο υπουργός δημόσιας τάξης, έθεσε σωστά όλο το στήσιμο του κράτους απέναντι στην εξάπλωση του ιού, αλλά και όλων των ζητημάτων που προκύπτουν από αυτό: «η αστυνομία είναι το ΕΣΥ της προστασίας». Αποκαλυπτικό! Το μυαλό μας δεν πήγε σίγουρα στους ευγενικούς ζητάδες... Επίσης, διπλασιάστηκε και το πρόστιμο σε 300€, πηγαίνοντάς το ακόμη πιο κοντά στον βασικό μισθό.

Αυτή είναι η φροντίδα του κράτους απέναντι σε όσους και όσες αντιλαμβανόμαστε τους/τις εαυτούς/ές μας ως κομμάτι του «κοινωνικού συμβολαίου».

Επιστρέφοντας στα μέτρα. Δεν υπάρχει εκλογίκευση όλων των παραπάνω. Εάν και η δομή τους είναι «επιστημονική», η κοινή λογική προσκρούει σε πολλά σημεία των μέτρων. Είναι λογικό να συμβαίνει αυτό. Ο λόγος είναι τα κέρδη, η λεγόμενη οικονομία, η συνέχιση των δουλειών ως συνήθως.

Πα' όλα αυτά, τα μέτρα επιχειρούν να επιτύχουν και άλλους σκοπούς. Η αλλαγή της κοινωνικής ζωής όπως τη γνωρίζαμε, και ίσως ήδη έχουμε αρχίσει να ξεχνάμε, έχει μπει για τα καλά μπροστά. Η κοινωνική αποστασιοποίηση, η χρήση μάσκας σε κάθε χώρο (αλλά όχι στα μαγαζιά), η αποτροπή για κοινωνικές συναθροίσεις, ειδικά εάν είναι σε πλατείες, το κυνήγι των πολιτικών παρεμβάσεων, το σχήμα σπίτι-δουλειά-κατανάλωση-νωρίς στο σπίτι, η απόπειρα να περιοριστεί ο τριτογενής τομέας, η επιβολή προστίμων, η προσπάθεια να φαίνονται οι μπάτσοι ως οι μόνοι ρυθμιστές της ζωής αποτελούν εργαλεία της εξουσίας εναντίον της κοινωνίας συνολικά, με σκοπό να την πειθαρχήσει σε μία σειρά μελλοντικών σοβαρών ζητημάτων όσον αφορά τις ζωές μας.

Στοιχείο η παρουσίας μας

Κατά το πρώτο κλείσιμό μας στα σπίτια, προς το τέλος της περιόδου υπήρξαν πράξεις σαμποτάζ της ομαλότητας. Οι πλατείες αποτέλεσαν μέρος του και το κράτος επιτέθηκε. Είναι μία μάχη απαραίτητη. Το να μείνουμε στους χώρους, που έστω και εν μέρει ορίζουμε εμείς τον τρόπο που περνάμε τον χρόνο μας, είναι ένα στοιχείο-αγκάθι στα σχέδια του κράτους. Αφού οι δουλειές μας είναι επισφαλείς και χάλια, γιατί να πειθαρχούμε στα μέτρα του κράτους για τη μεγαλύτερη αποδοτικότητα μας; Εάν κάτι μάθαμε από την κρίση του '08 είναι ότι ποτέ-μα-ποτέ δεν μοιραζόμαστε τα κέρδη από τους κόπους μας.

Ας αφήσουμε τη μηχανή να τα παίξει. Ίσως δούμε καλύτερες μέρες

Όλοι και όλες, ανεξάρτητα από τις διαδρομές μας και τα εργαλεία μας, συναινούμε σε διάφορα μέτρα πειθάρχησης που μας επιβάλλει το κράτος και οι μηχανισμοί του. Δεν υπάρχει θέμα στο εάν κάποιος φοράει πιο πολύ ώρα τη μάσκα του από κάποια άλλη. Το ζήτημα είναι να αντιληφθούμε όλες αυτές τις αντιφάσεις που ζούμε λόγω της ύπαρξης και του ρόλου ρυθμιστή στις ζωές που κατέχει το κράτος.

Οι ζωές μας ορίζονται από διάφορους παράγοντες, που είναι συνυφασμένοι με τον

καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και αναπαραγωγής. Η εργασία, η μετακίνηση, η στέγη, η ξεκούραση ή η διασκέδαση είναι όλα εντεταγμένα σε ένα σύνολο. Το κράτος, χωρίς από τους επιμέρους ρυθμιστές (αφεντικά, ιδιοκτήτες, γραφειοκρατία κλπ.), αποτελεί τον επίδοξο ρυθμιστή όλων των πτυχών. Εάν και παρουσιάζει φιλελεύθερα μοντέλα, στις στιγμές κρίσης ή οριακών καταστάσεων θα μπει μπροστά για να επαναφέρει την κατάσταση. Παραδείγματος χάρι, οι ανακεφαλαιοποιήσεις των τραπεζών ήταν μια τέτοια συνθήκη.

Σίγουρα μπορούμε να δούμε ποια είναι η θέση μας. Ότι μας στερείται τώρα, ό,τι κόβεται, ό,τι ψηφίζεται αυτή τη στιγμή θα ορίζει τη ζωή μας από εδώ και μπρος. Το κράτος έχει κάνει κέλευσμα για πάγωμα των κοινωνικών δραστηριοτήτων, με σκοπό να ξεδιπλώσει τις δικές του αντικοινωνικές δραστηριότητες.

Η αντίσταση στην υποβάθμιση των ζωνών μας, η αντίληψή μας όσον αφορά τη δυναμική που ξεδιπλώνεται όταν βρισκόμαστε στον δρόμο ή στον αγώνα, οι σχέσεις που δομούνται σε εργασιακούς χώρους, οι απλές πράξεις σαμποτάζ ή απειθαρχίας, η κυκλοφορία για τις δικές μας ανάγκες, η αλληλεγγύη με τους/τις αποκλεισμένους/ες, η παρουσία μας σε χώρους που οι μπάτσοι αλωνίζουν είναι τα στοιχεία αυτά που είναι τα εφελκέρια για επίθεση στο κράτος και τα αφεντικά.

Κατέχουν όλα τα μέσα. Πολεμάνε με όλη τη δύναμη τους. Παίζουν πολλά, ξέροντας ότι πιθανά να κερδίσουν περισσότερα. Τζογάρουνε πάνω στις ζωές μας. Ζωές που δεν είναι βιώσιμες, πρέπει να αντισταθούμε για να τις ζήσουμε για τις δικές μας ανάγκες και τα δικά μας θέλω.

Στο παιχνίδι αυτό υπάρχουν μόνο νικητές. Ή αυτοί ή εμείς. Δεν είναι κορώνα-γράμματα το παιχνίδι, είναι πιο πολύπλοκο, με άπειρες μεταβλητές. Οι μεταβλητές αυτές να γίνουμε εμείς, όσοι και όσες αναγνωρίζουμε τα κοινά μας συμφέροντα ενάντια στο κράτος, τα αφεντικά και όλα τα επίδοξα νεοφερμένα τσιράκια τους.

✍/ καρόσι

1 Ο κοινωνικός σχηματισμός δεν περιέχει -επί της ουσίας- καθόλου τους/τις μετανάστρες, έγκλειστους, γριές σε γηροκομεία, ανθρώπους σε ψυχιατρεία, άστεγες στα κέντρα των πόλεων, μετανάστες εργάτες γης και άλλους/ες.

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Ένας χρόνος μετά την εξέγερση στη Χιλή

Στην επέτειο της κοινωνικής εξέγερσης στο Σαντιάγο διοργανώθηκαν κινητοποιήσεις ξεκινώντας από τις 12 με κορύφωση στις 18 Οκτωβρίου - ημέρα που ξέσπασε η κοινωνική έκρηξη το 2019 με αφορμή τη διεκδίκηση μείωσης των εισιτηρίων του μετρό και των Μ.Μ.Μ. Στις 12/10, τη Διεθνή Ημέρα Αυτόχθονης Αντίστασης, πολιτικές οργανώσεις Mapuche και άλλων αυτοχθόνων, σωματεία, συλλογικότητες και μη οργανωμένος κόσμος διαδήλωσαν στην κεντρική λεωφόρο προς το προεδρικό ανάκτορο, και συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις που απέκλειαν την πρόσβαση. Συγκρούσεις του κόσμου με τους μπάτσους σημειώθηκαν και σε κινητοποιήσεις που ακολούθησαν στις 14 και 16/10, ενώ στις 17 οι κινητοποιήσεις περιλάμβαναν φεμινιστική ποδηλατοπορεία, και τα εγκαίνια του Μουσείου για την Κοινωνική Έκρηξη (Museo del Estallido Social) που δημιουργήθηκε από συμμετέχοντες στο περσινό κίνημα και περιλαμβάνει μαρτυρίες για την αστυνομική βία, φωτογραφικό υλικό, κείμενα και άλλα ντοκουμέντα της εξέγερσης του '19. Στις 18/10 κόσμος συνέρρεε από το πρωί στο κέντρο του Σαντιάγο με πορείες γειτονιάς από όλη την πόλη, πλήθος εκδηλώσεων έλαβαν χώρα στην Plaza Dignidad, ενώ ξεκίνησαν εκτεταμένες συγκρούσεις με μπάτσους, που κλιμακώθηκαν στη λεηλασία και το κάψιμο δύο εκκλησιών, καθώς και σούπερ μάρκετ, μαγαζιών κ.λπ. Κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων ένας άνθρωπος δολοφονήθηκε από τους μπάτσους.

Μία εβδομάδα αργότερα, στις 25/10, διενεργήθηκε το δημοψήφισμα για τη μετατροπή -ή μη- του υφιστάμενου, εγκαθιδρυμένου από τη δικτατορία Πινοσέτ, συντάγματος της χώρας, στο οποίο η τάση υπέρ της αλλαγής επικράτησε με ένα ποσοστό 78% - μάλιστα αλλαγής μέσω της σύγκλησης νέου σώματος εκλεγμένων αντιπροσώπων και όχι των τρεχόντων νομοθετικών σωμάτων. Σε μια έκδηλη σημειολογία, η ημέρα του δημοψηφίσματος είχε προγραμματιστεί στην επέτειο από την περσινή χαρακτηρισμένη ως «μεγαλύτερη πορεία στην ιστορία της Χιλής» - όπου πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι είχαν πλημμυρίσει τους δρόμους τους Σαντιάγο, με ανάλογη μαζικότητα και σε άλλες περιοχές. Στη Χιλή των οξύτατων κοινωνικών και ταξικών ανισοτήτων που έχουν προκληθεί από ένα συνεχές νεοφιλελεύθερων ρυθμίσεων και αυταρχισμού, το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος χαιρετίστηκε ως ιστορική νίκη του κινήματος και της δημοκρατίας. Ωστόσο, η διεξαγωγή του είχε προκύψει τον περασμένο Νοέμβρη μέσα από συμφωνία ενός τόξου πολιτικών δυνάμεων, από την καθεστωτική αριστερά μέχρι τη συντηρητική τρέχουσα κυβέρνηση του Pinera, σε μια προσπάθεια εκτόνωσης της κατάστασης. Παρόλο που οι πρακτικές του κόσμου στον δρόμο μοιάζουν να αναδεικνύουν πως το κοινωνικό αποτύπωμα της εξέγερσης στη Χιλή είναι ακόμα ζωντανό, ελλοχεύει ο κίνδυνος άμβλυνσης των κινηματικών αιχμών μέσω της διαμεσολάβησης από τους θεσμούς και το σύστημα αντιπροσώπευσης.

Πηγή: bit.ly/36r8sR9

Κύκλοι διαμαρτυρίας στη ΝΑ Ασία

Στην **Ταϊλάνδη** εκδηλώθηκε κύκλος κινητοποιήσεων με τη μορφή κυρίως αντικυβερνητικών διαδηλώσεων μέσα στον Οκτώβρη, και αιτήματα που αφορούσαν τόσο την παραίτηση του τρέχοντος πρωθυπουργού (πρώην στρατηγός που ήρθε πραξικοπηματικά στην εξουσία το 2014), τον εκδημοκρατισμό των θεσμών και του κράτους, όσο

και τη μεταρρύθμιση του θεσμού συνταγματικής μοναρχίας που επικρατεί στη χώρα από το 1932 (η τρέχουσα βασιλική δυναστεία υπάρχει από το 1782). Οι διαδηλώσεις απαντήθηκαν με αστυνομική καταστολή, επιβολή απαγόρευσης συναθροίσεων και αυξημένες εξουσίες στους μπάτσους, μέτρα που αργότερα ανακλήθηκαν προς εκτόνωση της κατάστασης. Στις κινητοποιήσεις είναι έντονο το νεολαιίστικο στοιχείο, προερχόμενο από το φοιτητικό κίνημα του καλοκαιριού. Ακόμα κι αν προσλαμβάνει χαρακτηριστικά μικροαστικής διαμαρτυρίας -όπως και σε άλλες περιπτώσεις κινητοποιήσεων με διαταξική σύνθεση και περιεχόμενο- και περισσότερο αναμορφωτικό παρά ανατρεπτικό προσανατολισμό, η παρουσία στον δρόμο μιας μερίδας κόσμου που αμφισβητεί τη μοναρχία και το υπάρχον σύστημα, και αναδεικνύει την οξυμένη κοινωνική εκμετάλλευση και αδικία που επικρατεί στη χώρα -έστω και σε συμβολικό επίπεδο- είναι αξιοσημείωτη.

Στις κινητοποιήσεις του καλοκαιριού σημαντικό ρόλο είχαν τα social media και τα πολιτικά memes, ενώ ιδιαίτερο συμβολικό νόημα έχει αποκτήσει η χειρονομία με τα 3 δάχτυλα από τα Hunger Games, η οποία έχει χρησιμοποιηθεί σε περιπτώσεις για να εκφράσει την αμφισβήτηση προς τη μοναρχία και τους θεσμούς.

Πηγές: bit.ly/2IyDSN8 bit.ly/35pPE5o bit.ly/2IymfgP bit.ly/3nnWuPg bit.ly/35tJh0Q

Στην **Ινδονησία**, καθώς ο covid-19 και η οικονομική κρίση χτυπούν τη χώρα, στις 5 Οκτωβρίου πέρασε συνολικό μεταρρυθμιστικό νομοσχέδιο το οποίο περιλαμβάνει πάνω από 75 νομοθετικές ρυθμίσεις, που αφορούν εργασιακά, φορολογία και περιβαλλοντικά, μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται κατάργηση εργασιακών δικαιωμάτων, ελαστικοποίηση της εργασίας, άνευ όρων εκμετάλλευση του περιβάλλοντος από επιχειρήσεις, νομικές και φορολογικές διευκολύνσεις σε τράπεζες κι επενδυτικό κεφάλαιο. Ως απάντηση συνδικάτα κήρυξαν γενική απεργία, ενώ εργατικά σωματεία, φοιτητικές και μαθητικές οργανώσεις, αναρχικές συλλογικότητες και μη οργανωμένος κόσμος κατέβηκαν στους δρόμους στην Τζακάρτα και πολλές περιοχές του αρχιπελάγους, απαιτώντας την απόσυρση του νομοσχεδίου, και συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής. Γενικευμένες διαδηλώσεις και συγκρούσεις εκτυλίχθηκαν μέχρι τις 9/10, διάστημα κατά το οποίο έγιναν 4.115 συλλήψεις από τους μπάτσους, ενώ έχουν γνωστοποιηθεί από αναρχικούς πυρήνες δράσεις εμπρηστικές επιθέσεις και επιθέσεις σε Α.Τ. και άλλους στόχους, τουλάχιστον μέχρι τέλος του μήνα.

Το πολυνομοσχέδιο που απορρυθμίζει και υποτιμά άρδην την εργασία στην Ινδονησία, που πλήττεται από την πιο σημαντική ύφεση των τελευταίων 22 ετών -μια χώρα που σημειωτέον έχει επίσης ως μονοκαλλιέργεια τον τουρισμό- μοιάζει οικείο, τόσο οικείο όσο μπορεί να είναι κάθε επίθεση του κεφαλαίου μέσω της επιβολής νεοφιλελεύθερων διατάξεων.

Πηγές: reut.rs/3ptf8qs, bit.ly/2K96Tjv, bbc.in/3kqQHWX, bit.ly/3pnckv8, bit.ly/38FkZ6k

Διαδηλώσεις στην Ιταλία

Σε πολλές ιταλικές πόλεις από βορρά ως νότο διεξήχθησαν οδομαχίες και συγκρούσεις με τους μπάτσους, ακολουθώντας διαμαρτυρίες ενάντια στην επιβολή τοπικών λοκ ντάουν και απαγορεύσεων κυκλοφορίας στα τέλη Οκτώβρη. Παρόλο που σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως στη Ρώμη, οργανώθηκαν κινητοποιήσεις από αντιδραστικά στοιχεία, αρνητές του κορωνοϊού και οργανωμένους φασίστες, σε αρκετές η σύνθεση ήταν πιο ευρεία. Συγκεκριμένα στη Νάπολι πραγματοποιήθηκαν ξεχωριστές συγκεντρώσεις, από μαγαζάτορες και ιδιοκτήτες πληττόμενων επιχειρήσεων που αντιδρούσαν στα πλήγματα στην εστίαση και τα μαγαζιά, και από κόσμο της εργασίας, των σωματείων βάσης, του α/α χώρου, της αριστεράς και μη οργανωμένο. Αντίστοιχα και στο Τορίνο, η συγκέντρωση που αποτελούνταν -μεταξύ άλλων- από εργαζόμενους, μετανάστες 2ης γενιάς και λούμπεν στοιχεία, χτυπήθηκε από την αστυνομία προτού καν την επίσημη ώρα έναρξής της, και στη συνέχεια εξακολούθησε να συγκρούεται.

Ιταλοί σύντροφοι σε ανακοίνωση* υπογραμμίζουν το πώς τέτοιες διαδηλώσεις παρουσιάζονται συλλήβδην από τα Μ.Μ.Ε. ως υποκινούμενες από αρνητές του κορωνοϊού, φασίστες χούλιγκαν και την Καμόρα (!), προκειμένου να υπάρξει αποπροσανατολισμός από τα πραγματικά ζητούμενα: την απουσία στήριξης και κοινωνικής πρόνοιας για τα κομμάτια που πραγματικά πλήττονται και φτωχοποιούνται βίαια. Σημειωτέον, η Καμπανία και ευρύτερα ο ιταλικός νότος έχουν πληγεί σε μεγαλύτερο βαθμό οικονομικά ήδη από το ανοιξιάτικο λοκ ντάουν -και σε πολύ μικρότερο από την ίδια την πανδημία- σε σχέση με τη Λομβαρδία και τον βιομηχανικό βορρά, όπου παρά τα χιλιάδες θύματα, η βιομηχανία δεν έπαψε σχεδόν καθόλου να λειτουργεί. Την τρέχουσα περίοδο αυτές οι επαρχίες έχουν επίσης μπει σε τοπικό λοκ ντάουν, με την παραγωγή να παραμένει ανοιχτή, όμως, και πλήθος εργατών να συνωστίζεται στα Μ.Μ.Μ. και τα εργοστάσια...

Τέλος, την ίδια περίοδο το ιταλικό κράτος φέρνει σωρεία διώξεων με ποικίλες κατηγορίες σε αναρχικούς και κοινωνικούς αγωνιστές -γύρω στις 300- για τις οποίες έχει ανακοινωθεί διεθνές κάλεσμα αλληλεγγύης (9- 24 Νοεμβρίου)**.

* bit.ly/3f2kOTQ

** bit.ly/2UoxZ83

πηγές: bit.ly/3ktxzYE, bit.ly/32JHkf2, bit.ly/32J6SsC

#ENDSARS: αντιαστυνομικό κίνημα στη Νιγηρία

Μεγάλες συγκρούσεις έχουν φουντώσει στη Νιγηρία τον Οκτώβρη του 2020, ενάντια στο ειδικό σώμα της Αστυνομίας ονόματι SARS (Special Anti-Robbery Squad). Το αποκεντρωμένο, από τα κάτω κίνημα της νεολαίας #ENDSARS ξέσπασε το 2017 απαιτώντας τη διάλυση αυτού του αστυνομικού σώματος, και καταγγέλλοντάς το για κακοποιήσεις, παρενοχλήσεις, απαγωγές και δολοφονίες. Το κίνημα αυτό έχει λάβει διεθνή χαρακτηριστικά με δράσεις αλληλεγγύης από Νιγηριανούς της διασποράς. Οι διαμαρτυρίες συνεχίζονται αμείωτες, παρότι στις 11/10 η αστυνομία, με σκοπό τον κατευνασμό, ανακοίνωσε την κατάργηση αυτού του σώματος, κάτι που δεν έπεισε καθώς δεν είναι η πρώτη φορά που ακολουθείται ως τακτική. Σε μια απόπειρα εκφοβισμού από μεριάς της αστυνομίας, πολλά μέλη του κινήματος αντιμετωπίζουν παρενοχλήσεις και διώξεις.

bit.ly/3lraIy2

Αναζωπύρωση διαδηλώσεων στην Κολομβία

Κύκλος κινητοποιήσεων έχει αναζωπυρωθεί από τις αρχές του φθινοπώρου στην Κολομβία. Αφορμή αποτέλεσε η οργή για τη δολοφονία του Javier Ordóñez από αστυνομικούς, εξαιτίας βασανισμού που υπέστη κατά τη διάρκεια και ύστερα από τη σύλληψή του - για κατανάλωση αλκοόλ, στις 9/9 στην Μπογκοτά. Κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων και των συγκρούσεων που ακολούθησαν το γεγονός -και μέχρι τις 15/9- τουλάχιστον 13 άτομα είχαν σκοτωθεί από την αστυνομία, και εκατοντάδες τραυματιστεί. Οι κινητοποιήσεις εξακολουθούν το επόμενο διάστημα περιλαμβάνοντας γενικές απεργίες και πορείες σωματειών, διαμαρτυρίες αυτοχθόνων και διεκδικήσεις που εκτείνονται πέρα από την κρατική βία, για κοινωνική δικαιοσύνη και στήριξη των πληττόμενων κομματιών από τα μέτρα κρατικής διαχείρισης του covid, ενίσχυση της δημόσιας υγείας, καθώς και ενάντια στην έμφυλη βία και ανισότητα.

Πηγές: bit.ly/3lvn4Fz, bit.ly/3ksY2p3, bit.ly/3nr0AWS

Δεν θα μπορούσε να μην γίνει μνεία για την απώλεια το προηγούμενο διάστημα δύο αναρχικών και σημαντικών αγωνιστών για το διεθνές κίνημα

Ο David Graeber (δεξιά φωτογραφία) απεβίωσε στη Βενετία στις 2 Σεπτεμβρίου. Δήλωνε αναρχικός από τα 16 του χρόνια, αλλά περισσότερο ενεργός στα κοινωνικά κινήματα από το 2000 κι εξής. Υπήρξε ιδιαίτερα ενεργός στο κίνημα Occupy Wall Street, και θερμός υποστηρικτής των κινημάτων "We are the 99%" και του εγχειρήματος της Ροτζάβα -στο Πανεπιστήμιο της Ροτζάβα, αμφιθέατρο του Μεταπτυχιακού Ινστιτούτου Κοινωνικών Επιστημών ονομάστηκε στη μνήμη του. Καθηγητής Ανθρωπολογίας στο

London School of Economics and Political Science, χάνοντας τη θέση του στο Yale λόγω της πολιτικής του δράσης, είχε πλούσιο συγγραφικό και ερευνητικό έργο με ιδιαίτερη αναφορά στους κοινωνικούς αγώνες και τη δημιουργία ενός διαφορετικού κόσμου. Η μνήμη του Graeber γιορτάστηκε από φίλους και συντρόφους του σε όλο τον κόσμο με μια διεθνή ημέρα αλληλεγγύης (11/10) στην οποία συμμετείχε κόσμος από τη Ροτζάβα μέχρι τη ZAD.

Περισσότερες πληροφορίες για τον ίδιο και τα έργα του: bit.ly/3lw0rkn, bit.ly/3nlFzww, bit.ly/32IrotJ, bit.ly/2Ur95Vd, bit.ly/35uGKUa

Ο Stuart Christie (φωτογραφία παρακάτω) απεβίωσε στις 15 Αυγούστου. Υπήρξε αναρχικός αγωνιστής, συγγραφέας και εκδότης, ιδρυτής του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού και του Cienfuegos Press και συν-συγγραφέας του "The floodgates of anarchy". Είχε φυλακιστεί στην Ισπανία κατά τη δεκαετία του 1960 για τη συμμετοχή του σε συνωμοσία για τη δολοφονία του φασίστα δικτάτορα, Φρανσίσκο Φράνκο, και στην Αγγλία στις αρχές της δεκαετίας του 1970 με την κατηγορία της συμμετοχής στην οργάνωση ένοπλης δράσης «Οργισμένη Ταξιαρχία». Τη ζωή του την αφιέρωσε στον αγώνα για την αναρχία, αφήνοντας επίσης πίσω του σημαντικό και εκδοτικό έργο.*

*Είναι ο πρόλογος του Φ. Κυρίτση στη μετάφραση άρθρου για το S. Christie της αναρχικής βιβλιοθήκης Kate Sharpley - βρίσκεται στο indymedia (bit.ly/32LZcWH).

Περισσότερες πληροφορίες για τον ίδιο και τη ζωή του: bit.ly/35vDJmB bit.ly/35vwuer

Δελτίο τύπου της καμπάνιας RiseUp4Rojava!

Στη διεθνή εβδομάδα δράσης «Από το Κομπάνι προς όλο τον κόσμο: Ξεσηκωθείτε ενάντια στον φασισμό», άνθρωποι από όλο τον κόσμο ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και διαμαρτυρήθηκαν ενάντια στην επιθετικότητα του καθεστώτος του Ερντογάν.

Η εβδομάδα δράσης ξεκίνησε την 1η Νοεμβρίου, στην Παγκόσμια Ημέρα για το Κομπάνι, του οποίου η ηρωική αντίσταση κατά του Ισλαμικού Κράτους είχε σαν αποτέλεσμα το ξεκίνημα ενός παγκόσμιου κινήματος αλληλεγγύης, αντίστασης και κοινών αγώνων.

«Μέσω της παγκόσμιας αντίστασής μας σε πολλές χώρες με τη μορφή διαδηλώσεων, αποκλεισμών, καταλήψεων σε όλο τον κόσμο, διαμαρτυρηθήκαμε για τα εγκλήματα του τουρκικού κράτους και των συμμάχων του. Ταυτόχρονα, συμμετείχαμε σε ενημερωτικές εκδηλώσεις και σεμινάρια για να διαδώσουμε την ελπίδα και τον εναλλακτικό δρόμο που δείχνει η Ροζάβα. Είναι πιο επείγον από ποτέ να συνεχίσουμε να ενώνουμε τους αγώνες μας, να μεταφέρουμε και να υπερασπιζόμαστε την ελπίδα που μας δίνει η Ροζάβα σε παγκόσμιο επίπεδο».

Ολόκληρο το δελτίο στο:
facebook.com/RiseUp4Rojava-Greece
twitter.com/Riseup4G

■ Μια συνέντευξη για την κατάσταση στο Λίβανο με τον Νικόλα Κοσματοπούλο*

Μπορείτε να μας δώσετε μια εικόνα των κοινωνικών συνθηκών στον Λίβανο κατά την τρέχουσα περίοδο;

Οικονομική κρίση, μαζική ανεργία και υποτίμηση του νομίσματος σε σχέση με το δολάριο (-85% της αξίας) χτυπούν ανελέητα τα πιο φτωχά στρώματα, τους πρόσφυγες, και τις μετανάστριες εργάτριες κι εργάτες. Το μπλοκάρισμα των τραπεζικών λογαριασμών σε δολάρια (capital controls), το πάγωμα των διασπορικών εμβασμάτων και η κατάρρευση του εξαγωγοκεντρικού οικονομικού μοντέλου διαλύει τη μεσαία τάξη.

Δεδομένης της απόλυτης νεοφιλελευθεροποίησης του κράτους, η κοινωνική υποστήριξη διοχετεύεται με τρεις κύριους τρόπους: κομματική πελατεία, εγχώριες ΜΚΟ-υπηρεσίες του ΟΗΕ (ειδικά σε φτωχούς και πρόσφυγες), και δίκτυα αλληλεγγύης βασισμένα σε συγγένεια, γειτονιά ή την οργανωμένη συμπόνοια με θρησκευτικό πρόσημο. Τέλος, η ξεκάθαρη ήττα του ξεσηκωμού του περασμένου Οκτώβρη -μαζί με το διπλό σοκ της πανδημίας και της έκρηξης στο λιμάνι- έχει αποθαρρύνει τον προοδευτικό κόσμο. Από αυτόν τον κόσμο, μικρές κινητοποιήσεις εξακολουθούν για επιμέρους αν και σημαντικά ζητήματα, όπως η πολιτική της Τράπεζας του Λιβάνου και η στήριξη μεταναστών κι άλλων εργατών.

Γενικά, η κινηματική αδυναμία έγκειται σε πολλούς παράγοντες. Ο παλιότερος εξ αυτών είναι η αποικιοκρατικής έμπνευσης διάσπαση του πληθυσμού σε σχέτες. Αυτή η νεωτερική πρακτική διακυβέρνησης (διαμοιρασμός πολιτικής εξουσίας με βάση τη θρησκεία) μπόλιασε τη νεοφιλελεύθερη «ειρήνη» από το 1990 και μετά, και μαζί γέννησαν -μεταξύ άλλων- κι ένα τερατώδες τραπεζικό σχήμα ronzi, που στηριζόταν στην υπερχρέωση του κράτους και την αναδιανομή αμύθητου πλούτου σε μεγαλοκαταθέτες, επιχειρηματίες και πολιτικούς. Το μεταποικιακό-μεταπολεμικό σύστημα του Χαριρισμού εξαγόραζε την κοινωνική ειρήνη με κεφάλαια από το εξωτερικό (Αραβικός κόλπος – λιβανέζικη διασπορά) και το μοίρασμα διασπασμένου χρήματος στους πρώην πολέμαρχους-νυν κομματάρχες Αούν, Μπέρι, Ζάζα, Τζεμάγιελ.

Σήμερα, αυτό το σύστημα καταρρέει κάτω από βάρος ενδογενών παθογενειών (δημόσιο χρέος) κι εξωγενών πιέσεων (κυρώσεις από ΗΠΑ σε Συρία και Χεζμπολάχ), στέλνοντας εκατομμύρια στην εξαθλίωση, κατεβάζοντας χιλιάδες στους δρόμους κι αλλάζοντας άρδην τη μεταπολεμική κανονικότητα της χώρας, κάτι που δεν κατάφερε να κάνει ούτε η καταστροφή που επέφερε ο πόλεμος μεταξύ Χεζμπολάχ και Ισραήλ το 2006, ούτε η εισροή 1.5 εκατομμυρίου Σύρων προσφύγων από το 2011 και μετά. Οι συνθήκες είναι πραγματικά εκρηκτικές.

Είδαμε πως τις ημέρες που ακολούθησαν την έκρηξη στο λιμάνι της Βηρυτού εκδηλώθηκε ένα κύμα οργής από κόσμο, πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις, συγκρούσεις κ.λπ. Θα μπορούσες να δώσεις μια εικόνα για τη σύνθεση αυτού του κόσμου;

Από τις αρχικές διαδηλώσεις και μετά υπήρξε ένας μετασχηματισμός της σύνθεσης του κόσμου τους, κοινωνικά όσο και πολιτικά. Ενώ οι πρώτες διαμαρτυρίες ξεκίνησαν με ξεκάθαρο ταξικό πρόσημο και αυθόρμητη αντικυβερνητική οργή, οι επόμενες σηματοδεύτηκαν από διαφοροποιήσεις ανά πόλη και περιοχή. Έτσι, ενώ στον ταιλωρημένο Νότο και τον φτωχό Βορρά είχαμε ταξικά διαστρωματωμένες διαδηλώσεις, στη Βηρυτό κυριάρχησε η μικροαστική διαμαρτυρία εισάγοντας άλλα αιτήματα και πρακτικές διαμαρτυρίας. Μια άλλη σημαντική παράμετρος, που αποτυπώθηκε πιο καθαρά στις μικρές διαδηλώσεις μετά την έκρηξη, αλλά και σε δημόσιες συζητήσεις -ειδικά στα social media- ήταν η στρατηγική να ποδηγετηθεί η δικαιολογημένη κοινωνική οργή, και να στραφεί ενάντια στη Χεζμπολάχ (και το οπλοστάσιό της). Κι

αυτό ενώ δεν υπήρξε καμία ένδειξη ότι η έκρηξη στο λιμάνι οφειλόταν σε πυρομαχικά ή σε δολιοφθορά. Η προσπάθεια να στραφεί ο ξεσηκωμός ενάντια στη Χεζμπολάχ αποτελούσε μια συνειδητή στρατηγική πολιτικών και μιντιακών δυνάμεων, εντός κι εκτός χώρας, από την αρχή του, τον Οκτώβριο του 2019.

«Αν στον εμφύλιο πόλεμο πήραν μέρος μαχητές και στρατοί από δεκάδες άλλα κράτη κι εθνικές κοινότητες, στον σημερινό, υφέρπον, αργό κι ακήρυχτο πόλεμο του Λιβάνου μπλέκονται μύριες οικονομικές εξουσίες και συμφέροντα, γεωπολιτικές συμμαχίες και συμφορές, κοινωνικές δυνάμεις και δυνατότητες, αλλά και ερμηνευτικές οπτικές και όψεις παρερμηνείες».

Αυτή η στρατηγική οδήγησε στην κρίσιμη διάσπαση και σταδιακή εξασθένιση του μετώπου διεκδίκησης, κυρίως με τη μαζική αποχώρηση λαϊκών στρωμάτων που είχαν περισσή οργή για τη διεφθαρμένη εξουσία, αλλά κι εμπιστοσύνη στην ανιδιοτέλεια και την αποτελεσματικότητα της Αντίστασης, δηλαδή της Χεζμπολάχ, και στον χαρισματικό επικεφαλής της, Χασάν Νασράλα. Στην αρχική διάσπαση ήρθε να προστεθεί η αδυναμία σύγκλισης των κινηματικών δυνάμεων σε μια κοινή πλατφόρμα δράσης και διεκδίκησης, με αποτέλεσμα να βλέπουμε σήμερα την καθολική παλινόρθωση του καθεστώτος, με την πανηγυρική επανεκλογή του υιού Χαρίρι στη θέση του πρωθυπουργού, από την οποία εξωθήθηκε σε παραίτηση τις πρώτες εβδομάδες των διαδηλώσεων.

Οι διαδηλώσεις εκείνων των ημερών έχουν περιγραφεί εδώ ως κυρίως αντικυβερνητικές, ενώ στη συνέχεια, με τις επισκέψεις Μακρόν, υπήρξαν αφηγήσεις που παρουσίασαν τους διαδηλωτές ως υποστηρικτές της γαλλικής παρέμβασης στον Λίβανο. Κατά πόσο είναι ακριβής αυτή η εικόνα; (Αν όχι) Θα μπορούσες να δώσεις μια οπτική;

Αν ακολουθήσουμε τον μετασχηματισμό της σύνθεσης των διαδηλώσεων στον οποίο αναφέρομαι πιο πάνω, η εικόνα μερικών διαδηλωτών να επευφημούν τον πρόεδρο της πρώην αποικιοκρατικής δύναμης, ζητώντας του να ... «ξεβρωμίσει τον τόπο» από τους ντόπιους πολιτικούς δεν θα πρέπει να ξενίζει. Αυτές οι φωνές, που θυμίζουν σε ύφος και περιεχόμενο τους «Μένουμε Ευρώπη» της Ελλάδας στο δημοψήφισμα, γέμισαν το κενό που άφησαν αφενός η αρχική μαζική αποχώρηση των στρωμάτων υπέρ της Αντίστασης, και αφετέρου η αδυναμία της κινηματικής αντιπολίτευσης να συγκροτηθεί σε μια μαζική πλατφόρμα. Οι παραλληλισμοί είναι πάντα ριψοκίνδυνοι, αλλά στις μεταποικιακές κοινωνίες, όπως στην Ελλάδα, πολλοί βλέπουν θετικά την εποχή της αποικιοκρατίας, την οποία ερμηνεύουν ως συμβολή στην απελευθέρωση από τον ζυγό της σκλαβιάς ή κάποιας πολιτιστικής καθυστέρησης. Στον Λίβανο αυτές οι κοινωνικές απόψεις συναντιούνται σχεδόν αποκλειστικά στους Χριστιανούς Μαρωνίτες, και ειδικότερα στα δεξιά κι ακροδεξιά κόμματά τους, τους Φαλλαγίτες και τους Lebanese Forces του εγκληματία πολέμου Σαμίρ Ζαζα. Παρόμοια στάση έχουν απέναντι στη μόνη εποικιστική αποικιοκρα-

τία στην περιοχή, το Ισραήλ, από το οποίο προμηθεύονταν όπλα και χρήματα κατά τη διάρκεια του εμφυλίου. Σε αντίθεση με την έναρξη του εμφυλίου το 1975, αυτές οι δυνάμεις σήμερα δεν είναι ικανές να μετατραπούν σε πρωτο-φασιστικές συμμορίες, ακόμα κι αν οπλιστούν. Παραμένουν ισλαμοφοβικοί πολέμιοι της αραβικής ενότητας, νοσταλγοί της αρχαίας Φοινίκης και του αποικιοκρατικού παρελθόντος, εν πολλοίς αναπολώντας μια εξιδανικευμένη προνομιακή σχέση της μαρωνίτικης κοινότητας με τη γαλλική αποικιοκρατία.

Ύστερα από την αποτυχία σχηματισμού κυβέρνησης από τον Αντίμπ, ο Χαρίρι φαίνεται να επιστρέφει ως πρωθυπουργός, με μια οριακή πλειοψηφία, μόλις έναν χρόνο μετά την -υπό το βάρος των περσινών κινητοποιήσεων- παραίτησή του. Μπορείς να σχολιάσεις επάνω σε αυτό και να πεις λίγα λόγια για το πώς φαίνεται να διαμορφώνεται το πολιτικό σκηνικό αυτή τη στιγμή και μερικές εκτιμήσεις για ενδεχόμενες εξελίξεις; Σε αυτό να σημειώσουμε ότι από τα φιλελέδικα ελληνικά μέσα, ο Χαρίρι παρουσιάζεται κατά ένα τρόπο ως το καταλληλότερο πρόσωπο προκειμένου να κρατήσει ισορροπίες με Χεζμπολάχ, και να σχηματίσει μια κυβέρνηση «τεχνοκρατών».

Η επιστροφή Χαρίρι στην πρωθυπουργία αποτελεί ξεκάθαρη ήττα του Οκτώβρη. Αναφέρθηκα ήδη στις διασπάσεις μεταξύ των ξεσηκωμένων, οι οποίες, μαζί με τη δηλωμένη καχυποψία της Χεζμπολάχ απέναντι στις μετέπειτα διαδηλώσεις, έδωσαν χώρο και χρόνο στις ελίτ να συνέλθουν από το αρχικό σοκ και να επιβάλουν τη νέα κανονικότητα της κρίσης, να τη χρεώσουν δηλαδή στους πολίτες με τη βοήθεια του Δ.Ν.Τ. Παράλληλα, πολλές αντιπολιτευτικές κοινωνικές δυνάμεις είχαν καταπιεί μονορούφι την καραμέλα της «κυβέρνησης τεχνοκρατών» σε τέτοιο βαθμό που ώθησε ακόμα και τον Νασράλα να ξιφουλκήσει εναντίον των μη εκλεγμένων «ειδικών». Σήμερα, η οικουμενική κυβέρνηση που διαφαίνεται στον ορίζοντα αποτελεί μια ύστατη προσπάθεια των πολιτικών και οικονομικών ελίτ να σώσουν την παρτίδα με τις μικρότερες δυνατές απώλειες. Απέναντί τους δεν έχουν τον οργισμένο λαό, όπως θα ήθελε κανείς, αλλά το Δ.Ν.Τ., το διεθνές τραπεζικό κατεστημένο και συνεργαζόμενα κεφαλαιοκρατικά τραστ, τα οποία εποφθαλμιούν το επερχόμενο μαζικό ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας. Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε μια αναδιανομή της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας στον Λίβανο, από την οποία θα προκύψουν σίγουρα νικημένοι και νικητές. Από αυτήν απέχουν εντελώς οι εξεγερμένες μάζες του Οκτώβρη. Δεν σημαίνει όμως ότι δεν γίνονται διεργασίες για τη συγκρότηση ενός κινηματικού πόλου. Σε αυτές τα ζητήματα που διχάζουν είναι το πολιτικό πρόγραμμα, οι τεχνοκράτες και η Αντίσταση.

Αυτές τις μέρες κλείνει ένας χρόνος από την περσινή εξέγερση στον Λίβανο. Ποια θα μπορούσε κανείς να πει ότι είναι τα απότοκα, οι παρακαταθήκες εκείνης της εξέγερσης τελικά; Τι συνέβη με τα υποκείμενα εκείνα, κατά πόσο αναδόθηκε τελικά ένα «νέο εμείς» (όπως έγραφες χαρακτηριστικά σε κείμενό σου εκείνης της περιόδου) και ποια εκδοχή φαίνεται να επικράτησε;**

Το νέο εμείς δεν σφυρηλατήθηκε ποτέ. Στο κείμενό μου εκείνης της περιόδου έγραφα τα εξής σχετικά: «Το διακύβευμα λοιπόν είναι πώς το σύνθημα "κούλουμ γιάανι κούλουμ" ("όλοι τους σημαίνει όλοι τους" – διεφθαρμένες ελίτ) θα μετουσιωθεί σε ένα περιεκτικό και προχωρημένο "κούλουνα γιάανι κούλουνα" ("όλοι μας σημαίνει όλοι μας"). Αν επικρατήσει η αναδυόμενη εκδοχή από μέρους της παραδοσιακής πολιτικής ελίτ και Δυτικούς αναλυτές, το "εμείς" θα νοηματοδοτηθεί σε αντιπαράθεση με

Η φωτογραφία είναι από την Rola Khayyat, και έχει δοθεί με άδεια δημοσίευσης στον Νικόλα Κοσματόπουλο

την Αντίσταση, αλλά και την προοπτική μιας νέας κοινωνικής συμμαχίας. Αν όμως, το "κουλούνα" γίνει πολιτική απεύθυνσης προς τις μάζες των καταπιεσμένων, μεταξύ των οποίων και οπαδοί της Αντίστασης, τότε το νέο "εμείς" μπορεί να χτιστεί γύρω από ζητήματα όπως καθολική πρόσβαση σε κοινωνικά αγαθά, οικονομική δικαιοσύνη, περιβαλλοντική φροντίδα και γεωπολιτική ασφάλεια, για όλους χωρίς εξαιρέσεις».

Έναν χρόνο μετά, είναι σαφές ότι επικράτησε η αρνητική προφητεία, αν και στις κοινωνίες που βράζουν τίποτα δεν είναι τελεσίδικο. Παρακαταθήκη μένει η μοναδική εμπειρία του ξεσηκωμού, η απaráμιλλη αίσθηση της εξεγερμένης λαϊκής δύναμης, αλλά και η πρόκληση της σύγκλισης με κομμάτια της κοινωνίας με τα οποία δεν έχει κανείς συνηθίσει να συνομιλεί, πολύ περισσότερο να συμμαχεί και να συμβαδίζει. Σε ένα πρόσφατο κείμενό μου πάνω στην εμπειρία μου από την ολιγοήμερη κατάληψη του Αυγού, ενός εγκαταλελειμμένου σινεμά στο κέντρο της πόλης, αναφέρομαι στον κατακερματισμό της λιβανέζικης πολιτικής κοινωνίας που συχνά προκύπτει από έναν παράξενο συνδυασμό τεχνοκρατικής ιδεοληψίας και ηθικολογικής καθαρότητας.

Στο Αυγό προσπαθήσαμε να στήσουμε μια πολιτική κατάληψη με διοργάνωση αντιμαθημάτων, συζητήσεων κι εκδηλώσεων, η οποία όμως δέχτηκε από την πρώτη κιόλας μέρα άγρια κριτική ως ελιτίστικη και διασπαστική. Η κριτική εκπορευόταν κυρίως από κόσμο με πρόσβαση σε δίκτυα ΜΚΟ και επίσημης τέχνης, που χωρίς εμπειρία σε κινηματικές διαδικασίες, έβλεπε με καχυποψία real estate το εγχείρημα. Τέλος, στον κατακερματισμό της πολιτικής κοινωνίας, προσθέστε τη σχεταριστική αναδιανομή της εξουσίας-κομματικής πελατείας, αλλά και την αμοιβαία καχυποψία μεταξύ αντιιμπεριαλιστικού Ισλάμ και αριστερών-αναρχικών, για να κατανοήσουμε την αδυναμία συγκρότησης ενός νέου εμείς.

Μπορείς να μαντέψεις ή να υποθέσεις τι σκέφτεται και τι κάνει σήμερα αυτός ο κόσμος και οι ομάδες που ήταν τότε στον δρόμο, καθώς και ποια ήταν η εμπλοκή τους (αν υπήρξε) στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν τις εκρήξεις στο λιμάνι της Βηρυτού;

Σε πολύ χοντρές γραμμές, αυτός ο κόσμος νιώθει απογοητευμένος, καταθλιμμένος, εξόριστος στην ίδια του τη χώρα. Το κλίμα στον κινηματικό κόσμο μου θυμίζει την επόμενη του ελληνικού δημοψηφίσματος, όταν οι αυταπάτες της διαδηλωτικής -και ενίοτε εκλογικής- προοπτικής κατέρρευσαν με πάταγο. Στον Λίβανο η ενότητα των διαδηλωτών αποδείχτηκε πλασματική, όταν πέρα από την εύκολη καταδίκη των από πάνω, άρχισαν να μπαίνουν ερωτήματα για την πολιτική των από κάτω. Με άλλα λόγια, για να γυρίσει ο κόσμος θέλει δουλειά πολλή, κι αυτή εί-

ναι μια ξεκάθαρη επιλογή πια από κομμάτια του κινήματος που δεν βολεύονται με την ΜΚΟποίηση της δράσης τους, ούτε και με την καπηλεία του ξεσηκωμού από αντιδραστικές δυνάμεις. Μεταξύ τους βρίσκονται δυνάμεις που κινούνται στην προσπάθεια ανασυγκρότησης του συνδικαλιστικού κινήματος στα πρότυπα Τυνησίας και Σουδάν, δυνάμεις που στοχεύουν σε μια λύση εκτάκτου ανάγκης με τη μορφή μιας κυβέρνησης βγαλμένης από (ανύπαρκτες) λαϊκές επιτροπές, κι άλλοι που επεξεργάζονται τρόπους να γεφυρώσουν το χάσμα μεταξύ αντίστασης στην εγχώρια ελίτ κι αντιιμπεριαλιστικής αντίστασης.

Το αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής δουλειάς μένει να φανεί στο μέλλον, αλλά σίγουρα προϋποθέτει μια πιο ανοιχτόμυαλη προσέγγιση στον ορισμό του «εμείς», που να περιλαμβάνει πολιτικούς χώρους, κοινωνικές δυνάμεις και βιωματικές εμπειρίες, όχι με όρους μιας φιλελεύθερης διαφορετικότητας, αλλά προγραμματικής στόχευσης, εντός κι εκτός συνόρων. Για παράδειγμα, το ζήτημα της νεοαποικιοκρατίας και της στάσης απέναντι σε αυτήν είναι σημαντικό συστατικό στη συγκρότηση ενός νέου κινηματικού-ανατρεπτικού εμείς στον Λίβανο και στη Μέση Ανατολή.

Με βάση το πρόσφατο παρελθόν κινητοποιήσεων και τις ενδεχόμενες εξελίξεις φαντάζει πιθανός ένας νέος κύκλος κινητοποιήσεων/μια νέα εξέγερση στο μέλλον;

Δεδομένης της πολλαπλής ασφυξίας στην οποία υποβάλλεται η χώρα, όλα είναι πιθανά: από μια πραγματική εξέγερση (δεν αναλύω τον ξεσηκωμό του Οκτώβρη ως εξέγερση και πολύ λιγότερο ως «επανάσταση»), μέχρι έναν νέο εμφύλιο πόλεμο, αν οι απειλές του Ζαζα για 15.000 έτοιμους μαχητές ενάντια στη Χεζμπολάχ ή η νεκρανάσταση του ΙΣΙΣ επαληθευτούν. Για το κίνημα, το σίγουρο είναι ότι οι προκλήσεις του πρόσφατου παρελθόντος, όπως προσπάθησα πολύ συνοπτικά να τις περιγράψω πιο πάνω, θα είναι ακόμα πιο παρούσες και πιεστικές σε κάθε επόμενο βήμα. Το ζητούμενο παραμένει: ένα νέο κοινωνικό μπλοκ με ένα πολιτικό πρόγραμμα που να προωθεί τη χειραφέτηση από τα τριπλά απότοκα του αποικιοκρατίας, που ακόμα μαστίζουν τη χώρα: τον νεοφιλελεύθερο καπιταλισμό των εγχώριων ελίτ, τη δυτική νεοαποικιοκρατία που φέρνει οικονομικό στραγγαλισμό, πόλεμο, και προσφυγιά, αλλά και τη μόνιμη στρατιωτική απειλή από την εποικιστική αποικιοκρατία στην Παλαιστίνη. Μέχρι τότε, βασικό καθήκον είναι η επιβίωση του λαού με όρους αξιοπρέπειας κι όχι επαιτείας. Αυτό σημαίνει (αυτο)οργάνωση στη βάση πολιτικής ισότητας, αλληλεγγύης και συντροφικότητας. Σε αυτόν τον τομέα, η Χεζμπολάχ έχει κάνει πολλά και σημαντικά βήματα, τα οποία αποτελούν σίγουρα ένα ενδιαφέρον αντιπαράδειγμα στη ΜΚΟποίηση της

πολιτικής κοινωνίας του Λιβάνου, η οποία επιφέρει εξάρτηση από χρηματοδότες και πρακτικές αποπολιτικοποίησης δράσης και λόγου. Πάντα θεωρούσα ότι το κοινωνικό μοντέλο της Χεζμπολάχ -ανεξάρτητα από το αν συμφωνεί κανείς πολιτικά- χρήζει ιδιαίτερης σπουδής από κινήματα που οραματίζονται εναλλακτικές πέρα του βιοπολιτικού κράτους. Για παράδειγμα, απέναντι στην πανδημία η Χεζμπολάχ έθεσε στη διάθεση της κυβέρνησης όλες τις υγειονομικές δομές της (νοσοκομεία, ασθενοφόρα, γιατρούς, αλλά και προσωρινές εγκαταστάσεις για μαζικά τεστ).

Μέσα από μια διεθνιστική οπτική, ποια θα ήταν τα σημεία στα οποία θα έπρεπε να εστιάσει ένα κίνημα αλληλεγγύης;

Στον σύγχρονο καπιταλιστικό κόσμο, καμία χώρα, κανένας λαός, δεν βιώνει πράγματα εντελώς πρωτόγνωρα για άλλες χώρες, για άλλους λαούς. Με αυτή την έννοια, η οργανωμένη ανταλλαγή γνώσης, αναλυτικής, βιωματικής, κινηματικής, οργανωτικής γνώσης, είναι επιτακτική ανάγκη σε έναν κόσμο όπου κράτη και επιχειρήσεις πειραματίζονται πάνω σε κορμιά, πληθυσμούς και ανθρώπινες ζωές για να παράξουν νέες μορφές καταπίεσης, καταλήστευσης και υποταγής. Αυτοί έχουν θεσμούς μέσα από τους οποίους ανταλλάσσουν γνώση, οργανώνουν την αλληλεγγύη και οικοδομούν την αλληλοκατανόηση μεταξύ τους.

Σήμερα το παράδοξο είναι ότι ενώ η τεχνολογία διευκολύνει την επικοινωνία, η πολιτική απόσταση μεταξύ των κινήματων ανατροπής κι αντίστασης ανά τον πλανήτη -και ειδικά μεταξύ Παγκόσμιου Νότου και Βορρά- δείχνει μεγαλύτερη από ποτέ. Σε αυτό συντελούν πολλοί παράγοντες, κάποιοι από τους οποίους πιστεύω είναι η αδυναμία ή απροθυμία του κινήματος στη δύση να κατανοήσει τη βαθιά επίδραση της αποικιοκρατίας και των σύγχρονων παραγώνων της (περιφράξεις γης, εποικισμός, επιστημονικός ρατσισμός, λευκή υπεροχή, πατριαρχία, αλλά και φιλελευθερισμός και πατερναλιστικός ουμανισμός) στην παγκόσμια κατανομή βίας κι ανισότητας. Με άλλα λόγια, ένα κίνημα αλληλεγγύης θα ξεκινούσε από την απο-αποικιοποίηση των εννοιών μέσα από τις οποίες (παρα)βλέπουμε τον κόσμο που αγωνίζεται για μια καλύτερη και δικαιότερη ζωή στη Μέση Ανατολή. Αυτό το βήμα είναι όρος αναγκαίος και ικανός για να μπορέσουμε να στήσουμε γέφυρες ανταλλαγής κι αλληλεγγύης με θεμέλιο την πραγματική πολιτική ισότητα μεταξύ μας.

Υπάρχει κάτι ακόμα που θα ήθελες να προσθέσεις;

Ναι, θα ήθελα -αν μου επιτρέπεται- να καλέσω με τη σειρά μου σε έναν ξεσηκωμό ενάντια στη «γεωπολιτικοποίηση» της Μεσης Ανατολής. Με αυτό εννοώ την τάση να αναλύουμε την περιοχή κυρίως μέσα από εκκωφαντικά γεγονότα (έκρηξη, εξέγερση, εισβολή), και με βάση κυρίαρχα φίλτρα που παράγονται από κρατοκεντρικούς θεσμούς. Ασφάλεια συνόρων, προσφυγική κρίση, ροές πετρελαίου, ισλαμιστές τρομοκράτες, είναι σήμερα ερμηνευτικά πλαίσια προωθούμενα από δυνάμεις αντίθετες προς το κίνημα αλληλεγγύης κι αντίστασης. Χρειαζόμαστε επείγοντως δικές μας έννοιες ανάλυσης, πλαίσια κατανόησης και υποκείμενα δράσης που να προκύπτουν μέσα από κινηματικές διαδικασίες «μετάφρασης» κι ανταλλαγής, κι όχι διαμεσολάβησης μεσαζόντων γνώσης κι ανάλυσης. Αυτός είναι ο δρόμος για να ξαναπιάσουμε το νήμα της αλληλεγγύης μέσα από την κατανόηση των άλλων, αλλά κυρίως των δικών μας συνθηκών ζωής, δράσης και σκέψης.

✍/Black cedar

* Ο Νικόλας Κοσματόπουλος διδάσκει πολιτική κι ανθρωπολογία στο αμερικανικό πανεπιστήμιο της Βηρυτού

** Πρόκειται για κείμενο του Ν.Κ. στην «Εφημερίδα των Συντακτών» στις 3/11/19 (bit.ly/32CNPQP).

[Τουρκία] για τον νέο πόλεμο «μοιράσματος» στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου

Το κείμενο αυτό είναι από Τούρκους συντρόφους/ισσες που δρουν στην πόλη της Κωνσταντινούπολης. Μας γίνεται ξεκάθαρο ότι δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε με τα ταξικά μας αδέρφια από όποια πλευρά των συνόρων και αν βρίσκονται. Οι εχθροί μας και τα προβλήματά μας είναι κοινά, όπως θα πρέπει να είναι κοινός και ο αγώνας που θα δώσουμε για να τα αντιμετωπίσουμε.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Ένας νέος πόλεμος «μοιράσματος» έχει αρχίσει στη γεωγραφική περιοχή μας. Η παρούσα κυβέρνηση παλεύει να επαναστρατιωτικοποιήσει τη σχετικά μετριοπαθή «φασιστική» βάση, και δεν διστάζει να δημιουργήσει «κρίσεις» τόσο σε εθνική όσο και σε παγκόσμια κλίμακα, έτσι ώστε να αποδείξει στον εαυτό της αλλά και στη βάση της, ότι το νέο προεδρικό σύστημα είναι επιτυχημένο.

Στη χώρα που ζούμε, περισσότερες από δύο γυναίκες στοχοποιούνται και δολοφονούνται από την τοξική αρρενωπότητα και το κράτος καθημερινά. Ένας αρχιφύλακας που υπηρετεί στις Ένοπλες Δυνάμεις της Τουρκίας μπορεί να κυκλοφορεί ελεύθερος χωρίς περιοριστικούς όρους, μετά τον επανειλημμένο βιασμό και τη δολοφονία μιας 18χρονης γυναίκας. Ο υπουργός Εσωτερικών προστατεύει οποιονδήποτε κατηγορείται για βία εναντίον των γυναικών.

Τα δημόσια ταμεία έχουν αδειάσει. Οι επιπτώσεις των ήπιων οικονομικών εντάσεων που προκλήθηκαν από την αστική τάξη φορτώνονται στην πλάτη της εργατικής τάξης. Από το πραξικόπημα του 1980, οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές της ενσωμάτωσης, και η προσπάθεια δημιουργίας ενός πλήρως καπιταλιστικού κράτους (μαζί με τις αυταπάτες αυτής της διεργασίας), έχουν βυθίσει τον λαό σε έναν ατέρμονο κύκλο αντιπαράθεσης μεταξύ της παραγωγής και της κουλτούρας του καταναλωτισμού, και έτσι μία πλήρως εξαρτώμενη «Τουρκία» αναδύεται. Μαζί με αυτή την πολιτική της προσπάθειας για ανεξαρτησία, οι φόροι αυξάνονται, ο λαός πεινάει, τα χρέη των αφεντικών στην εφορία διαγράφονται, η ανεργία αυξάνεται, η οργάνωση σε σωματεία μπλοκάρεται, το κράτος φοβάται τον λαό και στρέφει την κίνηση του πάνω μας. Εν ολίγοις, τα προβλήματα είναι αμέτρητα.

Εμείς οι επαναστάτες δεν μπορούμε πλέον να συμβαδίσουμε με αυτή τη ραγδαία μεταβαλλόμενη κρατική ατζέντα. Δεν μπορούμε ούτε να την ακολουθήσουμε ούτε να αναμειχτούμε. Αυτοί προσπαθούν να δημιουργήσουν φανταστικούς εχθρούς, δημιουργώντας εντάσεις στην κοινωνική βάση. Μαζί με τη δημιουργία φανταστικών εχθρών, προσπαθούν να ενδυναμώσουν και την εθνι-

κιστική πλευρά με το να πηγαίνουν σε de facto πόλεμο. Με αυτό τον τρόπο προσπαθούν να δημιουργήσουν ένοπλες παραστρατιωτικές ομάδες, ενάντια σε ένα φανταστικό εχθρό. Λυπούμαστε που το λέμε, αλλά τα καταφέρνουν.

Η κρίση είναι πλέον η μόνη μορφή «θρέψης» του κράτους, και οι κρατικές πολιτικές που φανερώθηκαν πλέον ως κίβδηλες άφησαν ένα κενό. Η άρχουσα τάξη έπρεπε να δημιουργήσει μια πιο σοβαρή κρίση για την εδραίωση της πολιτικής της. Η ελληνοτουρκική κρίση άρχισε ακριβώς για να καλύψει τα κενά της κρατικής πολιτικής.

Φανταζόμαστε ότι μια πολύ παρόμοια κατάσταση αντιμετωπίζουν και οι σύντροφοί μας στην Ελλάδα. Το κράτος θέλοντας να εκμεταλλευτεί την κρίση, καλεί για εθνική ενότητα, δημιουργώντας τεχνητές ανάγκες και προγράμματα. Όσοι αντιτίθενται στην ιδέα της εθνικής ενότητας βαφτίζονται προδότες. Με άλλα λόγια ένας ακόμη τρόπος να δημιουργήσεις φανταστικούς εχθρούς είναι μέσω τέτοιων κρίσεων. Ως αποτέλεσμα, μια νέα κρίση αναδύεται, και επιδιώκει να φέρει τις δύο κοινωνίες σε σύγκρουση. Η ελληνοτουρκική κρίση για την υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου (1974-1976), η διαμάχη σχετικά με τις έρευνες για πετρέλαιο το 1987. Η κρίση των Ιμίων/Καρντάκ των 1996 και η κρίση του 2020. Τα δύο κράτη εξασθενούν, προσπαθώντας να αποκτήσουν κάτι απaráμιλλο για να αποδείξουν την υπεροχή τους. Πείθουν την κοινωνία να δεχθεί απίστευτες δαπάνες, και αποκρύπτουν την πραγματική κατάσταση της χώρας.

Τα τέσσερα τελευταία χρόνια στην Τουρκία, η παρούσα κυβέρνηση έχει ήδη παρακμάσει. Εγκαταλείποντας το σχετικά δημοκρατικό ρεπουμπλικανικό μοντέλο και εφαρμόζοντας το αντιδημοκρατικό προεδρικό σύστημα, αρχίζει να αναζητά νέες συμμαχίες, αφήνοντας το κινήγι μιας πολιτικής ευρωπαϊκού προσανατολισμού. Η απόφαση να μετατραπεί η Αγία Σοφία σε τζαμί γίνεται ξεκάθαρη κάπου εδώ λοιπόν. Απ' την άλλη, η προσπάθεια να παρουσιαστεί ως δυνατή στην παγκόσμια αρένα, προϋποθέτει στρατιωτική αναβάθμιση. Την ώρα που δεν υπάρχουν λεφτά για να φάει ο λαός, οι στρατιωτικές δαπάνες μένουν αμειώτες. Όπως καταλαβαίνουμε, το σύστημα αυτό που χρειάζεται νέους πολέμους, πρέπει να τους κηρύξει το ίδιο, στην προσπάθειά του να μετατραπεί σε μια νέα ιμπεριαλιστική δύναμη. Αυτός είναι και ο λόγος πίσω από τις στρατιωτικές επεμβάσεις στη Συρία, τη Λιβύη και άλλα μέρη.

Πρώτα η Αγία Σοφία, και έπειτα η ανακάλυψη φυσικού αερίου, μας δείχνουν ότι το κράτος της Τουρκίας, που εξαρτάται κατά 99% από άλλες χώρες για φυσικό αέριο, προετοιμάζεται για μία διαδικασία «προσωρινή απομόνωσης». Αν αυτό συμβεί θα έχει αποθέματα φυσικού αε-

ρίου για 7-8 χρόνια. Έτσι όμως το κράτος θα εκκινήσει μία διεργασία την οποία δεν επιθυμεί η ελεύθερη αγορά. Με άλλα λόγια, οι πράξεις της Τουρκίας ίσως είναι ο προάγγελος νέων κυρώσεων εναντίον της.

Και τι πρέπει να γίνει;

Υπό το φως αυτών των ανισόροπων πολιτικών και του επεκτατικού πολέμου, το καθήκον μας ως αναρχικοί επαναστάτες είναι να δημιουργήσουμε μια κοινωνική οργάνωση, και να χαράξουμε μία ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε εμάς και τον εχθρό, που θέλει να ρίξει τον λαό στον νέο πόλεμό του. Ενάντια στις επιθετικές πολιτικές των κρατών, πρέπει να ανοίξουμε νέα μέτωπα διευρύνοντας τη διεθνιστική αλληλεγγύη, και να παρουσιάσουμε μία δυνατότερη εναλλακτική από τα κράτη. Πρέπει να διαλύσουμε την ψευδαισθηση του πολέμου, με τις πολιτικές που προωθούν την ελεύθερη ζωή, με τις γειτονιές μας, τα πολιτιστικά κέντρα μας, τα γεμάτα δύναμη λόγια μας και τις πρακτικές μας. Πρέπει να προετοιμάσουμε τον ταξικό πόλεμο, να αρχίσουμε να προετοιμάζουμε την κοινωνική επανάσταση από σήμερα. Πρέπει λοιπόν τώρα, να αντισταθούμε σε κάθε μορφή σχέσεων που μπορεί να μας διαφθείρει, και να δημιουργήσουμε νέες.

Τα νερά στα οποία πνίγηκαν τόσες μετανάστριες και τόσοι μετανάστες εξαιτίας των πολέμων και των ανταγωνισμών μεταξύ των κρατών, δεν ανήκουν σε καμιά χώρα αλλά στους ανθρώπους. Στους ανθρώπους που αναζητούν σε αυτά τα νερά την ελευθερία που τα κράτη δεν τους έδωσαν ποτέ στη στεριά, και το πληρώνουν με τη ζωή τους.

Εκατοντάδες πολιτικοί κρατούμενοι σκοτώθηκαν σε αυτά τα νερά, στο ταξίδι τους προς την ελευθερία μέσα από έναν επικίνδυνο δρόμο. Με άλλα λόγια, επαναστάτες και πολλοί άλλοι πλήρωσαν το υπέρτατο τίμημα για την ελευθερία σε αυτά τα νερά, αλλά και στη στεριά. Δεν θέλουμε λοιπόν τα νερά αυτά να γίνουν ένα όργανο στα χέρια των κρατών, στην προσπάθειά τους να αναδειχθούν νικητές και να σωθούν.

Εμείς ο λαός θα βγούμε από αυτή την κρίση δυνατότεροι. Γνωρίζουμε καλά ποιος είναι ο εχθρός και στεκόμαστε απέναντί του. Όπως δεν διστάσαμε ποτέ σε καμιά στιγμή της ιστορίας, δεν θα σας υπακούσουμε, και δεν θα διστάσουμε να πληρώσουμε το τίμημα.

**ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΜΕΤΑΞΥ ΚΡΑΤΩΝ
ΝΑΙ ΣΤΟΝ ΤΑΞΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ**

✊ Devrimci Otonomlar
Μετάφραση: Leigh Cherry

Το κράτος είναι ο μόνος τρομοκράτης

Στις 23 Σεπτέμβρη συλλαμβάνεται ο σύντροφος Πολύκαρπος Γεωργιάδης στο Κουκάκι. Η σύλληψη πραγματοποιείται έπειτα από τα γνωστά πλέον «ανώνυμα» τηλεφωνήματα που δέχεται η αντιτρομοκρατική υπηρεσία.

Σε αποθήκη που νοίκιαζε ο Π. Γεωργιάδης, βρίσκονται μεταξύ διαφόρων αντικειμένων και βιβλίων και ένα σακ βουαγιάζ με μικρή ποσότητα εκρηκτικών υλών, πυροκροτητές και κάποιες σφαίρες. Η αντιτρομοκρατική παράλληλα εισβάλλει και σε ένα σπίτι ακόμη, στο οποίο βρίσκει δύο πιστόλια. Μία υπόθεση που παρέμεινε σε πλημμεληματικό βαθμό.

Όσον αφορά τη σύλληψη του συντρόφου, όμως, η αντιτρομοκρατική ξεδίπλωσε τις ορέξεις της περαιτέρω. Φυσικά, ακόμη μία φορά, η συγκεκριμένη υπηρεσία επιφύλαξε «εκπλήξεις», ώστε εν τέλει να καταφέρει τον σκοπό της, την προφυλάκιση του συντρόφου και τη συνεχιζόμενη ομηρία του με διογκωμένο κατηγορητήριο.

Η αντιτρομοκρατική είδε σύνδεση του συντρόφου με την επαναστατική οργάνωση «Ομάδα Λαϊκών Αγωνιστών». Και αφού η αντιτρομοκρατική «βλέπει», μπορεί και να δημιουργήσει. Έτσι, σε υπολογιστή του συλληφθέντα εφευρίσκεται ότι υπάρχει αρχείο-προκήρυξη της οργάνωσης με ημερομηνία δημιουργίας πριν τη δημοσίευσή της στο διαδίκτυο. Ένα στοιχείο που έχει ήδη καταρρεύσει, ακόμη και από τα εγκληματολογικά εργαστήρια των μπάτσων, μα φυσικά μετά από τις πιέσεις του κόσμου που στέκεται αλληλέγγυος στον σύντροφο και αποκάλυψε τα σενάρια της αντιτρομοκρατικής. Επίσης, με σκοπό τη διόγκωση του κατηγορητηρίου, σε έναν πυροκροτητή η ΕΛΑΣ είδε ομοιότητες με έναν που έχει χρησιμοποιήσει η ΟΛΑ. Φυσικά και πάλι, το να υπάρχουν απλές ομοιότητες, σημαίνει ότι δεν υπάρχει ταύτιση, κάτι που θέτει και αυτό το «στοιχείο» στη σφαίρα της δημιουργικότητας της συγκεκριμένης υπηρεσίας. Παρόλα αυτά, βέβαια, ο σύντροφος παραμένει προφυλακισμένος στις φυλακές Λάρισας.

Οι στοχεύσεις του κράτους και της συγκεκριμένης υπηρεσίας είναι (και) πολιτικές. Το καθεστώς πολλές φορές έχει χαρακτηρίσει τον αναρχικό/αντιεξουσιαστικό χώρο, ομάδες και συνελεύσεις στο εσωτερικό του, ως απλές δεξαμενές «τρομοκρατών». Είναι μία συνθήκη παγιωμένη μέσα στον χρόνο, που προσπαθεί να διαχωρίσει, να διασπάσει, να αποπολιτικοποιήσει τις δομές μας, τα μέσα μας και τους αγώνες μας.

Έτσι, και η πολιτική ομάδα του συντρόφου, η Ταξική Αντεπίθεση, έχει ειδικές αναφορές από τους κρατικούς φορείς. Όπως δηλώνει ο ίδιος ο Π. Γεωργιάδης: «Μέσα από την πολυπλευρη πολιτική της δραστηριότητα, η Ταξική Αντεπίθεση έζησε πολλές φορές στο πετσί της την εκδικητική μανία των κατασταλτικών μηχανισμών: τοποθέτηση μικροκάμερας παρακολούθησης έξω από τον πολιτικό της χώρο, παρακολούθηση μελών της αλλά και άλλων συντρόφων με συσκευές γεωεντοπισμού (και ενώ θρασυτάτα ο υπουργός καταστολής Μ. Χρυσοχοϊδης βγήκε πρόσφατα να δηλώσει αμέσως μετά το νέο φιάσκο σχετικά με την εξαφάνιση του ναζιστή Χ. Παππά ότι οι παρακολουθήσεις πολιτών είναι παράνομες), παρενοχλήσεις και τραμπουκισμοί εναντίον μελών της από μπάτσους, προσαγωγές και συλλήψεις.»

Λευτεριά στον σύντροφο Πολύκαρπο Γεωργιάδη

Δύναμη στον σύντροφο Μ.Τ. και τη συντρόφισσα Ε.Μ.

Το κείμενο του συντρόφου: athens.indymedia.org/post/1608031/

Για τις έρευνες στα κελιά διαφόρων φυλακών στη χώρα

Το υπουργείο προσπαθεί να δομήσει ένα προφίλ για τις ελληνικές φυλακές, ώστε να μπορεί να τις διαχειριστεί αναλόγως. Το προφίλ που επιχειρείται να στηθεί είναι ότι σε διάφορες φυλακές οι κρατούμενοι/ες σε αυτές ζούνε καλύτερα από ότι σε ξενοδοχεία.

Έτσι, μπάτσοι, ΕΚΑΜ, ειδικές μονάδες και εισαγγελείς μπουκάρουν στα κελιά ανθρώπων ό,τι ώρα θέλουν και πραγματοποιούν ελέγχους. Τα ευρήματα, αποκομμένα από την πραγματικότητα των φυλακών, παρουσιάζονται σαν φοβερά και τρομερά πειστήρια. Μαχαίρια, σουβλιά κοκ. «Πολυτελές κελί», αναφέρουν άλλα δημοσιεύματα...

Φυσικά οι φυλακές είναι ένας μικρόκοσμος όπου συμπέζε-

ται μια πληθώρα κοινωνικών διεργασιών. Είναι λογικό κάποιοι/ες να είναι σε καλύτερη θέση μέσα στις φυλακές. Αυτό όμως δεν σημαίνει τίποτα. Αφενός γιατί αυτοί/ές είναι σε συνεννόηση με το κράτος και τις υπηρεσίες τους, και αφετέρου γιατί αποτελούν μία φοβερή μειοψηφία μπροστά σε όλον τον υπόλοιπο κόσμο που βρίσκεται στις φυλακές, κυρίως φτωχούς/ές, μετανάστες/τριες, μικροπαραβατικούς και μικροπαραβατικές.

Έτσι, και οι πολιτικές κρατούμενες δεν γίνεται να λείπουν από τους στόχους της εξουσίας των φυλακών. Κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού, έγινε έρευνα στο κελί των αγωνιστριών από το λαϊκό μέτωπο Τουρκίας Hazal Secer και Harika Kizilkaya και της αναρχικής Δήμητρας Βαλαβάνη, ενώ η μία αγωνίστρια ήταν σε απεργία πείνας. Σκοπός τους είναι να κάμψουν το φρόνημα των αγωνιστριών, αφού τηρούν αξιοπρεπή στάση μέσα στα ελληνικά κολαστήρια.

Για τις συνεχείς μεταγωγές της συντρόφισσας Πόλας Ρούπα

Τον Οκτώβρη ξεκίνησαν νέες δίκες σχετικά με την επαναστατική οργάνωση Επαναστατικός Αγώνας. Σε αυτές τις δίκες δικάζονται και τα δύο μέλη της οργάνωσης, Νίκος Μαζιώτης και Πόλα Ρούπα. Τον Μάρτη του 2020, και οι δύο μετήχθησαν με τη βία από τις φυλακές Κορυδαλλού σε άλλες φυλακές στη χώρα. Ο σύντροφος στη φυλακή του Δομοκού (που είχε εγκαινιαστεί ως η πρώτη φυλακή τύπου Γ' το 2014) και η συντρόφισσα στις φυλακές Ελαιώνα στη Θήβα.

Η συντρόφισσα έχοντας κάνει σειρά αιτημάτων ώστε να ξανά μεταχθεί στον Κορυδαλλό λόγω της δίκης, αλλά και λόγω ανάγκης για επισκεπτήρια με το παιδί της, η Ειδική Ομάδα Μεταγωγών, δεν απάντησε σε κανένα από αυτά. Αντιθέτως, απάντησε έμπρακτα την πρώτη ημέρα του δικαστηρίου της συντρόφισσας, για το οποίο μετήχθη προς και από τον Κορυδαλλό, αυθημερόν!

Μία ακόμη κίνηση του καθεστώτος να κάμψει το ηθικό της συντρόφισσας, να χτυπήσει την ιστορία και την πολιτική υπεράσπισης της οργάνωσης που συμμετέχει. Η συνθήκη αυτή δεν επιτρέπει στη συντρόφισσα, όπως θα συνέβαινε και σε οποιονδήποτε/οποιαδήποτε άλλον/η κρατούμενο/η, να προετοιμάσει την υπεράσπισή του/της, τόσο νομικά, όσο και πολιτικά. Επιχειρείται το δικαστήριο να μονολογήσει, χωρίς να ακουστεί κανένας πολιτικός αντίλογος στις κινήσεις του κράτους, στις προσταγές του κεφαλαίου και ενάντια στο μονοπώλιο της βίας από τους στρατιωτικούς και αστυνομικούς μηχανισμούς.

Επίσης, τα κατηγορητήρια είναι μεγάλα σε όγκο και αρκετά βαριά. Αυτό σημαίνει ότι αφενός οι διαδικασίες δεν παίρνουν λίγο χρόνο ή λίγες δικάσιμους, και αφετέρου η μη σωστή προετοιμασία της συντρόφισσας, λόγω αυτών των κινήσεων εναντίον της, θα την αφήσει έκθετη στις ορέξεις του δικαστικού συμπλέγματος, επιβάλλοντας εξοντωτικές ποινές. Η επιβολή αυτή, άλλωστε, είναι ήδη γεγονός, καθώς για βομβιστική ενέργεια χωρίς κανέναν τραυματισμό επιβλήθηκε και στα δύο μέλη

του Επαναστατικού Αγώνα η ποινή των ισοβίων. Μάλιστα, η δικαιολόγηση ήταν ότι η έκρηξη στόχευε το «κοινωφελές ίδρυμα» της Τράπεζας της Ελλάδος. Μπορεί ο καθένας και η καθεμία να βγάλει τα συμπεράσματά του/της για τη δικαιοσύνη...

Εν μέσω πανδημίας η συντρόφισσα εξαναγκάζεται να στοιβάζεται με δεκάδες αστυνομικούς κατά τη μεταγωγή της, αλλά και στην παραμονή της στα δικαστήρια. Αν αναλογιστούμε και τα ανύπαρκτα μέτρα προστασίας στις φυλακές ενάντια στην εξάπλωση του ιού, μπορούμε να καταλάβουμε ότι οι κινήσεις του κράτους είναι δολοφονικές μέσα σε αυτές.

Όπως αναφέρει και η ίδια η Πόλα Ρούπα: «Πέρα από την έκθεση σε κίνδυνο λόγω κορωνοϊού, εύλογα θα μπορούσε να αναρωτηθεί κάποιος γιατί το οικονομικό κόστος αυτών των επιχειρήσεων με τις ιδιαίτερα ενισχυμένες αστυνομικές δυνάμεις δεν χρησιμοποιείται για την ενίσχυση του συστήματος υγείας ή την πρόσληψη δασκάλων και καθηγητών στα σχολεία, όπως ζητούν οι μαθητές. Πρόκειται για μια ακόμη κρατική επιλογή που επιβεβαιώνει την ευρέως πλέον αποδεκτή αντίληψη πως, για την κυβέρνηση της Ν.Δ., το δόγμα “νόμος και τάξη” με το οποίο ανέβηκε στην εξουσία, παραμένει ο κεντρικός πυλώνας της στρατηγικής της και το βασικό όπλο της απέναντι στην πανδημία. Γιατί όποτε μπαίνει στην ίδια ζυγαριά η καταστολή και η δημόσια υγεία, η ζυγαριά γέρνει υπέρ της πρώτης».

Λευτεριά στους/τις πολιτικούς/ές κρατούμενους/ες

Αλληλεγγύη στα μέλη του Επαναστατικού Αγώνα Ν. Μαζιώτη και Π. Ρούπα

Κάτω τα χέρια από τις αγωνίστριες

Οι φυλακισμένοι και οι φυλακισμένες περισσεύουν για το κράτος, το υπουργείο και τις υπηρεσίες των φυλακών.

Εάν κάτι μπορούμε να δούμε με μία ματιά από την αρχή της εποχής που εξαπλώνεται ο sars-cov-2 είναι ότι οι πληθυσμοί που περισσεύουν για την κρατική μηχανή, δηλαδή οι μετανάστες/τριες (ειδικότερα αυτοί/ές που είναι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης), οι έγκλειστοι και οι έγκλειστες στα λεγόμενα σωφρονιστικά καταστήματα, οι έγκλειστοι/ες στα ψυχιατρεία και στα γηροκομεία, έχουν αφεθεί σε κάποια μεταφυσική διαχείριση, όπως η «τύχη» ή η «μοίρα».

Δεν μας εκπλήσσει αυτή η συνθήκη. Το κράτος ανέκαθεν αντιμετώπιζε αυτούς τους ανθρώπους με ειδικό τρόπο. Συγκεκριμένα για τις φυλακές, ανεξάρτητα από την τοποθεσία τους, το κρύο και η ζέστη είναι πάντα αφόρητα στις αντίστοιχες εποχές, γιατρός συνήθως δεν υπάρχει καθόλου, για να πας στο νοσοκομείο, πρέπει να φτάσεις τουλάχιστον σε οριακή κατάσταση, οι συνθήκες υγιεινής ήταν πάντα άθλιες.

Η διαφορά με το σήμερα, είναι ότι υπάρχει και ένας ιός που μεταδίδεται και είναι σίγουρα επικίνδυνος για τα άτομα που δεν έχουν ούτε τα βασικά. Κρύο, κακή διατροφή, χωρίς φάρμακα, επισκεπτήρια, χωρίς γιατρούς, με το νοσοκομείο τόσο μακριά, σε θέτουν σε σοβαρό και αυξημένο κίνδυνο, όχι να προσβληθείς από τον ιό, αλλά να είναι και μοιραίος. Μέσα στις φυλακές, δεν υπάρχει κανένα μέτρο προστασίας, όπως να παρέχονται μάσκες, καθαριστικά, γάντια ή να ελέγχονται οι υπάλληλοι που έρχονται σε επαφή με τους/τις κρατούμενους/ες.

Οι κρατούμενοι/ες έχουν διάφορα αιτήματα όσον αφορά την κατάσταση που βιώνουν. Σίγουρα το βασικότερο είναι η αποσυμφόρηση των ελληνικών φυλακών με σκοπό αφενός να μειωθεί ο ήδη υπεράριθμος πληθυσμός των φυλακών και αφετέρου συγκεκριμένες ομάδες να γλιτώσουν πραγματικά (γέροι, άνθρωποι με υποκείμενα νοσήματα, με ποινή που τελειώνει σε λίγους μήνες κοκ).

Το υπουργείο δεν απαντάει τίποτα σε όλα αυτά τα αιτήματα. Εμείς, οι «εκτός των τειχών», να δούμε αυτή τη διαχείριση πληθυσμών σαν μία πάγια τακτική του κράτους για όσους/ες περισσεύουν. Να αντιληφθούμε ότι τίποτα δεν δίνεται, αλλά κερδίζεται με αγώνες και εν τέλει να παλέψουμε να καεί και να γκρεμιστεί και το τελευταίο κελί που στερεί την ελευθερία από τους ανθρώπους.

Μέχρι και το γκρέμισμα και της τελευταίας φυλακής

Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων των κρατουμένων

■ Δημόσια εκπαίδευση: Τα εργασιακά δικαιώματα σε εποχές covid

Η πανδημία σιγά σιγά από ευκαιρία, εξελίσσεται σε ευτυχία για τον καπιταλισμό και το πολιτικό του προσωπικό. Στο κατώφλι της νέας οικονομικής κρίσης, η οποία διαφαίνεται ήδη ότι θα ξεπεράσει την προηγούμενη, κράτος και αφεντικά κάνουν πάρτυ, προσπαθώντας να διαφυλάξουν όσο περισσότερο μπορούν τα κέρδη τους. Και όπως πάντα, καλούν την εργατική τάξη να βάλει πλάτη σε όλο αυτό, για να έχουμε την υγεία μας. Περικοπές δώρων, μειώσεις μισθών, απλήρωτες υπερωρίες, τηλεργασία σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της χώρας με τον εξοπλισμό του εργαζόμενου, είναι μόνο λίγες από τις νέες κρατικές ρυθμίσεις για τη «διάσωση της οικονομίας από τον φονικό ιό». Παράλληλα, οι κουμπαριές, τα κολλητηλίκια και τα ρουσφέτια στη γαλάζια πολυκατοικία καλά κρατούν. Δεν ξεχνάμε τα δωράκια εκατομμυρίων στους καναλάρχες, τα σκυλ ελικίκου, τις μάσκες-αλεξίπτωτα, τις ζαρντινιέρες των 500 ευρώ στην Πανεπιστημίου κ.α.

Για να γυρίσουμε όμως στα δικά μας. Πώς επηρέασε ο κορωνοϊός την εκπαίδευση και τα εργασιακά μας δικαιώματά;

Τηλεκπαίδευση

Αρχικά, ένα από τα μεγαλύτερα πλήγματα που δέχτηκε ο κλάδος, αλλά και η δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση αυτή καθ' αυτή ήταν και είναι η λεγόμενη τηλεκπαίδευση.

Από τη δημιουργική ασάφεια των εγκυκλίων τον περασμένο Μάρτη έως την ασαφή υποχρεωτικότητά της τον Σεπτέμβριο, η τηλεκπαίδευση ήταν και θα είναι ο μοχλός καταστρατήγησης του δημόσιου και δωρεάν χαρακτήρα της εκπαίδευσης (άρθρο 16, παρ. 4 του Συντάγματος). Διότι δεν είναι δυνατόν να θεσμοθετείται τηλεκπαίδευση για όλους τους μαθητές-τριες της χώρας και όλο το εκπαιδευτικό προσωπικό, χωρίς να παρέχεται ταυτόχρονα σε όλους αυτούς ο απαραίτητος τεχνολογικός εξοπλισμός, αλλά και δωρεάν ίντερνετ. Αυτόματως δηλαδή, όποιος δεν έχει πρόσβαση σε υπολογιστή πετιέται εκτός του δημόσιου σχολείου. Και μάλιστα, πλέον και με απουσία, βάσει της τελευταίας απεργοσπαστικής νομοθετικής ρύθμισης του υπουργείου, που ωθούσε τους συναδέλφους μας στη Δευτεροβάθμια να γίνουν οι ρουφιάνοι των μαθητών τους που αγωνίζονται.

Επόμενη απειλή που φέρνει η τηλεκπαίδευση είναι η τυπική ή άτυπη αξιολόγηση του εκπαιδευτικού μέσω αυτής. Τα προσωπικά μας δεδομένα και η παιδαγωγική ελευθερία δέχονται άμεση επίθεση, από τη στιγμή που τα περιεχόμενα επικοινωνίας μας με τους μαθητές μας, αλλά και το παρουσιολόγιό μας μπορούν πολύ εύκολα να είναι προσβάσιμα στον γονέα, τον διευθυντή, τον σύμβουλο, το υπουργείο. Τον περασμένο Μάρτη πήραμε μια γεύση διευθυντικής αυθαιρεσίας με αφορμή την τηλεκπαίδευση τόσο στα Χανιά, όσο και στην υπόλοιπη Ελλάδα.

Τρίτος και βασικός άξονας της τηλεκπαίδευσης είναι ότι όχι απλά ήρθε για να μείνει, αλλά ότι θα χρησιμοποιείται δια πάσαν νόσον. Από την καταστρατήγηση των αδειών των εκπαιδευτικών (βλ. ευπαθείς ομάδες-που κλήθηκαν ως εθελοντές να διδάξουν μέσω τηλεκπαίδευσης), την εξ' αποστάσεως διδασκαλία σε δυσπρόσιτα μέρη (βλ. ειδικότητες στη Γαύδο, που την εφαρμόζουν και πριν τον covid) μέχρι και την ευθεία χρησιμοποίησή της ως απεργοσπαστικό μηχανισμό (βλ. μαθητικές καταλήψεις και υποχρεωτική τηλεκπαίδευση με αποκλεισμένους τους καταληψίες - αλλά και όσους δεν έχουν τα μέσα να την παρακολουθήσουν).

Τελευταίος, αλλά σημαντικός άξονας, είναι η προσπάθεια να καταργηθεί πλαγίως η κατ' οίκον διδασκαλία για μαθητές που ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες (να εξοικονομηθούν και χρήματα να αγοράσουμε καμιά φρεγάτα).

Τέλος, όπως αναφερθήκαμε και προηγουμένως, η τηλεκπαίδευση βλάπτει σοβαρά την παιδαγωγική ελευθερία, αλλά και την παιδαγωγική αυτή καθ' αυτή. Δεν νοείται εκπαιδευτική διαδικασία με ανήλικους μαθητές (πόσο μάλλον δημοτικού-νηπιαγωγείου) μέσω μιας οθόνης κι ενός πληκτρολογίου. Η εκπαιδευτική διαδικασία σε τέτοιες ηλικίες έχει ως βασική προϋπόθεση τη συνεργασία και την ευθεία αλληλεπίδραση εκπαιδευτικού-μαθητή, το συμμετοχικό μάθημα και τη δια ζώσης δημιουργία της σχολικής κοινότητας.

Και τι προτείνουμε εμείς για την τηλεκπαίδευση; Εμείς προτείνουμε άμεση κατάργησή της με νομοθετική ρύθμιση. Προτείνουμε να παρθούν όλα εκείνα τα απαραίτητα μέ-

τρα ώστε να μην χρειαστεί να ξανακλείσουν τα σχολεία. Να υλοποιηθούν επιτέλους τα αιτήματα των συνδικαλιστικών ενώσεων των υγειονομικών. Να διπλασιαστούν οι ΜΕΘ και το προσωπικό στη δημόσια υγεία με μόνιμη σχέση εργασίας, να επιταχθούν οι ιδιωτικές κλίνες, να διεξαχθούν μαζικά τεστ σε όλο τον πληθυσμό, να αυξηθούν τα δρομολόγια στα μέσα μαζικής μεταφοράς, να μειωθεί ο αριθμός μαθητών ανά τάξη (με μέγιστο τους 15), να αυξηθεί το εκπαιδευτικό προσωπικό με μόνιμη σχέση εργασίας (με βάση το πτυχίο και την προϋπηρεσία), να αυξηθεί το προσωπικό καθαριότητας στα σχολεία με μόνιμες σχέσεις εργασίας, πλήρους ωραρίου, με εξασφαλισμένα όλα τα εργασιακά του δικαιώματα. Και αν δεν μπορεί να βρει η κυβέρνηση τα χρήματα για όλα αυτά, μπορεί για αρχή να πάρει πίσω τα δωράκια που έκανε τον τελευταίο χρόνο: τα εκατομμύρια που έδωσε στα κανάλια, στο εφοπλιστικό κεφάλαιο, στους πολεμικούς εξοπλισμούς, στις προσλήψεις αστυνομικών και στους μισθούς των παπάδων.

3μηνες συμβάσεις αναπληρωτών

Κομβικής σημασίας για την παγίωση της ελαστικής εργασίας στη δημόσια εκπαίδευση είναι η θεσμοθέτηση των 3μηνων συμβάσεων εργασίας (με προσαυξημένη μοριοδότηση και δυνατή παράταση ως τους 6 μήνες).

Συμβάσεις ναζιστικής εμπνεύσεως, σύμφωνα με τις οποίες όποιος ανήκει σε ευπαθή ομάδα αποκλείεται αυτομάτως, ακόμα και ο παχύσαρκος. Αρχικά, αξίζει να σημειωθεί ότι οι συγκεκριμένες συμβάσεις υποτίθεται ότι συστάθηκαν για να καλύψουν έκτακτα κενά covid, δηλαδή άδειες εγκυμοσύνης και άδειες ειδικού σκοπού. Δηλαδή, κενά που δημιουργήθηκαν λόγω της πανδημίας, και προφανώς δεν θα εκλείψουν πριν από το τέλος αυτής (που όπως όλα δείχνουν δεν θα είναι ούτε σε 3, ούτε σε 6 μήνες). Η κυβέρνηση γνωρίζει πάρα πολύ καλά ότι οι 3μηνίτες πρέπει να καλύψουν 9μηνα κενά, και σε πολλές περιπτώσεις ούτε καν covid (κάτι που στην πράξη είδαμε να γίνεται σε πάρα πολλές Διευθύνσεις Εκπαίδευσης, κυρίως στην Αττική, τοποθετώντας τους 3μηνίτες σε λειτουργικά κενά).

Ο μόνος λόγος δημιουργίας αυτής της νέας σύμβασης εργασίας είναι ο περαιτέρω κατακερματισμός του κλάδου, η καταστρατήγηση του πίνακα και η ελαστικοποίηση της εργασίας ολοένα και περισσότερο. Θέλουν τον εργαζόμενο και την εργαζόμενη φοβισμένους να ελπίζουν για μια τρίμηνη σύμβαση και στο τέλος να λένε κι ευχαριστώ. Να απομακρύνουν όλο και περισσότερο τον δημόσιο λόγο από τη διεκδίκηση μόνιμων και μαζικών διορισμών. Θέλουν, με άλλα λόγια, να μας κάνουν Ευρώπη. Να μιμηθούν το παράδειγμα της Αγγλίας, όπου οι εκπαιδευτικοί δουλεύουν με μηνιαίες ή ακόμα και εβδομαδιαίες συμβάσεις εργασίας!

Εμείς από την πλευρά μας, μόνιμοι και αναπληρωτές, 9μηνοι και 3μηνοι, πλήρους και μειωμένου ωραρίου, οφείλουμε να ενωθούμε, να συσπειρωθούμε και να παλέψουμε για μια ζωή και μια δουλειά που μας αξίζει. Να σταματήσουμε να ρίχνουμε τα βέλη μας ο ένας στον άλλον και η μια στην άλλη, και να τα στρέψουμε εκεί που πραγματικά χρειάζεται, στην κυβέρνηση και το κράτος. Να συνεχίσουμε τον αγώνα, με πιο μαζικούς και δυναμικούς όρους, για τον μόνιμο διορισμό όσων έχουν δουλέψει έστω και μια μέρα στη δημόσια εκπαίδευση, με βάση το πτυχίο και την προϋπηρεσία. Με παράλληλη κατάργηση του προσοντολογίου.

Εργασιακή καθημερινότητα

Όσοι και όσες εργαζόμαστε φέτος, αλλά και πέρυσι, στο δημόσιο σχολείο, έχουμε βιώσει στο πετσί μας από την πρώτη στιγμή τι σημαίνει ωράριο-λάστιχο και εργασιακή ανασφάλεια.

Αρχικά, ξεκινώντας από τους υπεύθυνους covid, που το Υπουργείο μας υποχρεώνει να ορίσουμε, χωρίς τον παραμικρό υγειονομικό εξοπλισμό και την παραμικρή τεχνολογία (για να γλιτώσει τις προσλήψεις σχολικών νοσηλευτριών). Με τον κίνδυνο, ανά πάσα ώρα και στιγμή να εντοπιστεί κρούσμα εντός του σχολικού περιβάλλοντος και να καταλήξουμε όλοι/ες εκτεθειμένοι/ες (υγείο)νομικά.

Το επόμενο πλήγμα είναι το εργασιακό/διδασκτικό μας ωράριο εντός του σχολείου και οι κινήσεις καταστρατήγησης του. Από την πρώτη στιγμή, το υπουργείο εξέδωσε μια ασαφή οδηγία περί διαχείρισης μιας εκπαιδευτικής άδειας στο σχολικό περιβάλλον,

κλείνοντας το μάτι στις απλήρωτες υπερωρίες. Αν και μέχρι και η ΔΟΕ αναγκάστηκε να βγάλει ανακοίνωση για το συγκεκριμένο ζήτημα, οφείλουμε να ξαναπούμε ότι σε καμία περίπτωση δεν ξεπερνάμε το διδακτικό μας ωράριο (21-24 ώρες). Η οποιαδήποτε απασχόληση παιδιών λογίζεται ως διδακτική ώρα. Σε περίπτωση έκτακτης ή μη άδειας εκπαιδευτικού, ο σύλλογος διδασκόντων αποφασίζει για τη διαχείριση αυτής, σεβόμενος πάντα τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Στην ίδια λογική πρέπει να κινούμαστε όσον αφορά τις εφημερίες στα διαλείμματα και κατά την άφιξη/αναχώρηση παιδιών. Αρχικά, εφημερία απαγορεύεται να κάνουν όσοι εκπαιδευτικοί εργάζονται σε πάνω από 2 σχολεία, και γίνεται πάντα στο σχολείο βάσης. Επίσης, δεν υπάρχει καμία εγκύκλιος που να ορίζει ότι είναι υποχρεωμένοι όλοι/ες σε όλα τα διαλείμματα να κάνουν εφημερία. Ο σύλλογος διδασκόντων είναι και πάλι υπεύθυνος να διαμοιράσει τις εφημερίες.

Τέλος, περί της πρόσφατης εγκυκλίου της Υπουργού [όχι νομοθετικής, αλλά ενημερωτικής (!)], η οποία μιλάει για 30ωρη παραμονή στο σχολείο: «Για το ωράριο των εκπαιδευτικών

Στην διάταξη της παρ. 8 του αρ. 13 του Ν. 1566/85 (ΦΕΚ Α' 167), όπως αντικαταστάθηκε με το αρ. 245 του Ν. 4512/2018 (ΦΕΚ Α' 5 Α), προβλέπεται ότι "...Οι εκπαιδευτικοί των σχολείων της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης παραμένουν υποχρεωτικά στο σχολείο τους στις εργάσιμες ημέρες, πέρα από τις ώρες διδασκαλίας, όχι όμως πέρα από έξι (6) ώρες την ημέρα ή τριάντα (30) ώρες την εβδομάδα...". έχουμε να πούμε ότι με μια γρήγορη αναζήτηση είτε στη μνήμη μας, είτε στο διαδίκτυο, μπορούμε να βρούμε τον συγκεκριμένο νόμο, από τον οποίο η κα Κεραμέως, εντέχνως απέσπασε μόνο τα κομμάτια που τη συνέφεραν. Για να δούμε λοιπόν τι λένε τα αποσιωπητικά στο τέλος:

«1. Οι εκπαιδευτικοί των σχολείων Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης παραμένουν υποχρεωτικά στο σχολείο τους στις εργάσιμες ημέρες, πέρα από τις ώρες διδασκαλίας όπως αυτές προβλέπονται από τις κείμενες διατάξεις, όχι όμως πέρα από έξι (6) ώρες την ημέρα ή τριάντα (30) ώρες την εβδομάδα.

»2. Στους εκπαιδευτικούς ανατίθενται από τα όργανα διοίκησης της σχολικής μονά-

δας υπηρεσίες που συνδέονται με το γενικότερο εκπαιδευτικό έργο, όπως η προετοιμασία του εποπτικού εκπαιδευτικού υλικού και των εργαστηριακών ασκήσεων, η διόρθωση εργασιών και διαγωνισμάτων, η καταχώρηση-ενημέρωση της αξιολόγησης των μαθητών, η συμμετοχή στην προετοιμασία και την πραγματοποίηση εορταστικών, αθλητικών και πολιτιστικών εκδηλώσεων, ο προγραμματισμός και η αποτίμηση του εκπαιδευτικού έργου, η επικοινωνία με δομές υποστήριξης του εκπαιδευτικού έργου, η συνεργασία με εκπαιδευτικούς που διδάσκουν στο ίδιο τμήμα ή που διδάσκουν τα ίδια γνωστικά αντικείμενα, οι παιδαγωγικές συναντήσεις για την κατάρτιση ομαδικών ή εξατομικευμένων προγραμμάτων υποστήριξης συγκεκριμένων μαθητικών ομάδων ή μαθητών, η επίβλεψη σχολικών γευμάτων, η ενημέρωση των γονέων και κηδεμόνων, η τήρηση βιβλίων του σχολείου και η εκτέλεση διοικητικών εργασιών».

Άρα, ισχύει ότι ίσχυε και πριν τον covid, οφείλουμε να παραμείνουμε πέραν του διδακτικού μας ωραρίου και εντός του εργασιακού μας, μόνο όταν συντρέχει κάποιος από τους παραπάνω λόγους.

Και πώς απαντάμε σε όλα αυτά;

Με αποφασιστικότητα και αγώνα. Από τα πιο μικρά καθημερινά, με συζητήσεις και αποφάσεις στους συλλόγους διδασκόντων, μέχρι τα πιο μεγάλα και τα κεντρικά με οργάνωση στα σωματεία μας, στις επιτροπές αγώνα, τους συντονισμούς και τις πρωτοβουλίες. Με συλλογικοποίηση, επιμονή και απεργιακό αγώνα μπορούμε να τους ξεμπροστιάσουμε και να νικήσουμε. Αυτή τη στιγμή δεν κάνουμε αγώνα ταχύτητας, αλλά μαραθώνιο. Κι επειδή έχουμε το δίκιο με το μέρος μας, θα το παλέψουμε και θα τα καταφέρουμε. Όλες και όλοι μαζί, από κοινού με τα υπόλοιπα σωματεία από τους άλλους κλάδους, ν' αντισταθούμε και να δώσουμε τη μάχη για μια ζωή με αξιοπρέπεια, για ένα σχολείο δημόσιο και δωρεάν για όλα τα παιδιά, για ν' ανατιμήσουμε τις ζωές τις δικές μας, αλλά και όλης της εργατικής τάξης συνολικότερα. Στο χέρι μας είναι.

✎ Πρωτοβουλία εργαζομένων από τη δημόσια εκπαίδευση στα Χανιά

Εκπαιδευτικό: Μια σειρά από οπισθοδρομικές διατάξεις και ατυχή γεγονότα

Το παρακάτω χρονολόγιο καταγράφει τα τελευταία γεγονότα γύρω από τις αλλαγές στην εκπαίδευση, και δεν έχει στόχο μία ολιστική κριτική στην εκπαίδευση και το σχολείο ως θεσμό.

I. Τον Μάρτη του 2020, εν μέσω της πρωτόγνωρης κατάστασης που διαμορφωνόταν λόγω της πανδημίας και του λοκντάουν όλης της επικράτειας, η ηγεσία του υπουργείου Παιδείας καταθέτει προς ψήφιση στη Βουλή **το πολυνομοσχέδιο για την αναβάθμιση του εκπαιδευτικού συστήματος**, που περιλαμβάνει διατάξεις και για τις τρεις βαθμίδες της εκπαίδευσης. Το πολυνομοσχέδιο τέθηκε σε δημόσια τηλε-διαβούλευση, κεκλεισμένων των θυρών για σχετικούς φορείς, οι οποίοι μπορούσαν να εκφέρουν άποψη ηλεκτρονικά μέσω σχολίων. Τελικά ψηφίστηκε τον Ιούνιο, μετά από διήμερη συνεδρίαση της Ολομέλειας της Βουλής, και εν μέσω μαζικών κινητοποιήσεων εκπαιδευτικών.

II. Σχετικά με το περιεχόμενο, μέσα από το πολυνομοσχέδιο, μεταξύ άλλων, αποφασίστηκε **η έξωση των καλλιτεχνικών μαθημάτων και των κοινωνικών επιστημών από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση**. Φαίνεται πως για το φιλελεύθερο μοντέλο του σχολείου εκείνου που προετοιμάζει τους εργάτες του μέλλοντος, οι τέχνες και η ιστορία των κοινωνικοπολιτικών εξελίξεων δεν πρέπει να τους αφορούν.*

Συγκεκριμένα, για τις όλες τις τάξεις του Γενικού Λυκείου καταργούνται τα μαθήματα των Εικαστικών, Καλλιτεχνική Παιδεία, Ελεύθερο και Γραμμικό σχέδιο, και αντίστοιχα καταργούνται όλα τα μαθήματα Κοινωνικών Επιστημών από τη μέση εκπαίδευση, με εξαίρεση την Κοινωνική και Πολιτική Αγωγή της Γ' Γυμνάσιου, και την Πολιτική Παιδείας της Α' Λυκείου. Στη θέση των τελευταίων επανέρχονται τα Λατινικά, και διασαφηνίζεται μάλιστα από βουλευτές της ΝΔ πως το μάθημα της Κοινωνιολογίας πρέπει να εκλείψει, γιατί θεωρείται σοσιαλιστικό ή μάλλον

κάνει τα παιδιά αριστερά.

Μια τέτοια κίνηση, πέραν του δεοντολογικού φορτίου, πρακτικά επιβάλλει την επισφάλεια για ένα πλήθος εργαζομένων στην εκπαίδευση, δηλαδή σημαίνει απολύσεις αναπληρωτών που δεν επρόκειτο να επαναπροσληφθούν, αλλά και επίταξη διαθέσιμων και μετακινούμενων εκπαιδευτικών από σχολείο σε σχολείο κι από βαθμίδα σε βαθμίδα. Σημαίνει επίσης πως στερούνται επίσημα οι μαθητές τη δυνατότητα μάθησης στα προηγουμένως πανελλαδικώς εξεταζόμενα μαθήματα του Ελευθέρου και Γραμμικού Σχεδίου στην Γ' Λυκείου, ώστε να δώσουν εισαγωγικές εξετάσεις στις σχολές Καλών Τεχνών, Αρχιτεκτονικής, Γραφιστικής, Διακόσμησης, Συντήρησης Έργων Τέχνης, Πολυμέσων και όλων των Καλλιτεχνικών Ειδικοτήτων της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης, αναγκάζοντάς τους να στραφούν στα ιδιωτικά φροντιστήρια.

Ακόμη, μια διαχρονική αξία επανέρχεται, αυτή της ανα-

βάθμισης του σχολείου μέσω αξιολόγησης. Η δύναμη των αποφάσεων μεταφέρεται ξανά από τους συλλόγους εκπαιδευτικών, μαθητών και γονέων σε απεσταλμένους επιθεωρητές-ανθρωπάκια του υπουργείου.

III. Σε ένα ταξίδι πίσω στον χρόνο αναφέρεται η Κεραμέως όταν μιλά για εκσυγχρονισμό της εκπαίδευσης. Η Υπουργός Παιδείας του 2020, αρχικά επιχείρησε να επαναφέρει τον τίτλο «**Διαγωγή και Θρήσκευμα**» στα απολυτήρια των μαθητών, κάτι που είχε καταργηθεί το 2017 από τον Κ. Γαβρόγλου, με το επιχείρημα πως χρησιμοποιείτο για να στιγματίσει μαθητές άλλης καταγωγής ή/και θρησκείας, μαθητές με πολιτική δράση, και τελικά να περιθωριοποιήσει όποιον δεν συμμορφωνόταν με τους κανόνες. Ευτυχώς, από την Αρχή Προστασίας Δεδομένων κρίθηκε πως η αναγραφή της «διαγωγής» των μαθητών στα απολυτήρια παραβιάζει το συνταγματικό δικαίωμα προστασίας προσω-

πικών δεδομένων, και πως η απαλλαγή από το μάθημα των θρησκευτικών θα γίνεται απλώς με υπεύθυνη δήλωση των γονέων, χωρίς να απαιτείται επίκληση σε κάποια θρησκευτική συνείδηση, όπως προέβλεπε η εγκύκλιος του υπουργείου.

IV. Γνωρίζουμε από πρώτο χέρι ότι η ΝΔ, ως δεξιά κυβέρνηση με νεοφιλελεύθερη ατζέντα, κάνει ό,τι μπορεί για να ενισχύσει το ιδιωτικό κεφάλαιο, και δεν δίνει δεκάρα για την ποιοτική αναβάθμιση της δημόσιας παιδείας. Δίχως κανένα πρόσχημα από το υπουργείο προτάθηκε με σχετικό διάταγμα η επαγγελματική ισοδυναμία των ιδιωτικών κολεγίων με τα δημόσια ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, η οποία δεν έγινε δεκτή από το Διοικητικό Εφετείο Αθηνών. Παράλληλα όμως παγιώθηκε η δυνατότητα κατάληψης μιας θέσης στο Δημόσιο μόνο με την αναγνώριση επαγγελματικής ισοδυναμίας τίτλου σπουδών. Στο ίδιο πλαίσιο θεσπίστηκε ένα νέο όργανο, η Εθνική Αρχή Ανώτατης Εκπαίδευσης (ΕΘΑΑΕ), που αντικαθιστά την ΑΔΙΠ (Αρχή Διασφάλισης της Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση), με αρμοδιότητα τις ιδρύσεις, τις συγχωνεύσεις ή τις καταργήσεις τμημάτων, την κατανομή της χρηματοδότησης στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, η διαφάνεια του οποίου έχει ήδη αμφισβητηθεί.

V. Με το ξέσπασμα την πανδημίας εμφανίστηκε στον δημόσιο διάλογο η τηλεεκπαίδευση και οι όροι με τους οποίους πρέπει να διεξαχθεί. Λόγω ισχυρών αντιδράσεων, έγιναν οι απαραίτητες τροποποιήσεις, με την αρχή προστασίας προσωπικών δεδομένων να προκρίνει την ηλεκτρονική μάθηση ως μέτρο έκτακτης ανάγκης, χωρίς να είναι δεκτό να γίνεται καταγραφή και βιντεοσκόπηση των διαλέξεων.

Με το πέρας του πρώτου lockdown, τα σχολεία τέθηκαν σε λειτουργία. Το εκπαιδευτικό σύστημα ήταν και παραμένει ανίκανο να διαχειριστεί την κατάσταση με τρόπο που να κεντροβαρίζει στην πρόληψη και προστασία μαθητών και εκπαιδευτικών, πέραν της χρήσης μάσκας και τήρησης αποστάσεων. Ορισμένα αιτήματα που μπήκαν μπροστά μέσα από κινητοποιήσεις των σωματείων των εκπαιδευτικών και των συλλόγων γονέων, αλλά και μέσα από τις καταλήψεις σχολείων από τους μαθητές, περιλάμβαναν τα εξής: «Μέτρα αποσυμφόρησης των σχολικών αιθουσών - 15 μαθητές ανά τμήμα, μόνιμους μαζικούς διορισμούς δασκάλων και καθηγητών, κανένα εκπαιδευτικό κενό, να λειτουργήσει το ολοήμερο σχολείο, μέτρα υγιεινής και ασφάλειας στα σχολεία (επαρκές προσωπικό καθαριότητας, μέσα ατομικής προστασίας, αντισηπτικά). Με ευθύνη του Κράτους να μοιραστούν δωρεάν μάσκες σε

όλους τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς γιατί σήμερα τις πληρώνουν οι γονείς από την τσέπη τους. Με ευθύνη του ΕΟΔΥ να γίνονται δωρεάν test σε εκπαιδευτικούς και γονείς σε σχολεία που εντοπίζεται κρούσμα κορωνοϊού».

VI. Σε απάντηση των παραπάνω, στην covid19 εποχή, η στάση του υπουργείου Παιδείας απέναντι στις μαθητικές καταλήψεις φάνηκε να συνάδει με την κεντρική γραμμή της κυβέρνησης: **πειθάρχηση, στιγματισμός των απειθαρχών, μεθοδευμένη καταστολή**. Η Κεραμέως αποφάσισε να εκβιάσει με απουσίες και αποκλεισμό από τα τηλεμαθήματα όλους όσους συμμετείχαν, με απώτερο στόχο τον εκβιασμό και τον τερματισμό των καταλήψεων.

Πολλά είναι τα περιστατικά που δημοσιοποιήθηκαν σχετικά με τη στάση της άλλης μπάντας εκπαιδευτικών, που πήραν ξεκάθαρη θέση υπέρ της ρουφιανιάς. Στη Θεσσαλονίκη, διευθυντής σε γενικό λύκειο κάλεσε δυο μαθήτριες της Γ' Λυκείου, τις οποίες θεώρησε ότι πρωτοστάτησαν στην κινητοποίηση, να υπογράψουν δήλωση φρονημάτων. Στα Χανιά, εστάλη επιστολή στην αστυνομία σχετικά με σχολική κατάληψη, και ως απάντηση οι μπάτσοι ζήτησαν στοιχεία μαθητών για να σχηματιστεί δικογραφία. Η Διεύθυνση Γυμνασίου της Κέρκυρας ζήτησε από γονείς να υποβάλλουν υπεύθυνη δήλωση αν συμφωνούν ή

όχι με την κατάληψη. **Πίσω ρουφιάνοι καθηγητάδες, διευθυντάδες.**

VII. Το μαθητικό κίνημα είχε έντονη παρουσία τόσο μέσα από τις καταλήψεις των σχολείων όσο και στον δρόμο. Πάνω από 200 σχολεία τελούσαν υπό κατάληψη μέχρι τις 15 Οκτώβρη, οπότε συγκεντρώθηκαν για το εκπαιδευτικό ζήτημα στο Σύνταγμα χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες μαζί με τους απεργούς εκπαιδευτικούς, τους εργαζόμενους στους δήμους και φυσικά τους εργαζόμενους στα νοσοκομεία. Τα τσογλάνια της ΕΛΑΣ επιτέθηκαν με δακρυγόνα και σωματική βία σε όσους βρίσκονταν στη συγκέντρωση. Μάλιστα η αστυνομία έψαξε τη τσάντα 14χρονου μαθητή από το Χαλάνδρι, και διαμόρφωσαν εις βάρος του δικογραφία με κατηγορίες κακουργήματος. Κρατήθηκε τέσσερις μέρες στη ΓΑΔΑ, δικάστηκε χωρίς να δίνεται η δυνατότητα σε κανέναν εκτός από τον δικηγόρο να έχει επαφή μαζί του και τελικά αφέθηκε ελεύθερος. Λίγες μέρες μετά, η μαθητική συγκέντρωση έξω από το Υπουργείο Παιδείας, με αίτημα μέτρα προστασίας και μικρότερο αριθμό μαθητών ανά τάξη, διαλύθηκε επίσης από τα ΜΑΤ με κυνηγητό των μαθητών μέχρι την είσοδο του mall.

Οι αποφάσεις του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων επιδεικνύουν τον αναχρονιστικό χαρακτήρα και τον αυταρχισμό που επιχειρεί να επιβάλει στο εκπαιδευτικό σύστημα, καθώς και τη δραματική προσπάθεια που καταβάλλει ως αρμόδια εξουσία για να φимώσει όσους αντιστέκονται. Ο αγώνας των μαθητών είναι δικαίος, και είναι από τους ελάχιστους που πάτησαν πόδι στη δεδομένη συγκυρία και στάθηκαν στο ύψος της περιστασης.

Τίποτε δεν τέλειωσε.

Απεργίες και καταλήψεις, κοινόι αγώνες μαθητών, φοιτητών και εκπαιδευτικών.

■ γκρίνο

* Θυμίζει το εφιαλτικό σκηνικό στο βιβλίο «Θαυμαστός καινούριος κόσμος» του Άλντους Χάξλεϋ, όπου στη δυστοπική κοινωνία του μέλλοντος, η κοινωνία-κράτος πειραματίζεται με τα παιδιά σε ειδικά διαμορφωμένο εργαστήριο «νεοπαυλοβιανού προγραμματισμού». Τα βρέφη της κοινωνικής τάξης Δ δέχονται ισχυρό ηλεκτροσόκ κατά την επαφή τους με χρώματα, βιβλία και λουλούδια, καθώς «ήταν φανερό πως οι άνθρωποι των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων δεν έπρεπε να σπαταλούν τον χρόνο του Συνόλου για βιβλία, και πως υπήρχε πάντα ο κίνδυνος να διαβάσουν κάτι που να επιδρούσε επικίνδυνα στις προκαθορισμένες αντιδράσεις τους».

Σεβασμός στη ιστορία μας

Όλα είναι θέμα παιδείας. Αυτό το πιστεύουν πολλοί. Σίγουρα το πιστεύουν αυτοί που διαχειρίζονται τα νήματα στον σύγχρονο κόσμο. Έτσι, για να επιτύχουν τη χειραγωγή της μάζας και να ελέγξουν την τεραστία δύναμη που διαθέτει, έχουν θέσει ως βασικό στόχο να εξαλείψουν την ουσιαστική παιδεία και διαπαιδαγώγηση του ανθρώπου. Η προσπάθεια δεν είναι καινούργια, έχει ξεκινήσει εδώ και αρκετές δεκαετίες.

Ο βασικός τους στόχος είναι να ξεγελάσουν τους ανθρώπους και να τους πλασάρουν ένα σύστημα αξιοκρατικό δήθεν, που θα τους προσφέρει πλήρη γνώση, και θα καταφέρνει να βγάζει εξειδικευμένους επιστήμονες. Με αυτήν τη δικαιολογία θα πετύχουν τον σκοπό τους, και αυτοί οι επιστήμονες θα είναι και ανιστόρητοι, και δεν θα έχουν καθόλου κριτική σκέψη σε αυτά που θα κλιθούν να αντιμετωπίσουν καθημερινά. Όπως είναι πλέον γνωστό,

για να εξαλείψεις έναν πολιτισμό χρειάζεται να τον κανείς να ξεχάσει την ιστορία του και τη γλώσσα του. Πράγμα το οποίο συμβαίνει με αργά και μεθοδικά βήματα.

Συστηματικά στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια έχει αρχίσει μια σταδιακή προσπάθεια απαξίωσης της παιδείας, και «δήθεν» εισαγωγή νεοφιλελεύθερων μεθόδων και πρακτικών, που θα την εκσυγχρονίσουν και θα την κάνουν καλύτερη. Θα σταθώ όμως στις τελευταίες ειδήσεις που αφορούν το πολυνομοσχέδιο και τη μετάδοση μαθημάτων εντός σχολικής τάξης. Γίνονται μεθοδικά βήματα ώστε η μάζα να το δεχτεί και να πιστέψει ότι είναι μια καλή ενέργεια που θα οδηγήσει στην καλή και σωστή ανάπτυξη και μόρφωση των παιδιών μας.

Οι δάσκαλοι θα είναι πλέον χαμογελαστοί υπάλληλοι που στόχος τους θα είναι να ικανοποιήσουν τους πελάτες-μαθητές, ώστε να συνεχίσουν να παίρνουν τον μισθό

τους, και αν είναι καλοί ίσως πάρουν και μπόνους.

Εδώ και χρόνια έχουμε ξεπουλήσει και έχουμε χάσει αρκετά ιδανικά που κατακτήθηκαν με πολλούς αγώνες και τολμά να πω και με αίμα. Ας βάλουμε ένα φρένο σε αυτή την κατρακυλά και ας σώσουμε το τελευταίο προπύργιο πριν μας κατακτήσουν ολοκληρωτικά- που είναι η παιδεία μας. Πρέπει να θέλουμε να μετατρέψουμε αυτή την εξέγερση που κάναμε πριν από χρόνια σε επανάσταση, και να σταματήσουμε τη λεηλασία του πολιτισμού μας. Η δύναμή μας είναι μόνο η μάζα, με αυτή θα κερδίσουμε όλους τους αγώνες. Όταν είμαστε όλοι μαζί κάνουμε θαύματα. Ας σεβαστούμε επιτέλους την ιστορία μας.

■ Γκουγκουλάκης Ιωάννης
εκπαιδευτικός-ΠΕ83

Βρε καλώς τα παιδιά

Σημειολογική ανάλυση σχετικά με την έκβαση της δίκης της Χρυσής Αυγής

I

Η βασική κριτική στο κοινωνικά διάχυτο σύνθημα «Οι ναζί στη φυλακή» βάζει στο επίκεντρο του προβλήματος την ίδια τη δημοκρατία: Από τη δική μας σκοπιά, ο ναζισμός δεν προσεγγίζεται ως μία ποινικά επιλήψιμη ιδεολογία στο εσωτερικό του δημοκρατικού πλαισίου, αλλά ως μία παρέκκλιση συνολικά της δημοκρατίας, σαν μια κρυμμένη τρίτη όψη του νομίσματος. Στο ελληνικό πολιτικό σκηνικό υπάρχουν άπειρες ενδείξεις αυτού του ισχυρισμού: Η χρηματοδότηση της Χρυσής Αυγής από την Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών, η πρωτοδότησή της από το ελληνικό κράτος και τα ΜΜΕ, ως αντίπαλο δέος στην αντιμνημονιακή κοινωνική δυναμική του 2010-2012, η ώμο-με-ώμο εμφάνιση στελεχών της «αριστερής» κυβέρνησης με στελέχη της Χ.Α. στο Καστελόριζο, και η πρόσφατη εμφάνιση του Μπογδάνου δίπλα στον Κασιδιάρη, αμφότεροι «αγανακτισμένοι πολίτες» ενάντια στις μετανάστρες/στες στη γειτονιά της Βικτώριας (λίγους μήνες πριν, στις 15/07/2020), αποτελούν μερικά μόνο τρανταχτά παραδείγματα. Η ιστορία έχει αποδείξει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο πως ο φασισμός είναι το πιο σκληρό πολιτικό εργαλείο του κεφαλαίου, το οποίο αντλείται από την ίδια εργαλειοθήκη που περιέχει και τη δημοκρατία. Από την άλλη, η δική μας κινηματική ιστορία λέει πως ο φασισμός τσακίζεται στα εργατικά σωματεία, στις γειτονιές μας, στον δρόμο, από τον κόσμο του αγώνα, (και από) τους καταπιεσμένους και τις εκμεταλλεόμενες που αναγνωρίζουν πως μεταξύ τους δεν χωράνε σύνορα και διακρίσεις.

II

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής ως εγκληματική οργάνωση υπονοεί πως αποτελεί ένα ανεπιθύμητο («εγκληματικό») μόρφωμα για τη δημοκρατία, ιδεολογικά, μεθοδολογικά και συμπεριφορικά. Σαφώς η τιμωρία ενός τέτοιου μορφώματος με αυτόν τον τρόπο εδραιώνει και ενδυναμώνει τη Δημοκρατία ως κοινωνική σχέση: Δημιουργεί την «ασφάλεια» της οργανωμένης «Πολιτείας Δικαίου», που έστω και υπό αυτές τις συνθήκες, επεμβαίνει για να αποδώσει «Δικαιοσύνη». Βέβαια, η «ιδιαιτερότητα» της συγκυρίας, δηλαδή η «πανδημία» του κορωνοϊού, που έχει γεννήσει και τις αντίστοιχες ανάγκες για ασφάλεια και προστασία, έχει φέρει στο ελληνικό πολιτικό προσκήνιο πρόσωπα και υπηρεσίες που υπηρετούν με πολύ πιο βαθύ και αποτελεσματικό τρόπο (συγκριτικά με την κρατική ρύθμιση της δίκης της Χρυσής Αυγής) αποκλειστικά τον σκοπό της ενδυνάμωσης της δημοκρατίας, και της κρατικής διαμεσολάβησης. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας.

III

Ο επικοινωνιακός στιγματισμός και η εγκληματοποίηση του φασισμού, με σαφή διαχωρισμό από τις «καθαρές» και «νομοταγείς» δυνάμεις της δημοκρατίας, αποπροσανατολίζουν από τα εγκλήματα της τελευταίας και την ξεπλένουν. Η κυβέρνηση του Σαμαρά κυνήγησε τους φασίστες βαφτίζοντας παράλληλα τον εαυτό της δημοκρατικό, ενώ ταυτόχρονα ασκούσε μία κατεξοχήν ακροδεξιά πολιτική, που δεν διέφερε σε κατεύθυνση, μεθοδολογία και πρακτική από αυτή της Χ.Α.: Η σύγκλιση είναι εμφανής από τις επιχειρήσεις σκούπα απέναντι σε μετανάστρες/στες στο κέντρο της Αθήνας και τα διάσπαρτα στρατόπεδα συγκέντρωσης στα επαρχιακά μετόπισθεν, ως την καταστολή των αγωνιζόμενων, την αντίστοιχη επέλαση των αναπτυξιακών οδοστρωτήρων και των αντεργατικών μέτρων προς όφελος των αφεντικών, ντόπιων και διεθνών. Λίγες μέρες πριν την ανακοίνωση της απόφασης της δίκης, είδαμε και πάλι την ευθυγράμμιση των πολιτικών δυνάμεων του δημοκρατικού τόξου, κατά το ίδιο πρότυπο που παρουσιάστηκε τις ημέρες μετά τη δολοφονία του Φύσσα. Χαρακτηριστική η ανακοινωμένη παρουσία κλιμακίου της Ν.Δ. έξω από το εφετείο την ημέρα της απόφασης, όπως και το εξώφυλλο της «Εφημερίδας των Συντακτών» (επικοινωνιακό όργανο του ΣΥΡΙΖΑ) το Σάββατοκύριακο 3-4/10, με τίτλο «Το τείχος της δημοκρατίας», όπου αρθρογραφούν οι Σαμαράς, Μητσοτάκης, Τσίπρας, Γεννηματάς, Κουτσούμπας και Βαρουφάκης. Το τείχος της δημοκρατίας πρώτα από όλα αποτέλεσε το

πλυντήριο, μέσα από το οποίο οι εγχώριες πολιτικές δυνάμεις εξαγνίζουν και απεμπολούν τη συνεισφορά, την υποστήριξη και την πρωτοδότηση εν γένει των φασιστικών μορφωμάτων.

IV

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής και η τοποθέτησή της στο επίσημο «εγκληματικό πάνθεο» του ναζισμού δεν εξυπηρετεί απλά και αφηρημένα τη δημοκρατία. Στην πραγματικότητα φέρνει τη δημοκρατία πιο κοντά στον φασισμό. Είναι μία από τις ελάχιστες περιπτώσεις που ένα εξώφυλλο εφημερίδας κουβαλάει τόσο βαρύ συμβολισμό, προμηνύοντας τη «σπουδαιότητα της καταιγίδας που έρχεται»: Στο βάθος της καπιταλιστικής κρίσης, αυτό που βιώνουμε σήμερα δηλαδή, οι «πολιτικές λιτότητας», που θα χρειαστούν και την εφεδρεία του φασισμού, θα εφαρμοστούν τόσο από ακροδεξιές, όσο και από αριστερές δημοκρατίες.

V

Η θεωρία των δύο άκρων, όπως ήταν αναμενόμενο, έκανε guest εμφάνιση αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης. Για να μην ξεχαστούμε δηλαδή, έπρεπε να τονιστεί ότι εξίσου, ίσως και περισσότερο «εγκληματική» είναι η διπλή εκτέλεση των νεοναζί Φουντούλη και Καπελώνη στο Νέο Ηράκλειο, όπως και ο εμπρησμός της Marfin. Και οι δύο υποθέσεις έχουν συνδεθεί από τα κυρίαρχα ΜΜΕ με το ανταγωνιστικό κίνημα, ανεξάρτητα από το αν αυτό τις υπερασπίζεται εξίσου, όσο και μεμονωμένα. Η επανεμφάνιση της θεωρίας ξεκαθαρίζει πως η δημοκρατία θωρακίζεται με τον ίδιο τρόπο απέναντι στην πραγματική απειλή για αυτήν: τον κόσμο που επιλέγει να οργανώνεται και να αγωνίζεται για μια πιο αξιοπρεπή ζωή, τον κόσμο που τοποθετεί με υλικούς όρους τα συμφέροντά του απέναντι από αυτά των αφεντικών, των εταιρικών λόμπι, της ντόπιας και διεθνούς αστικής τάξης.

VI

Κινδυνεύοντας να γίνουμε γραφικοί, οφείλουμε να επαναλάβουμε πως η χρήση της βίας δεν είναι επαρκής επιλογή, ώστε με βάση αυτή να ταυτίζονται διαφορετικές και αναμφίβολα αντιμαχόμενες κοινωνικές και πολιτικές ομάδες. Η θρασύδειλη ναζιστική βία που θέτει στο στόχαστρό της τους αδύναμους, και στοχεύει ευρύτερα προς το εσωτερικό των καταπιεσμένων, καμία σχέση δεν έχει με την κινηματική αντίβια, που με το βλέμμα στραμμένο προς τα πάνω, επιστρέφει ένα μικρό μόνο ποσοστό από τη βία που δεχόμαστε καθημερινά - τη μόνη βία που είναι επιτρεπτή στο πλαίσιο της δημοκρατίας, είτε προέρχεται από το γκλομπ του μπάτσου, είτε από τους θεσμιζμένους εκβιασμούς των αφεντικών, είτε από τα μαχαίρια των χρυσαυγιτών. Ο σύγχρονος ολοκληρωτισμός που αποκαλείται δημοκρατία, αφού τοποθέτησε στο εδώλιο τα ναζιστικά τέκνα του, ξεπλένοντάς τον εαυτό του, επαναδικει μέσα από τη θεωρία των άκρων το μονοπώλιο της βίας, αφήνοντας ξεκάθαρα υπονοούμενα για την εξάσκησή του [μονοπωλίου] απέναντι στον κόσμο που αγωνίζεται. Αυτό κάθε σκεπτόμενο άτομο πρέπει να το λάβει σοβαρά υπόψη.

VII

Είναι βάσιμη η ανησυχία για μια ενδεχόμενη απόπειρα «εγκληματοποίησης» (κατά τα πρότυπα της δίκης της Χ.Α.) απέναντι στο κίνημα, στους αγωνιζόμενους και τις αγωνιζόμενες, στον κόσμο που αντιστέκεται με οποιονδήποτε τρόπο στην καθημερινή υποτίμηση της ζωής μας. Από την άλλη, το γεγονός πως η κοινωνική βάση των φασιστών διαλύθηκε σαν πύργος από τραπουλόχαρτα αμέσως μετά τις πρώτες διώξεις και τη διπλή εκτέλεση στο Ν. Ηράκλειο, βοηθάει να τοποθετήσουμε την ανησυχία αυτή στην πραγματική της διάσταση. Επαναλαμβάνουμε λοιπόν: ο φασισμός τσακίζεται στα εργατικά σωματεία, στις γειτονιές μας, στον δρόμο. Δεν πρόκειται απλώς για χωροταξικούς προσδιορισμούς. Όσο το κίνημα «εργάζεται» στήνοντας δομές μέσα στις γειτονιές, βάζοντας αναχώματα στις ορέξεις των αφεντικών μέσα στους

εργασιακούς χώρους, όσο δικτυώνεται κοινωνικά, τόσο χάνει έδαφος, ιδεολογικά και υλικά, κάθε ναζιστικό ανθρωποειδές! Το κίνημα δεν θα εγκληματοποιηθεί γιατί δεν θα τους το επιτρέψουμε, γιατί προσπαθούμε να χτίζουμε σχέσεις αλληλεγγύης που αντέχουν στον χρόνο και τα χτυπήματα της καταστολής, σε αντίθεση με το εσωτερικό του εθνικιστικού βόθρου, που εξ ορισμού είναι διαβρωμένο από σχετίσεις πελατειακές, καιροσκοπικές και χρηματικές.

VIII

Η εγκληματοποίηση του κινήματος είναι μία διαδικασία που έχει ξεκινήσει εδώ και χρόνια, και μάλιστα εκφράζεται συνολικά και κατά μέτωπο. Η αντιτρομοκρατική νομοθεσία (και η αντίστοιχη υπηρεσία) απασχολείται σχεδόν εξ ολοκλήρου με τον αναρχικό χώρο, ή με τις πιο ριζοσπαστικές εκφράσεις του εγχώριου ανταγωνιστικού κινήματος. Αντίστοιχα, το μεγαλύτερο ποσοστό της κρατικής καταστολής που προβάλλεται από τα ΜΜΕ εστιάζει στο ριζοσπαστικό κίνημα, θέλοντας να δώσει ποινική-ενοχική υπόσταση στις αγωνιστικές διαδικασίες. Ακόμα, οι διώξεις και οι καταδίκες αγωνιστών με βάση το ιδεολογικό τους υπόβαθρο δημιουργούν ένα δεδικασμένο που αναδεικνύει την αναρχική ιδεολογία ως δυνητικά εγκληματική. Τα παραδείγματα δεν τελειώνουν. Ας μην γελιόμαστε. Το κράτος δεν περίμενε να (κατα)δικάσει τη Χρυσή Αυγή για να κυνηγήσει τους αγωνιζόμενους. Το κάνει τόσα χρόνια, και πάντα το φρέναραν οι κοινωνικές αντιστάσεις, που μέσα τους σφυρηλατείται η συλλογική ασπίδα των αγωνιζομένων. Θα συνεχίσει να το κάνει, και παραμένει διαρκές στοιχείο η ανάσχεση των κατασταλτικών, αστυνομικών, δικαστικών και παραδικαστικών μεθοδεύσεων δημόσια, μαζικά και μαχητικά συνολικά από τον κόσμο του αγώνα.

IX

Η αλληλεγγύη, η συντροφικότητα, η ισότιμη συνύπαρξη δεν περιέχουν τίποτα το μεμπτό («εγκληματικό»), από όποιο ηθικό σύστημα και αν εξεταστούν, σε αντίθεση με το ρατσιστικό δηλητήριο, τη μισαλλοδοξία, το μίσος, την ανωτερότητα της φυλής. Να μην τους χαρίσουμε απολύτως τίποτα.

X

«Το κράτος αποτελεί μια διαλεκτική σχέση, κατά την οποία ο κοινωνικός ανταγωνισμός διαμορφώνει τη μορφή και το περιεχόμενό του». Η δίωξη της Χρυσής Αυγής, η επακόλουθη κίνηση μίας τόσο μεγάλης σε διάρκεια και βαρύτητα ποινικής διαδικασίας, και εν τέλει η καταδίκη της ως εγκληματική οργάνωση δεν αποτέλεσαν εξ ολοκλήρου ένα προμελετημένο σχέδιο από το ελληνικό κράτος. Όσο και αν είχε προβλέψει ότι η ενδεχόμενη ποινικοποίηση του ναζιστικού μορφώματος θα το εξυπηρετούσε, αφού πλέον με αντιφασιστικό μανδύα θα αποτελούσε τη «σοβαρή» ενσάρκωση της Χρυσής Αυγής, άλλο τόσο δεν ήταν σε θέση να επιλέξει και να προκαθορίσει τους όρους με τους οποίους θα εκτελούσε μία τέτοια διαδικασία. Τόσο η πορεία όσο και το αποτέλεσμα της δίκης προέκυψαν ως διαλεκτική σύνθεση των κρατικών στοχεύσεων από τη μία, και των κοινωνικών συσχετισμών δυνάμεων από την άλλη. Οι μαζικές συγκρουσιακές διαδηλώσεις που συσπείρωσαν μεγάλο φάσμα του ευρύτερου προοδευτικού χώρου, και η διπλή εκτέλεση στο Νέο Ηράκλειο έθεσαν εξ αρχής τα όρια

της «τιμωρίας» (αντίστοιχα, η συσπείρωση του αντιφασιστικού κινήματος σε τέτοιο εύρος, εν τέλει συμπεκνώθηκε στο σύνθημα «Οι ναζί στη φυλακή»). Η παρουσίαση του κράτους ως μοναδικού ρυθμιστή-διατητή της «υπόθεσης του φασισμού», αφενός διαγράφει από την πρόσφατη ιστορία του εγχώριου ανταγωνιστικού κινήματος κάποιες από τις πιο μαζικές και εύστοχες εκφράσεις του, και αφετέρου ενισχύει την εικόνα της κρατικής παντοδυναμίας, που στέκεται ανεπηρέαστη από τους εκάστοτε κοινωνικούς και πολιτικούς συσχετισμούς.

XI

Η καταδίκη της Χρυσής Αυγής ως εγκληματική οργάνωση και η φυλάκιση κάποιων ηγετικών στελεχών της, ενδεχομένως να εμπεριέχει κάποια μικροσκοπικά ψήγματα απονομής «δικαιοσύνης». Αλήθεια όμως, ποιος (και πώς) θα αποδώσει δικαιοσύνη για όλους αυτούς και αυτές που υπέστησαν τη φασιστική βία, σωματικά και ψυχολογικά, και δεν μαθεύτηκε ποτέ παραέξω· για τους υποπληρωμένους μετανάστες που ζουν σε κοτέτσια στις απανταχού Μανωλάδες· για τις μετανάστριες στα κέντρα κράτησης· για τις φίλες και τους συγγενείς του Παύλου, της Zackie, του Σαχζάτ; Σίγουρα όχι το κράτος! Τουλάχιστον, η καταδικαστική απόφαση ήρθε να επισφραγίσει την κοινωνική απονομιμοποίηση του φασισμού και να ενισχύσει την εγκληματική διάστασή του στο κοινωνικό φαντασιακό και από τα πάνω. Αυτός είναι και ένας καλός λόγος για τον οποίο δεν θα μπορούσε να αποτελεί πρόταγμα ούτε η άρνηση του «Οι ναζί στη φυλακή». Και βέβαια, είναι θετικό το γεγονός πως οι χρυσαυγίτες δεν πήραν πίσω τις αποζημιώσεις μετά τη μακρόχρονη δικαστική διαδικασία, κάτι που θα τους έφερνε σε πλεονεκτική θέση, τόσο οργανωτικά όσο και επιχειρησιακά.

XII

Η επίθεση στις αστυνομικές δυνάμεις που φύλασσαν το εφετείο, αμέσως μετά την ανακοίνωση της απόφασης, αποτυπώνει εύστοχα και σαφώς πως ένα κομμάτι του κινηματικού κόσμου αμφισβητεί τον πυρήνα της αστικής δικαιοσύνης, και τη βαρύτητα που θέλει το κράτος να δώσει στην απόφαση αυτή. Το ίδιο κομμάτι διεκδικεί για τον εαυτό του μερίδιο στην από τα κάτω απονομή δικαιοσύνης. «Δεν μας νοιάζει που τους δικάσατε εσείς, εμείς πρέπει να τους καταδικάσουμε, εμείς οφείλουμε να βρούμε τον χρόνο, τον τόπο και τον τρόπο». Η κίνηση αυτή και η υπεράσπισή της αρθρώνουν το όραμα για έναν διαφορετικό κόσμο, εκκινώντας από το ζήτημα του δικαίου, ενώ ταυτόχρονα διατηρούν ζωντανή την επαναστατική φλόγα, και την κοινωνικοποιούν στο εσωτερικό του ανταγωνιστικού κινήματος. Ταυτόχρονα, θέτουν μία ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή από τις ρεφορμιστικές πολιτικές δυνάμεις, που για άλλη μια φορά είδαν «απρόκλητη επίθεση της αστυνομίας», αδυνατώντας να χωνέψουν και να κεφαλαιοποιήσουν πως ένα μέρος του κόσμου δεν είναι ικανοποιημένο ακόμα και με τη βέλτιστη δικαστική απόφαση, τόσο πολιτικά όσο και συναισθηματικά.

ΔΥΟ ΜΕΤΡΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΘΕΣΗ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΡΑΤΣΙΣΤΗ
ΣΤΟΝ ΒΟΡΕΙΟ ΤΟΜΕΑ ΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΕΦΟΔΟΥ ΞΑΠΛΩΣΑΝΕ ΩΡΑΙΑ

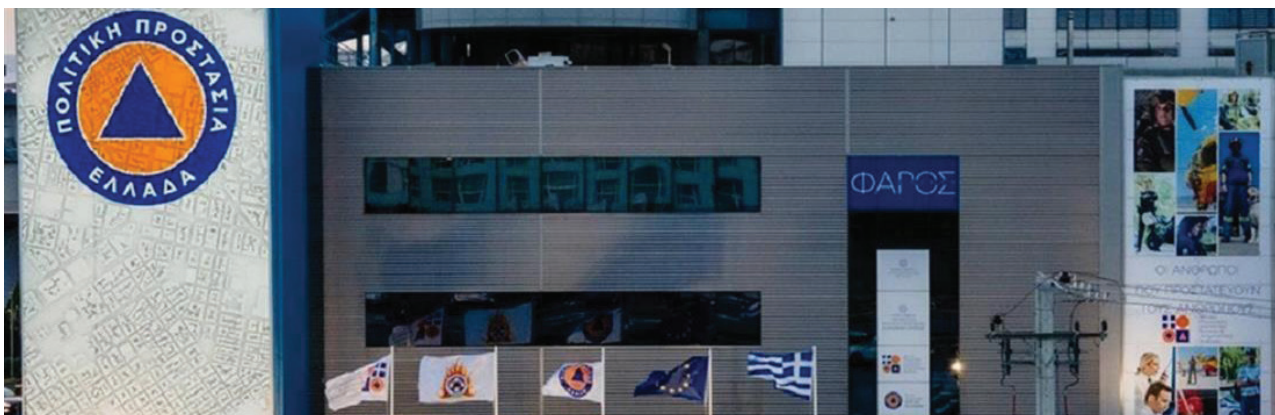
✍/ Μ. Ε. Α.

Πολιτική Προστασία Πολιτεύματος

I: Κοινωνικό συμβόλαιο

Για τις ανάγκες αυτού του κειμένου, πρέπει να διατυπώσουμε έναν ορισμό για το τι είναι «κοινωνικό συμβόλαιο». Μέσα στην ανθρώπινη ιστορία των τελευταίων αιώνων πολλά έχουν γραφτεί γι' αυτό, διαφορετικοί ορισμοί έχουν δοθεί, όπως επίσης έχουν αποδοθεί και διαφορετικοί χρωματισμοί και χαρακτηρισμοί.

Από τη σκοπιά των εκμεταλλεζόμενων, θα λέγαμε τα εξής: Στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία η ανισότητα (ταξική, φυλετική, έμφυλη) αποτελεί δομικό στοιχείο. Το κράτος καταρχάς παίζει τον ρόλο του μεσολαβητή των κοινωνικών σχέσεων, παρουσιάζοντας ως ρεαλισμό, ως τη μοναδική πραγματικότητα δηλαδή, τον κόσμο στον οποίο ζούμε, και αντίστοιχα την καταπίεση και την εκμετάλλευση ως αναγκαία κακά για να συνεχίσει να υπάρχει αυτός ο -κατά τα άλλα πολιτισμένος- κόσμος. Νομοθετώντας ρυθμίζει την κοι-

νωνική ζωή, ορίζει τι είναι δίκαιο και τι όχι, και μέσα από τους μηχανισμούς του φροντίζει να τηρούνται οι κανόνες, όπως επίσης προνοεί για τη μόρφωση, την υγεία και την ασφάλεια των πολιτών, διατηρώντας παράλληλα έναν μακρύ κατάλογο μη-πολιτών, να υπενθυμίζουν στους υπόλοιπους πως «υπάρχουν και χειρότερα». Το κοινωνικό συμβόλαιο είναι η σχέση που τοποθετεί το κράτος στη διατησία όλων των κοινωνικών ανισοτήτων, το οποίο [κράτος] παρέχει «υπηρεσίες» προς πάσα κατεύθυνση, με σκοπό να παραμένουν όλες οι ανταγωνιζόμενες πλευρές ικανοποιημένες.

II: Γενική Γραμματεία Πολιτικής Προστασίας - ένα σύντομο-πρόσφατο ιστορικό

Η τοποθέτηση της «Γενικής Γραμματείας Πολιτικής Προστασίας» (ΓΓΠΠ) στο πολιτικό προσκήνιο αποτελεί πρωτοβουλία της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας, και καινοτομία στον

τρόπο με τον οποίο αρθρώνεται η εξουσία στην Ελλάδα.

Η πρώτη ηχηρή εμφάνιση της ΓΓΠΠ γίνεται τις πρώτες καυτές καλοκαιρινές ημέρες υπό τη κυβέρνηση της ΝΔ, με τις ειδοποιήσεις για «υψηλό κίνδυνο πυρκαγιάς» (σε ελληνικά/αγγλικά), που έλαβαν όλα τα smartphones εντός της επικράτειας. Ήδη με την επόμενη εμφάνιση ήταν σαφές πως προορίζεται να παίξει σημαντικό ρόλο στην ακροδεξιά νεοφιλελεύθερη πολιτική του ελληνικού κράτους: Η «πανδημία» του κορωνοϊού έφερε τη ΓΓΠΠ για τα καλά στην καθημερινότητά μας, με συνεχείς ανακοινώσεις και ενημερώσεις για τις εξελίξεις, με έκτακτα μέτρα απαγορευτικού τύπου και αντίστοιχες ειδοποιήσεις στα κινητά τηλέφωνα. Χαρακτηριστική είναι η προαγωγή -μέσα σε μια νύχτα- του Νίκου Χαρδαλιά σε «υφυπουργό Πολιτικής Προστασίας», και η επικοινωνιακή αντικατάσταση του ίδιου του υπουργού υγείας.¹ Το επόμενο επεισόδιο παίχτηκε λίγους μήνες μετά, με τις πλημμύρες που έπληξαν την Εύβοια (Αύγουστος), και τη βόρεια Ελλάδα

και την Κρήτη (Σεπτέμβριος, «Ιανός») αντίστοιχα. Επικοινωνιακά η ΓΤΠΠ μπήκε πάλι μπροστά. Στην πρώτη περίπτωση βέβαια δεν προλάβαινε να μαζέψει τα ασυμμάζευτα, ενώ στη δεύτερη προειδοποίησε ήδη από τις προηγούμενες ημέρες, ξανά με ειδοποίηση στο τηλέφωνο, και έκτακτα ανακοινωθέντα στην τηλεόραση. Παρά την «προληπτική» επικοινωνιακή καμπάνια, οι ζημιές που έγιναν ήταν ανυπολόγιστες, ειδικά στην Καρδίτσα, και το κράτος δεν ήταν παρόν πουθενά.

III: Τα κενά που έρχεται να καλύψει η Πολιτική Προστασία

Η αλήθεια είναι ότι τέτοιες τομές στην κρατική διάρθρωση «οφείλουν» (στο πλαίσιο της «ορθής» λειτουργίας της δημοκρατίας) να εξυπηρετούν υπαρκτές ανάγκες της κοινωνίας, ή κενά στην παροχή υπηρεσιών από το κράτος. Βέβαια, τα παραδείγματα που παρατίθενται παραπάνω, είτε πρόκειται για «απρόβλεπτες» ή προβλέψιμες φυσικές καταστροφές, είτε για την έξαρση μιας «επιδημίας», συμπεριλαμβάνονται στο πεδίο των παροχών του (ελληνικού, αλλά και του κάθε) κράτους. Στο πλαίσιο του κοινωνικού συμβολαίου, το κράτος είναι -ούτως ή άλλως- υπεύθυνο για την εξασφάλιση της κοινωνικής υγείας (συλλογικής και ατομικής), όσο και για την προστασία και αποζημίωση από φυσικές καταστροφές. Στην πραγματικότητα η ΓΤΠΠ δεν έχει να προσφέρει τίποτα επιπλέον.

Να υπενθυμίσουμε πως η συγκεκριμένη Γενική Γραμματεία δεν εφευρέθηκε φέτος. Αντιθέτως υπάρχει εδώ και χρόνια, και υπάγεται στο (υπερ)υπουργείο «Προστασίας του Πολίτη» μαζί με τις αντίστοιχες γραμματείες «αντεγκληματικής πολιτικής» και «δημόσιας τάξης».

Το συμπέρασμα είναι απλό: Δεν υπάρχει τίποτα το καινούριο, και τίποτα το καινοτόμο, στο αποτέλεσμα της κρατικής διαχείρισης. Τα κράτη καλούνται να διαχειριστούν τις ίδιες δυσκολίες, τις ίδιες συνθήκες, τις ίδιες καταστροφές. Ό,τι και να παρουσιάζουν ως νέο, ως τομή στην εσωτερική πολιτική, απλά δεν είναι έτσι. Θα μπορούσαμε να πούμε πως το κοινωνικό συμβόλαιο επαναδιατυπώνεται, χωρίς να βελτιώνονται επ' ουδενί οι όροι για τους από κάτω, και απλά κάποιες λέξεις αντικαθιστούνται από συνώνυμες: Αυτό που αλλάζει είναι η επικοινωνιακή διαχείριση, και ο φορέας που καλείται να αντιμετωπίσει την εκάστοτε κατάσταση. Η αντιμετώπιση καθ' εαυτή κινείται στο ίδιο πλαίσιο, εκκινεί από το κράτος, και καλείται να απαντήσει στα ίδια στοιχήματα.

IV: Η πραγματική χρησιμότητα της ΓΤΠΠ

Στον απόηχο του Δεκέμβρη του 2008, οι αντιμνημονιακοί αγώνες της τριετίας 2010-2012 αποτέλεσαν την πιο ταραχώδη (και μεγαλύτερη σε διάρκεια) περίοδο στην ιστορία της μεταπολιτευτικής Ελλάδας. Ένα από τα βασικά χαρακτηριστικά εκείνης της περιόδου ήταν η απονομιμοποίηση του πολιτικού προσωπικού της χώρας (επιθέσεις σε πολιτικούς εκπροσώπους), η επακόλουθη αμφισβήτηση του δικαίωματος του κράτους να ορίζει και να κανονίζει την καθημερινότητα, και οι αποσπασματικές προσπάθειες για οργάνωση της κοινωνικής ζωής από τα κάτω (πιο ενδιαφέρον παράδειγμα οι λαϊκές συνελεύσεις - συνελεύσεις γειτονιάς). Το κοινωνικό συμβόλαιο διερρήχθη από τα κάτω, αντανakλώντας τους συσχετισμούς δυνάμεων της εποχής.

Την κατάσταση αυτή ανέλαβε να ανατρέψει ο ΣΥΡΙΖΑ. Σε πρώτο χρόνο, πολύ σύντομα μετά την εκλογή του κόμματος, η ευθύνη για τις «πολιτικές λιτότητας» μετατοπίστηκε από το εσωτερικό του ελληνικού κράτους, έξω, στους ευρωπαϊκούς θεσμούς. Η επόμενη μαζική κάθοδος στον δρόμο, βρήκε τον κόσμο στο πλευρό του ελληνικού κράτους, αγκαζέ με επιφανείς σοσιαλδημοκράτες. Το πρώτο βήμα είχε γίνει, έχοντας περάσει μόλις τρία χρόνια από τη μαχητική διαδήλωση μισού εκατομμυρίου στο κέντρο της Αθήνας, τον Φλεβάρη του 2012 - η σοσιαλδημοκρατία είναι θεραπευτική.

Χωρίς να εστιάσουμε περαιτέρω σε αυτή την τετραετία, είναι γεγονός πως οι κινήσεις που έκανε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ ήταν στην κατεύθυνση αναβάθμισης του ελληνικού κράτους: Ήπια επιτήρηση στον δημόσιο χώρο (με αιχμές τον Λόφο του Στρέφη και την πλατεία Πρωτομαγιάς στην Αθήνα),

επέκταση ηλεκτρονικών βάσεων δεδομένων και ψηφιοποίηση των οικονομικών συναλλαγών, «ορθολογικοποίηση» και αναβάθμιση του νομικού οπλοστασίου (πλειστηριασμοί, νέος ποινικός και σωφρονιστικός κώδικας, δικαιώματα ΛΟΑΤΚΙ+, μεταναστευτικό, θεσμικός αυταρχισμός).² Το όραμα αυτής της δομικής αναδιάρθρωσης ήταν -με λαϊκή διατύπωση- η μετατροπή του κράτους από «βαλκανικό» σε «ευρωπαϊκό».

Η Νέα Δημοκρατία έπιασε την άκρη του νήματος και εμβάθυνει. Το ελληνικό κράτος σε αυτή τη φάση που βρίσκεται, φιλοδοξεί να γίνει ο διαμεσολαβητής και ρυθμιστής όλων των κοινωνικών υποθέσεων που αφορούν την επικράτεια του:

- Ο δημόσιος χώρος περιορίζεται. Είτε πρόκειται για τη διοργάνωση μιας διαδήλωσης (δρόμος), είτε για τη διοργάνωση μίας δημόσια ανακοινωμένης πολιτιστικής εκδήλωσης (πάρκα, πλατείες), η βασική φιλοδοξία του κράτους είναι να αποτελέσει τον διαμεσολαβητή μίας κοινωνικής σχέσης. Όταν επιβάλλει να ζητήσεις την άδειά του για μία πορεία, δεν ενδιαφέρεται μόνο να έχει το νομικό οπλοστάσιο να «απαντήσει» αρνητικά, για να δικαιολογήσει την επακόλουθη καταστολή, αλλά για να έχει τη δυνατότητα και τη νομιμοποίηση να είναι αποκλειστικά Αυτό που θα επεξεργαστεί και θα διαχειριστεί το αίτημά σου.
- Είναι αναμφισβήτητο πως με τις εκκενώσεις των καταλήψεων και την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου χτυπιούνται πρωτίστως οι ριζοσπαστικές αναλύσεις και πρακτικές. Όταν όμως το κράτος, μέσω του υπουργού ΠΡΟ. ΠΟ ανακοίνωνε το «τελεσίγραφο», δίνοντας προθεσμία στις καταλήψεις να προχωρήσουν σε συμβιβασμό με τους ιδιοκτήτες των κτιρίων, ενώ διαφορετικά θα καταστέλλονταν, δεν ενδιαφέρθηκε να προσδιορίσει τις δραστηριότητες που θα μπορούσαν να λάβουν χώρα εντός των -σε νόμιμο καθεστώς- κτιρίων. Αυτό που πρότεινε ήταν «συνεχίστε αυτό που κάνετε, με θεσμική και οικονομική διαμεσολάβηση όμως, όπως κάνει όλος ο κόσμος, δηλαδή δώστε ένα ονοματεπώνυμο και νοίκι». Αντίστοιχα, «χρησιμοποιήστε τα πανεπιστημιακά ιδρύματα, αλλά επιδείξτε φοιτητική ταυτότητα, κάντε εκδήλωση ή συνέλευση σε ένα αμφιθέατρο, εφόσον κάποιο άτομο με φοιτητική ιδιότητα μεσολαβήσει, όπως προβλέπεται». Τέρμα οι «γκρίζες ζώνες» εντός της πόλης.

Πρότυπα παραδείγματα οικειοποίησης χώρων για τις ανάγκες των από τα κάτω ποινικοποιούνται, με τους ίδιους νόμους μάλιστα, που εξουσιοδοτούν το ίδιο το κράτος να ρυθμίζει αυτές ακριβώς τις ανάγκες των υποτελών του. Έτσι, η ποινικοποίηση των αυτοοργανωμένων διαδικασιών ενισχύει και διευρύνει τα όρια της κρατικής διαμεσολάβησης.

Ο δημόσιος χώρος αποτελεί το κομμάτι της πόλης που μας παραχωρεί το κράτος δωρεάν, και το οποίο δεν υπόκειται αποκλειστικά σε αξιοποίηση από την «ιδιωτική πρωτοβουλία». Τόσο το νομοσχέδιο για τις διαδηλώσεις, όσο και αυτό για την κατάργηση του ασύλου παρέμεναν για χρόνια φαντασιώσεις του ελληνικού κράτους, επενδυμένες με την -εκ δεξιών εκπορευόμενη- απαλλαγή από τη ρετσινιά της μεταπολίτευσης. Η νομοθέτησή τους μέσα σε ένα πυκνό και σύντομο χρονικό διάστημα, με ένα απότομο βήμα της καπιταλιστικής κρίσης (του 2008) να είναι προ των πυλών, αφενός θωράκισε το κράτος απέναντι στη δυναμική των αυτοοργανωμένων διαδικασιών των από κάτω, και αφετέρου το επανέφερε στο προσκήνιο ως τοποτηρητή του δημόσιου βίου, τόσο επικοινωνιακά, όσο και υλικά με αντιπροσώπους του τους μπάτσους.

Στο εσωτερικό αυτής της διεργασίας, η ΓΤΠΠ κατέχει κεντρικό ρόλο για την πολιτική ανάκαμψη του ελληνικού κράτους. Μέσα από την ανάδυσή της, το κράτος υπερθεματίζει τον εαυτό του και τις λειτουργίες του. Παρουσιάζοντας ένα «νέο» όργανο, το οποίο είναι εδώ για να μελετάει τι έρχεται, να προλαμβάνει για «εμάς», να σχεδιάζει με μεθοδικότητα, να ενημερώνει συστηματικά, να ανακοινώνει και να επιβάλει μέτρα, το ίδιο παρουσιάζεται ως ο αποκλειστικός διαχειριστής των κρίσεων, ως εγγυητής της ασφάλειας κ.ο.κ.

Το σχήμα που χρησιμοποιεί είναι απλό: Πρώτα παρουσιάζεται ο επερχόμενος κίνδυνος. Σε δεύτερο χρόνο εκπονείται ένα σχέδιο αντιμετώπισης από τη ΓΤΠΠ (το οποίο μάλιστα διακινείται σχολαστικά από τα όλα τα μέσα ενημέρωσης με

τη βαρύτητα του αδιαμφισβήτητου της «επιστημονικής αλήθειας»). Ακολουθώς, η εφαρμογή του σχεδίου, ανεξαρτήτως του αποτελέσματός του, σηματοδοτεί και την επιτυχία του.

Η προστασία από τους «αιωρούμενους κινδύνους» δημιουργεί το ιδανικό ψυχολογικό υπόστρωμα (με όρους κοινωνικής ψυχολογίας), πάνω στο οποίο το κράτος, μέσω της ΓΤΠΠ, αναδεικνύεται ως προστάτης της κοινωνίας, και ως παντογνώστης των εξελίξεων. Το ίδιο το κράτος δημιουργεί και «πουλάει» την ανάγκη της ύπαρξης και δραστηριοποίησής του. Και αυτό επιτυγχάνεται (και) μέσω της Πολιτικής Προστασίας. Από εκεί που το 2012 αρθρωνόταν, ή έστω υπονοούταν, από μαζικά σώματα ότι «δεν σας υπολογίζουμε», πλέον η διαχείριση της καθημερινότητας, του δημόσιου χώρου, του κοινωνικού και πολιτικού γίνεσθαι αφήνεται συνειδητά στο κράτος και τα τσιράκια του.

V: Η Πολιτική Προστασία είναι μιντιακή κατασκευή

Η πρώτη κίνηση της ΓΤΠΠ (προειδοποιητικά μηνύματα για υψηλό κίνδυνο πυρκαγιάς - Αύγουστος αμέσως μετά την εκλογή της ΝΔ) είναι συνέχεια της αντιπολιτευτικής γραμμής που ακολούθησε η ΝΔ τόσο κατά τη διάρκεια όσο και μετά την τραγωδία στο Μάτι. Ο επικοινωνιακός πόλεμος απέναντι στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, που βασίστηκε -ήδη- σε πρώτο χρόνο στον θάνατο τόσων ανθρώπων, και στον πόνο των κοντινών τους, ολοκληρώθηκε με το μιντιακό ντεμπούτο της ΓΤΠΠ.

Ακόμα και αν κρίνουμε εκ του αποτελέσματος, δεν προκύπτει από πουθενά ότι η δράση της ΓΤΠΠ απέδωσε στην πράξη. Τόσο σε σχέση με τις πυρκαγιές, όσο και με τις πλημμύρες και τις κακοκαιρίες, ακόμα και με τη διαχείριση του κορωνοϊού, τα αποτελέσματα είναι στην καλύτερη αμφίβολα.³ Αυτά γράφονται, όχι ως κριτική στην κακή ή ελλιπή λειτουργία της ΓΤΠΠ, αλλά ως ένα εκ των υστέρων επιχείρημα, για το ότι αυτό το όργανο δεν αποτελεί τίποτα παραπάνω από μία μιντιακή κατασκευή, και εξυπηρετεί τους σκοπούς που αναλύσαμε παραπάνω.

Αντί επιλόγου: Προστασία, Καθαριότητα, Ασφάλεια: Το τρίπτυχο του συντηρητισμού

Το κυβερνητικό σχήμα και οι πολιτικοί του παρατρεχάμενοι έχουν επιστρατεύσει και συσπειρώσει τα συντηρητικά κοινωνικά αντανakλαστικά, πιστοί στις ιδεολογικές τους καταβολές, αξιοποιώντας και την προηγούμενη πατριωτική και ορθολογική διαχείριση του ΣΥΡΙΖΑ. Ο έξω-φρενών νεοφιλελευθερισμός των επενδύσεων, της απέραντης οικοπεδοποίησης και της ανάπτυξης, πάει πακέτο με την προνοιακή «Προστασία» της ΓΤΠΠ, την «καθαρή Αθήνα» του Μπακογιάννη⁴ και τους διθυράμβους ασφάλειας του Χρυσοχοΐδη.

Κάπως έτσι το ελληνικό κράτος ξαναμπήκε για τα καλά στη ζωή μας...

■/ Σήμωσ

Υποσημειώσεις:

1. Για τον ρόλο που έπαιξε η ΓΤΠΠ στην κρατική διαχείριση (της πανδημίας) - Παρέμβαση με πορεία στο Ενιαίο Συντονιστικό Κέντρο Επιχειρήσεων στο Χαλάνδρι από αναρχικές συλλογικότητες, στέκια, καταλήψεις, συντρόφισσες και συντρόφους (23/05/2020): <https://athens.indymedia.org/post/1605312>
2. Εκτενής ανάλυση για το ζήτημα στο άρθρο «Από την ήττα των ταραχών στην αναβάθμιση του κράτους», σελίδα 17, φύλλο 40, εφημερίδα δρόμου Απατρис <https://apatris.info/apo-tin-itta-ton-tarachon-stin-anavathmi>
3. Για τη φούσκα του κρατικού μηχανισμού πρόνοιας - Παρέμβαση της αναρχικής ομάδας «Ρουβίκωνας» στο Ενιαίο Συντονιστικό Κέντρο Επιχειρήσεων στο Χαλάνδρι (26/09/2020): <https://athens.indymedia.org/post/1607389>
4. «Φτιάχνουμε μια Αθήνα καθαρή!»: <http://athinakathari.cityofathens.gr>

Τόσους αιώνες

Η χρήση κατευθυνόμενων ψευδών ειδήσεων είναι ένα θέμα που έρχεται όλο και πιο συχνά στην επιφάνεια. Από την Αμερική του Trump, μέχρι και την Ελλάδα του Κούλη το ζήτημα της παραπληροφόρησης παρουσιάζεται ως ένα από τα πλέον μελανά σημεία της ενημέρωσης. Ή τουλάχιστον έτσι παρουσιάζεται από το κράτος. Πέραν όμως των ισχυρισμών των φορέων εξουσίας, ποια είναι η πραγματική έκταση του προβλήματος; Είναι τα fake news μια καινούρια μάλιστα ή αποτελούν ένα διαχρονικό πρόβλημα;

Οι ψευδείς ειδήσεις και η παραπληροφόρηση όχι μόνο δεν είναι ένα πρωτοεμφανιζόμενο πρόβλημα, αλλά αντιθέτως αποτελούσαν από πάντα ένα κλασικό εργαλείο στα χέρια του συστήματος. Ίσως για να σχηματίσουμε μια καλύτερη εικόνα θα έπρεπε να διαχωρίσουμε την κατευθυνόμενη παραπληροφόρηση σε δύο μεγάλες κατηγορίες:

Πρώτον, τα ψευδή γεγονότα που έχουν ως στόχο την άμεση παραπλάνηση των ακροατών και τη δημιουργία εσφαλμένων εντυπώσεων, αυτό που έχει γίνει γνωστό ως fake news ή ψευδείς ειδήσεις. Τα fake news δεν επιδιώκουν να δομήσουν στους ακροατές μια θεωρία μέσα από την οποία να είναι σε θέση να ερμηνεύσουν τον κόσμο γύρω τους, είναι σύντομα και επιφανειακά, με πρωταρχική τους επιδίωξη να αποτελέσουν μία μορφή εξωτερικής επαλήθευσης μιας θεωρίας που ο ακροατής έχει είδη διαμορφώσει μέσα στο κεφάλι του.

Δεύτερον, ψευδείς θεωρίες οι οποίες δίνουν τη δυνατότητα στο υποκείμενο να κατασκευάσει ένα ερμηνευτικό πλαίσιο το οποίο και επαληθεύει δευτερογενώς μέσα από τα fake news. Οι θεωρίες αυτές βασίζονται σε θρησκευτικές πεποιθήσεις, ψευδοεπιστημονικές και ψευδοϊστορικές εικασίες, και συνωμοσίες, και μπορεί να είναι από σχετικά απλές, όπως για παράδειγμα η αντίδραση απέναντι στις μάσκες, έως αρκετά πολύπλοκες θεωρίες συνωμοσίας.

Το άθροισμα μάλιστα πολλών διαφορετικών ψευδοθεωριών μπορεί να βγάλει το άτομο εντελώς εκτός της πραγματικότητας. Δυστυχώς, αυτή η περιγραφή δεν συμπεριλαμβάνει μόνο μερικούς περιθωριακούς ψεκασμένους, που έχουν καταλήξει να είναι οι περίγελοι ακόμη και του στενού οικογενειακού τους κύκλου, αντιθέτως είναι μία περιγραφή αρκετά γενική για να συμπεριλάβει και το μεγαλύτερο φάσμα των θρησκευτικών δογμάτων τα οποία όχι απλά είναι ιδιαίτερα δημοφιλή, αλλά συχνά έχουν κεντρικό ρόλο στη διάρθρωση της κοινωνικής ζωής. Η ορθοδοξία προφανώς δεν αποτελεί εξαίρεση.

Το ερώτημα επομένως που τίθεται δεν είναι το πόσο πολύ έχει επηρεαστεί η κοινωνία μας από τις διάφορες ψευδοθεωρίες, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Μια κοινωνία που για αιώνες κινούνταν στο πνευματικό σκοτάδι του χριστιανισμού πόσο εν τέλει έχει καταφέρει να επηρεαστεί από τις ιδέες του διαφωτισμού, και πόσο ισχυρά αντανάκλαστικά έχει αναπτύξει ώστε να αποκρούσει και τις νεοσύστατες συνωμοσιολογίες της ακροδεξιάς.

Και ειλικρινά, γιατί να πρέπει να μας προξενεί εντύπωση το γεγονός ότι υπάρχουν αντιεμβολιαστές και «αρνητές της μάσκας», όταν μέσα στην κοινωνία μας θεωρείται κανονικότητα να προσκυνάς μουνιμοποιημένα λείψανα για να ευλογηθείς; Όταν η υγρασία πάνω σε ένα κομμάτι ξύλο ερμηνεύεται σαν «θαυματουργή εικόνα που δακρύζει», και όταν εν μέσω πανδημίας υπάρχουν άνθρωποι που κοινωνούν από το ίδιο κουτάλι γιατί η θεία μετάληψη «δεν έχει μικρόβια, έχει μόνο Χριστό»; Γιατί σε μια τέτοια κοινωνία

να θεωρηθεί παράλογη η άποψη ότι «ο κορωνοϊός είναι μια απάτη» ή ότι «ο Bill Gates θέλει να μας βάλει τσιπάκι»; Στο κάτω-κάτω οι ισχυρισμοί αυτοί των συνωμοσιολόγων ηχούν περισσότερο ρεαλιστικοί από την κανονικότητα της χριστιανικής πίστης.

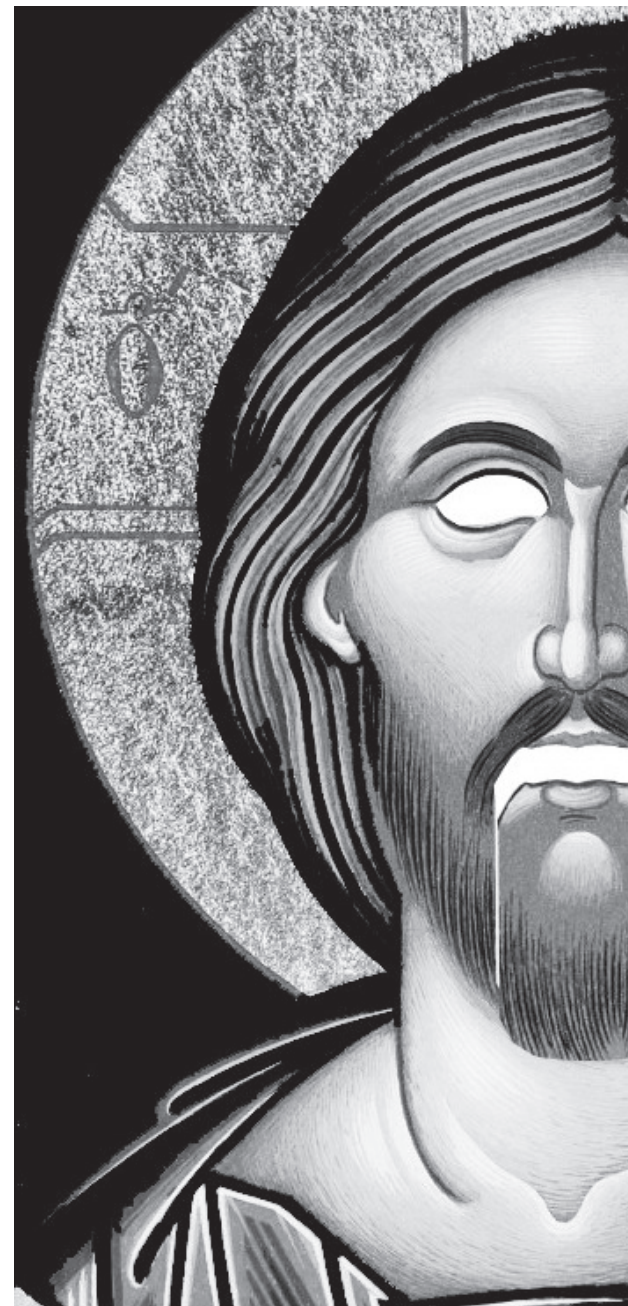
Η επιστήμη και η θρησκεία ποτέ δεν τα πήγαιναν καλά μεταξύ τους. Αποτελούσαν δύο ανταγωνιστικές μεθοδολογίες για την κατανόηση του κόσμου. Από τη μία μεριά, η κόρη της φυσικής φιλοσοφίας που ονομάστηκε επιστήμη πάντα απαιτεί μία εξωτερική επαλήθευση (ή διάψευση) των θεωριών της, το πείραμα. Ότι δεν επαληθεύεται καταλήγει να αφαιρείται, και έτσι δομείται ένα συσσωρευτικό σύστημα γνώσεων. Από την άλλη, ο χριστιανισμός προτάσσει έναν διαφορετικό τρόπο κατανόησης του κόσμου. Η αλήθεια δεν προέρχεται από τις παρατηρήσεις και περιγραφές των φυσικών φαινομένων, αλλά αντιθέτως μπορεί να είναι σε αντιδιαστολή με αυτές. Φανερώνεται στους πιστούς μέσω της «φώτισης» και είναι το αποτέλεσμα του ενάρετου βίου και της ακράδαντης πίστης, η ασυμβατότητα της χριστιανικής «αλήθειας» με τα φυσικά φαινόμενα όχι μόνο δεν αντιμετωπίζεται σκεπτικιστικά, αλλά ερμηνεύεται ως θαύμα και δοξάζεται. Η θρησκευτικότητα του ελληνικού λαού τον καθιστά ιδιαίτερα ευάλωτο σε διάφορες ψευδοθεωρίες, καθώς οι άνθρωποι μαθαίνουν να πιστεύουν τυφλά τους φορείς της εξουσίας που διακινούν την γνώση, όπως το Ορθόδοξο ιερατείο (ή το κράτος), και αντί να προσπαθούν να τη διασταυρώσουν εξωγενώς απλά τη δέχονται. Το μόνο κριτήριο αξιοπιστίας των παρεχόμενων πληροφοριών είναι το κύρος του φορέα που τις εκφράζει, ένα κύρος που συχνά αποτελεί αντανάκλαση της εξουσίας του.

Τους τελευταίους αιώνες τα δυτικά κράτη σταδιακά έκαναν βήματα προς τον εξορθολογισμό της εξουσίας. Η επιστήμη έχοντας ενταχθεί πλήρως στο σύστημα αποτελεί ένα από τα ισχυρότερα εργαλεία διαχείρισης του πληθυσμού. Κοινωνιολόγοι, οικονομολόγοι, επιδημιολόγοι και ένα σωρό άλλοι ειδικοί κατευθύνουν με ακρίβεια χιλιοστού τον κρατικό μηχανισμό σύμφωνα με τις πολιτικές οδηγίες που τους έχουν δοθεί. Το κράτος επομένως των αστικών ρεπούμπλικων, λειτουργεί ως ο μηχανισμός έκφρασης των ειδικών, και καθ' αυτόν τον τρόπο αποτελεί τον σημαντικότερο παράγοντα που διαμορφώνει την κοινωνική πραγματικότητα. Αυτή την πραγματικότητα είναι μετά σε θέση να την επιβάλει στον πληθυσμό μέσα από την εξουσιαστική επιβολή. Το κράτος και το κεφάλαιο κατασκευάζουν ένα αφήγημα που είναι σε θέση να το διαδώσουν σε όλους χάρη στα ΜΜΕ και την Εκπαίδευση, και έχουν τη δύναμη να καταστείλουν οποιονδήποτε αμφισβητεί το αφήγημα αυτό.

Μέχρι και πολύ πρόσφατα το κράτος κατάφερνε να είναι ο αποκλειστικός διαμορφωτής του κυρίαρχου αφηγήματος, και αυτή η αποκλειστικότητα είναι που έχει αρχίσει να τραντάζεται. Το διαδίκτυο και ειδικότερα τα social media έχουν δημιουργήσει ένα καινούριο πεδίο στο οποίο η οριζόντια διακίνηση των γνώσεων είναι εφικτή. Η άμεση επικοινωνία μεταξύ των χρηστών και η δυνατότητα δημιουργίας ιστοσελίδων δίνει τη δυνατότητα στους χρήστες να παρακάμψουν τους κεντρικούς φορείς διαχείρισης της πληροφορίας, που παραδοσιακά ήταν τα μεγάλα ΜΜΕ, και να ενημερωθούν από όποια πηγή επιθυμούν. Δίνει παράλληλα και την δυνατότητα να παρακάμψουν και τους επιστήμονες, και να επιλέξουν όποια θεωρία είναι

πιο ελκυστική στα αυτιά τους. Η δυνατότητα αυτή της αμφισβήτησης του κυρίαρχου αφηγήματος είναι το κεντρικό σημείο, όπου η συζήτηση περί ψευδοθεωριών και ψευδών ειδήσεων αρχίζει να αποκτά ένα καινούριο νόημα από αυτό που είχε τις προηγούμενες δεκαετίες.

Μέχρι πρότινος η αδυναμία του μέσου πολίτη να αντιληφθεί αν μια είδηση είναι ψευδής δεν αποτελούσε μεγάλο πρόβλημα για το σύστημα, αλλά αντιθέτως το διευκόλυνε. Όλη η πληροφορία φιλτραρόταν από τα μεγάλα ΜΜΕ και παρουσιαζόταν ως η πλέον έγκυρη, η δε φράση «αλήθεια είναι, το 'πε η τηλεόραση» ακουγόταν σε καθημερινή βάση στο μεγάλο σύνολο των πολιτών. Η μετατροπή των ανθρώπων σε μια μάζα αφελών και εύπιστων

ακολουθών ήταν πρωταρχικό μέλημα των εξουσιαστικών φορέων ώστε να ελαχιστοποιήσουν την όποια αμφισβήτηση προς το κατεστημένο. Το μονοπώλιο στη ροή της πληροφορίας ήταν αυτό που εξασφάλιζε την ομοιογένεια μεταξύ των εύπιστων ακολούθων, και ήταν ο λόγος που η κοινωνία παρέμενε ευθυγραμμισμένη στις ντιρεκτίβες των επιστημόνων, παρά το γεγονός ότι ποτέ ως σύνολο δεν κατάλαβε την επιστημονική μεθοδολογία. Έτσι η ελληνι-

ψέματα

κή κοινωνία κατέληξε να εκτιμά βαθύτατα τον Δαρβίνο και τον Αϊνστάιν για τις σπουδαίες θεωρίες τους, ενώ ταυτόχρονα εκστασιαζόταν και με τις προφητείες του Αγίου Παΐσιου. Τώρα που η πρόσβαση στην πληροφορία δεν έχει τόσο έντονα μονοπωλιακά χαρακτηριστικά λόγω του διαδικτύου, ένα σημαντικό μέρος των πολιτών αρχίζει και διαφεύγει από τα κεντρικά αφηγήματα προς άλλες εναλλακτικές αφηγήσεις. Οι θεωρίες συννομωσίας αποτελούν μια τέτοια εναλλακτική.

Προφανώς η απάντηση των εξουσιαστικών φορέων απέναντι σε αυτή την κατάσταση δεν είναι η προσπάθεια ενδυνάμωσης της κριτικής σκέψης των υποκειμένων, ώστε να ανταπεξέλθουν στις νέες προκλήσεις, αλλά το ακριβώς αντίθετο. Η αυστηροποίηση δηλαδή του ελέγχου στη ροή της πληροφορίας ώστε αφενός να ξαναποκτήσει μονοπωλιακά χαρακτηριστικά, και αφετέρου το υποκείμενο να παραμείνει εύπιστο και όσο το δυνατόν πιο κουτό ώστε να είναι εύκολα χειραγωγήσιμο.

Ωστόσο, οι εσωτερικές αντιφάσεις στο σύστημα δεν απουσιάζουν, η (ακρο)δεξιά παρά το γεγονός ότι αποτε-

λεί την πολιτική ενσάρκωση του κεφαλαίου και χρειάζεται ένα ισχυρό ορθολογικό κράτος για να μπορεί να διαχειρίζεται τον λαό, προσπαθεί παράλληλα να καλοπιάσει τον μεγάλο όγκο των συνωμοσιολόγων ψηφοφόρων. Τα συνωμοσιολογικά site στην Ελλάδα, μιμούμενα τα αντίστοιχα του εξωτερικού, βρίθουν από εθνικιστική, ρατσιστική και θρησκευτική προπαγάνδα, δημιουργώντας ένα ογκώδες σύνολο εν δυνάμει ψηφοφόρων. Έτσι λοιπόν στην προσπάθειά τους οι δεξιοί ηγέτες να αυξήσουν τις ψήφους τους ή να προωθήσουν συμφέροντα που είναι μερικώς ανεξάρτητα από τα αντίστοιχα εθνικά, συχνά καταλήγουν να αδειάζονται από το ίδιο σύστημα όπου εκπροσωπούν. Ξεκαρδιστικό παράδειγμα η Αυτού Μεγαλειότης Donald J. Trump, που κατάφερε για πολλοστή φορά να κάνει την Facebook και την Twitter να του μπλοκάρουν τις δημοσιεύσεις λόγω διασποράς «παραπλανητικών πληροφοριών».

Ο Αναρχισμός απέναντι στην Επιστήμη

Η σύγκρουση ανάμεσα στην επιστήμη και τον ορθολογισμό από τη μία, και τις ψευδοθεωρίες και τις θρησκείες από την άλλη είναι μια αιώνια διαμάχη. Εμείς ως αναρχικοί έχουμε πάρει θέση απέναντι σε αυτή την κατάσταση ήδη από πολύ παλιά. Από τα πρώτα του βήματά ο κλασικός αναρχισμός έκρινε την επιστήμη και κατέδειξε τους κινδύνους που μπορεί να κυοφορεί, αλλά δεν την αρνήθηκε. Ο Μπακούνιν αφιέρωσε πολύ χρόνο στον πόλεμο απέναντι στις θρησκείες και ιδιαίτερα στον Χριστιανισμό. Ο ρασιοναλισμός ήταν γι' αυτόν η διανοητική μέθοδος με την οποία θα υπερβαίναμε τα θρησκευτικά δόγματα. Ο Κροπότκιν αντιστοίχως είχε ξεκάθαρη θέση για την επιστήμη, και μάλιστα έθετε τον αναρχισμό ως έναν απ' τους κλάδους της. Για τον Κροπότκιν ο αναρχισμός έπρεπε να αποτελεί μια ρεαλιστική λύση για την κοινωνία, και για να το πετύχει αυτό θα έπρεπε να πατάει σταθερά στην πραγματικότητα, μία πραγματικότητα όχι μεταφυσικά αλλά επιστημονικά θεμελιωμένη. Όπως ο ίδιος αναφέρει:

«Κάθε φορά, λοιπόν, το αναρχικό κίνημα ξεπρόβαλε ανταποκρινόμενο στα διδάγματα της πραγματικής ζωής και γεννιόταν από της πρακτικές τάσεις των γεγονότων. Έτσι, με την ώθηση που του δόθηκε, ο αναρχισμός άρχισε να επεξεργάζεται τη θεωρητική και επιστημονική του βάση – επιστημονική όχι με την έννοια της υιοθέτησης μιας ακατανόητης ορολογίας ή με την προσκόλληση στην παλαιά μεταφυσική, αλλά με την έννοια να βρει μια βάση για τις αρχές του μέσα στις φυσικές επιστήμες* της εποχής, αποτελώντας έναν από τους κλάδους της».

Η επιστήμη προσφέρει τη δυνατότητα να δούμε τον κόσμο όπως είναι και όχι όπως μας τον υπαγορεύουν, και πάνω σ' αυτόν να χτίσουμε καινούριες κοινωνίες πιο ελευθεριακές. Είναι ίσως το μοναδικό στενό παράθυρο που έχουμε εμείς, ως άνθρωποι, για να ατενίζουμε το σύμπαν.

Δυστυχώς όμως εκτός από τις απελευθερωτικές της διαστάσεις υπάρχουν και οι αντίστοιχες εξουσιαστικές. Η επιστήμη οδηγεί σε συσσώρευση γνώσης και η γνώση είναι δύναμη. Όσο περισσότερη γνώση συγκεντρώνουν οι φορείς της εξουσίας, τόσο περισσότερο ενδυναμώνονται και ακόμα πιο ισχυρά μας κατευθύνουν. Ωστόσο δεν είναι η επιστήμη αυτή που κατέληξε να κλέβει τις καθημερινές ελευθερίες μας, αλλά είναι το συγκεντρωτικό ακαδημαϊκό σύστημα που συνεχώς προσφέρει καινούρια εργαλεία στο κράτος, για να μπορεί να μας εξουσιάζει καλύτερα. Οι πα-

γκόσμιες ελίτ κλέβουν τη συλλογική μας ευφυΐα και την ανακατευθύνουν εναντίων μας, ακινητοποιώντας μας με αλυσίδες από αλγορίθμους και στατιστικές. Η ροή αυτή της ευφυΐας και της δημιουργικότητας από τον κόσμο της βάσης προς τους εξουσιαστές οφείλει να μεταστραφεί και να γυρίσει στην αφετηρία απ' την οποία γεννήθηκε.

Ψευδοθεωρίες και Fake News - Χτίζοντας τις κοινωνικές μας άμυνες

Η ιστορία μας αποτελεί μία συνέχεια του «μεταφυσικού» τρόπου σκέψης, ενώ αντιθέτως η προσπάθεια για εξωτερική επαλήθευση των θεωριών μας αλλά και η αμφισβήτηση των αυθεντιών είναι σύγχρονα φαινόμενα. Ο Διαφωτισμός στην Ελλάδα άργησε να έρθει, και ο σκληροτράχηλος υλισμός του δεν πρόλαβε να κατεδαφίσει τα δόγματα που βασίζονται στην αφελή πίστη. Η εξοικείωση της κοινωνικής βάσης με τον ρασιοναλισμό και την επιστημονική μεθοδολογία είναι η καλύτερη απάντηση απέναντι σε όλες τις ψευδοθεωρίες, τόσο τις παλιές όσο και τις νέες.

Αντίστοιχα, οι ψευδείς ειδήσεις αποτελούσαν μια εξίσου παλιά τακτική και ήταν αναπόσπαστο κομμάτι της πολιτικής προπαγάνδας. Τα fake news είναι απλά ο εκσυγχρονισμένος συνεχιστής τους. Παλαιότερα, ήταν πολύ δύσκολο για τον κινηματικό χώρο να αντικρούσει όλα τα κατασκευασμένα ψεύδη. Οι ψευδείς ειδήσεις που κυκλοφορούσαν στα ΜΜΕ γίνονταν γρήγορα αποδεκτές σε ευρύτατα κοινωνικά στρώματα, και τα ελάχιστα άτομα που γνώριζαν την πραγματικότητα δεν είχαν κανένα απολύτως μέσο για να εκφραστούν. Σήμερα οι συνθήκες είναι καλύτερες, η κοινωνική βάση έχει στη διάθεσή της μια πληθώρα ψηφιακών μέσων που είναι σε θέση να εκφράσουν τον λόγο των καταπιεσμένων. Η κατάρρευση του μονοπωλίου της πληροφόρησης προσφέρει και στο κίνημα πολλές δυνατότητες: οποιαδήποτε και οποιοσδήποτε από εμάς έχει στην κατοχή του μια κάμερα και κάποιον λογαριασμό σε social media, μπορεί μέσα από αυτόν να διακινήσει την πληροφορία που θέλει. Τα γεγονότα είναι πιο δύσκολο για το κράτος να κουκουλωθούν, καθώς καταγγελίες και βίντεο διαδίδονται ανεξάρτητα σαν την φωτιά στην κοινωνική βάση, και την κάνουν να λαμπαδιάσει. Το βίντεο με την δολοφονία του George Floyd ήταν ο σπινθήρας που πυροδότησε την εξέγερση στην αμερικάνικη κοινωνία, ενώ το βίντεο με την δολοφονία του Ζακ/Zackie Oh σόκαρε βαθύτατα την ελληνική.

Η καλύτερη άμυνά μας επομένως απέναντι στις ψευτιές του κράτους δεν είναι παρά η δημιουργία δομών, όπου η αφιltrάριστη πρωτογενής πληροφορία, όπως παράγεται από τη βάση, να μπορεί να διαδοθεί χωρίς να αλλοιωθεί. Η δημιουργία δηλαδή δομών αντιπληροφόρησης που θα είναι αφενός σε θέση να διαδώσουν γρήγορα τα γεγονότα, εκμεταλλεόμενες τη ταχύτητα του διαδικτύου, και αφετέρου να διασφαλίσουν την απαραίτητη αξιοπιστία κερδίζοντας την εμπιστοσύνη των δεκτών.

■/ Δίσεκτοι Καιροί

* Ο όρος «φυσικές επιστήμες» χρησιμοποιούταν τότε με διαφορετικό τρόπο απ' ότι σήμερα, αποτελώντας το αντίθετο της «μεταφυσικής».

Σε όλες τις κοινωνίες και τους πολιτισμούς ιστορικά η εικόνα χρησιμοποιήθηκε (και ακόμα χρησιμοποιείται) με σκοπό να εδραιώσει ή να συντηρήσει τα αφηγήματα που ήταν (και είναι) απαραίτητα για την ίδια της την ύπαρξη. Ανάμεσα σε άλλες ιδιότητές της, η εικόνα δύναται επίσης να συμβάλει στη δόμηση και συντήρηση των σχέσεων εξουσίας της εκάστοτε κοινωνίας. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση του 1917 στη Ρωσία, οι Μπολσεβίκοι αντιλαμβάνοντο αυτή τη δυνατότητα της εικόνας, καταλαμβάνοντας την εξουσία θέλησαν να προπαγανδίσουν τις αρχές της ιδεολογίας τους. Κάποια από τα μέσα τα οποία θεώρησαν ισχυρά όπλα προπαγάνδας ήταν η εικόνα και το παιδικό βιβλίο. Εξαρχής αντιλήφθηκαν τη μεγάλη σημασία τους για τη διαμόρφωση του «Νέου Ανθρώπου», δηλαδή του πολίτη και εργάτη που θα δομούσε την νέα κομμουνιστική κοινωνία στο άμεσο μέλλον. Ταυτόχρονα καλλιτέχνες/ιδες, κατά κύριο λόγο ζωγράφοι, γλύπτες, γραφίστες, εικονογράφοι αλλά και αρχιτέκτονες, οι οποίοι σχεδόν στο σύνολό τους τάχθηκαν υπέρ της επανάστασης, θέλησαν να συμμετέχουν στην προπαγάνδη του κομμουνισμού. Έτσι, επιχείρησαν να δημιουργήσουν μια οπτική γλώσσα που θα μεταδίδει τις αρχές αυτής της ιδεολογίας. Η οπτική αυτή γλώσσα ήταν ο κονστρουκτιβισμός, ένα από τα καλλιτεχνικά κινήματα της λεγόμενης Ρωσικής Πρωτοπορίας σύμφωνα με το οποίο η τέχνη έπρεπε να είναι κατασκευή (construct= κατασκευάζω), όπως η αρχιτεκτονική, και να είναι λειτουργική και ωφέλιμη για την κοινωνία και τον λαό, και στην υπηρεσία της επανάστασης. Ο κονστρουκτιβισμός έδινε έμφαση στη λογική, «επιστημονική» μέθοδο, εννοώντας με τον όρο «επιστημονική» τη διαλεκτική, υλιστική, κομμουνιστική μέθοδο. Δεν υπήρχε καμία εικονογραφική πρόθεση, αλλά το έργο καθοριζόταν από τις υλικές του ιδιότητες και μόνον. Ο τρόπος κατασκευής του ήταν ορατός, αναδεικνυόταν ως λογικός και ερχόταν σε αντιπαράθεση με την ιδέα της καλλιτεχνικής έμπνευσης του καλλιτέχνη που εργάζεται αποκομμένος από το κοινωνικό σύνολο.

Καθώς στόχος ήταν η οικοδόμηση μιας νέας κοινωνίας

που ακόμα δεν υπάρχει, και καθώς η σχετικά πρόσφατη εφεύρεση της φωτογραφίας κατά τον 19ο αι. ώθησε τους καλλιτέχνες της Ευρώπης των αρχών του 20ού να αναζητήσουν νέους τρόπους έκφρασης, οι κονστρουκτιβιστές καλλιτέχνες/ιδες επιχείρησαν να απεικονίσουν όχι την υπάρχουσα πραγματικότητα και το παρόν, αλλά τις ιδέες και τις αξίες του νέου κόσμου του μέλλοντος. Κατά συνέπεια, απέρριψαν τη ρεαλιστική αναπαράσταση του κόσμου και στράφηκαν στις αφαιρετικές τάσεις. Έτσι, στις κονστρουκτιβιστικές εικονογραφίες της δεκαετίας του '20 των παιδικών βιβλίων της ΕΣΣΔ παρατηρείται η απομάκρυνση από την αναπαράσταση του κόσμου, η κυριαρχία των συνθέσεων που αποτελούνται από γεωμετρικές φόρμες και η ύπαρξη ελάχιστων χρωμάτων, κυρίως επίπεδων κόκκινων, κίτρινων και μπλε (δηλαδή των λεγόμενων βασικών χρωμάτων) (βλ. εικόνα παραπάνω).

Κάποιες από τις βασικές θεματικές που επιδίωξαν οι κονστρουκτιβιστές εικονογράφοι να αναδείξουν στο παιδικό βιβλίο ήταν η πάλη των τάξεων, ο κολλεκτιβισμός, η εκβιομηχάνιση και ο εξηλεκτρισμός, το νέο πρότυπο της γυναίκας, το πρότυπο του σοβιετικού εργάτη-ήρωα κ.ά.. Μία μεγάλη ενότητα των βιβλίων της εποχής είναι τα «βιβλία παραγωγής», τα οποία στόχο είχαν να εξοικειώσουν το παιδί-αναγνώστη

Η προπαγάνδα μέσα από την εικονογράφηση του παιδικού βιβλίου στην ΕΣΣΔ

με τον κόσμο της βιομηχανίας, των εργοστασίων, του ηλεκτρισμού, της ατμομηχανής, του τρένου και των σιδηροδρόμων που θα κατασκευάζονταν στη νέα κομμουνιστική αταξική κοινωνία.

Πώς όμως δικαιολογείται η επιλογή αυτών των σχημάτων και χρωμάτων για την απόδοση κάποιων ιδεών; Γιατί, δηλαδή επιλέχθηκαν τα συγκεκριμένα οπτικά μέσα για να μεταδώσουν τις συγκεκριμένες ιδέες; Η επιλογή τους μόνο ως τυχαία δεν μπορεί να εκληφθεί. Όπως η επιλογή των λέξεων σε ένα κείμενο δεν είναι τυχαία και εμπεριέχει ιδεολογικά νοήματα, έτσι και η επιλογή σχημάτων και χρωμάτων σε μια εικόνα λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο. Η σημειολογική μελέτη των μορφολογικών χαρακτηριστικών της εικόνας σε συνδυασμό με το πολιτικό και ιστορικό πλαίσιο της εποχής αναδεικνύει την άμεση σχέση που υπάρχει ανάμεσα στα αναπαριστώμενα αντικείμενα και στα νοήματα που η εικόνα μεταδίδει, είτε αυτό επιδιώκεται να γίνει ξεκάθαρα είτε να υπονοείται. Ένα πολύ χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι αυτό του κόκκινου χρώματος. Το κόκκινο επιστημονικά αποδεδειγμένα προκαλεί στα έμβια όντα αύξηση της θερμοκρασίας των σωμάτων τους, και γενικότερα την αίσθηση της αναστάτωσης. Συνεπώς, η χρήση του για να συμβολίζει έννοιες όπως η επαναστατικότητα είναι απολύτως δικαιολογημένη. Ο κομμουνισμός χρησιμοποιεί το κόκκινο ως το αναγνωριστικό του χρώμα, επιδιώκοντας έτσι να προκαλέσει τέτοια συναισθήματα και να παραπέμψει στην έννοια της επανάστασης. Αντιθέτως, το μπλε συνδέεται με συναισθηματικές καταστάσεις όπως η ηρεμία, η παθητικότητα, η κατάθλιψη κ.ά.. Με ανά-

Vladimir Lebedev, Χτες και Σήμερα, 1926

лого τρόπο λειτουργούν και τα υπόλοιπα λεγόμενα μορφικά στοιχεία της εικόνας, δηλαδή το σχήμα, η γραμμή κ.λπ.

Το παράδειγμα του παιδικού βιβλίου Vchera i Segodnya (Χτες και Σήμερα) που εκδόθηκε το 1925 και το οποίο εικονογράφησε ο Vladimir Lebedev αποτελεί μια ενδιαφέρουσα περίπτωση που αναδεικνύονται τέτοιες ιδεολογικές προεκτάσεις της εικόνας.

Στο εξώφυλλο του βιβλίου παρατηρούμε στο επάνω μέρος της εικόνας 3 ανθρώπινες μορφές που αποδίδονται με καμπύλες φόρμες και μαύρο. Τρεις γερασμένες, σκυφτές από τα χρόνια και την κούραση, μορφές κρατάνε αντικείμενα παλαι-

ότερης εποχής. Οι μορφές συνδέονται νοηματικά με τη λέξη Χτες που έχει επίσης αποδοθεί με μαύρα γράμματα. Αντίστοιχα στην κάτω σειρά 3 μορφές νέων δυνατών ανθρώπων με φόρμες εργασίας κρατάνε στα χέρια τους αντικείμενα-προϊόντα της τεχνολογικής προόδου. Συνδέονται με τη λέξη Σήμερα που έχει αποδοθεί με κόκκινα γράμματα, και βαδίζουν με δυνατό σταθερό και παρόμοιο βηματισμό προς την ίδια κατεύθυνση παραπέμποντας σε στρατιωτικού τύπου πρακτικές. Αποδίδονται με ζωηρά χρώματα και αποτελούν πιο γεωμετρικές απεικονίσεις. Τα γωνιώδη γεωμετρικά σχήματα, όπως τα ορθογώνια παραλληλόγραμμα, παραπέμπουν στον κόσμο της τεχνολογίας και της μηχανικής, ενώ τα καμπύλα σχήματα στον οργανικό, φυσικό κόσμο. Αναδεικνύεται συνεπώς έντονα η σύγκριση μεταξύ της παλαιάς εποχής της παρωχημένης τεχνολογίας και της σωματικής κούρασης, και από την άλλη της νέας εποχής, το κόκκινο Σήμερα του κομμουνισμού που συνδέεται με την εξέλιξη της τεχνολογίας και την εργασία προς την οικοδόμησή της νέας κοινωνίας.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο ανάλυσης παρατηρούμε στις μορφές του κάτω μέρους της εικόνας την έλλειψη των ατομικών τους χαρακτηριστικών στο πρόσωπο, ενώ αυτό δεν συμβαίνει με τις πάνω μορφές στις οποίες διακρίνονται τα διαφορετικά ατομικά χαρακτηριστικά σε πρόσωπο και σώμα. Στην ομάδα του Σήμερα έμφαση δίνεται στην έννοια της ομάδας και όχι του ατόμου. Η συλλογικότητα και ο ατομικισμός είναι δύο έννοιες που εκπροσωπούν δύο διαφορετικά πολιτικά συστήματα. Το πρώτο παραπέμπει στον κομμουνισμό, ενώ το δεύτερο στον καπιταλισμό. Στη συνέχεια, παρατηρούμε το μπλε χρώμα στις στολές εργασίας των μορφών της δεύτερης ομάδας. Το μπλε συνδέεται με την παθητικότητα. Οι μορφές της δεύτερης ομάδας, οι οποίες αναφέρονται στους εργάτες της μελλοντικής κομμουνιστικής κοινωνίας, σχεδόν εκμηδενίζονται ως άτομα προς όφελος της ομάδας, ενώ παράλληλα αναδεικνύονται ως παθητικά πειθήνια όντα στην υπηρεσία της κοινωνίας. Με αυτό το συμπέρασμα προκύπτει συνεπώς το ερώτημα: εφόσον ο Μαρξ μίλησε για την αλλοτρίωση του ανθρώπου στην καπιταλιστική κοινωνία, και αν πράγματι οι εικονογράφοι επιχείρησαν να μεταδώσουν τη μαρξιστική ιδεολογία, τότε γιατί απεικονίζουν τον εργάτη ως υπόδειγμα αυτής της αλλοτρίωσης, έχοντας δηλαδή χάσει την ανθρώπινη πλευρά του; Η εφαρμογή του κομμουνισμού στη Σοβιετική Ένωση, και κατ' επέκταση η απεικόνισή της ιδεολογίας αυτής και το κατά πόσο ήταν σε συμφωνία με τον Μαρξ και τις θεωρήσεις του, αποτελεί αντικείμενο μιας άλλης συζήτησης. Το σίγουρο πάντως είναι πως η εικόνα του παιδικού βιβλίου στη Σοβιετική Ένωση χρησιμοποιήθηκε με σκοπό τη διαμόρφωση των συνειδήσεων της νέας κοινωνίας.

Τη δεκαετία του 1930 η κομμουνιστική κοινωνία ήταν πλέον πραγματικότητα. Παράλληλα, οι εικαστικές αναζητήσεις της Ρωσικής Πρωτοπορίας δεν έγιναν κατανοητές από τον λαό. Στόχος όμως τώρα δεν ήταν πια η απεικόνιση της ιδέας της μελλοντικής κοινωνίας που θα οικοδομούνταν, αλλά το παρόν και η κομμουνιστική πια πραγματικότητα. Προς τα τέλη της δεκαετίας του '20 και κατά τη διάρκεια της επόμενης δεκαετίας, το καθεστώς του Στάλιν προώθησε στην τέχνη, και κατά συνέπεια και στην εικονογράφηση του παιδικού βιβλίου, τον Σοσιαλιστικό Ρεαλισμό, ένα καλλιτεχνικό κίνημα που χαρακτηριζόταν από τη ρεαλιστική αναπαράσταση θεμάτων της σοβιετικής καθημερινότητας και των ηγετών του καθεστώτος, και καταδίκασε τα κινήματα της Ρωσικής Πρωτοπορίας. Οι καλλιτέχνες/ιδες της Ρωσικής Πρωτοπορίας θεωρήθηκαν εχθροί του κομμουνισμού, και είτε πέθαναν στην εξορία είτε εκτελέστηκαν. Κάποιοι/ες από αυτούς/ές ήταν οι Dmitry Bulanov, Vera Ermolaeva, Gustav Klutskis κ.ά..

Με υψωμένη και σφιγμένη γροθιά, καλό ταξίδι Βαγγέλη

Για τον Βαγγέλη...

Είναι κάποιοι, λίγοι και ξεχωριστοί αετοί, που όσο και αν τους σταυρώσουν, τους σπάσουν τα κόκκαλα και τα φτερά, αυτοί θα ξαναπετάξουν. Δεν πρόκειται για θαύμα. Είναι η ψυχή τους που έχει και αυτή φτερά, και αυτήν δεν μπορεί κανείς να τη ρημάξει.

Χωρίς καμιά διάθεση εξιδανίκευσης, ο Βαγγέλης Πάλλης, ο «Απάτσι» του ιπποδρόμου και των παράνομων λεσχών τζόγου, αποτελεί το φωτεινό παράδειγμα των ανθρωπίνων αντιφάσεων, που όταν σφυρηλατούνται μέσα στον αγώνα για αξιοπρέπεια, λειαίνονται, μικραίνουν και αφήνουν τη ζωή, τις στιγμές, τον χρόνο να αναδείξουν τις φωτεινές πτυχές του ανθρώπου. Για τον Βαγγέλη, όπως εγώ τον έζησα, τα λόγια, οι λέξεις αδυνατούν να περιγράψουν εκείνα τα στοιχεία της προσωπικότητάς του, που τον εξυψώνουν τοποθετώντας τον στο πάνθεον των αγωνιστών εντός των φυλακών.

Σαν αγωνιστής θα ένιωθα πιο πλήρης, πιο ολοκληρωμένος αν έστω και λίγο μπορούσα να φτάσω το ύψος του θάρρους, της τόλμης που επιδείκνυε, τόσο απέναντι στη φρίκη του εγκλεισμού, όσο και κατά τη διάρκεια των μαχών που διεξήγαγε ενάντια στο «σωφρονιστικό» σύστημα και κατ' επέκταση, εναντίον όλων των κρατικών φορέων που συναρθρώνονται γύρω από αυτό, για τη διασφάλιση της ομαλής λειτουργίας του.

Θα ένιωθα πιο σίγουρος για τον εαυτό μου, εάν τα βήματά μου αντηχούσαν στο πεδίο του αγώνα όπως τα σταθερά, βαριά και θαρραλέα βήματα του Βαγγέλη, που τον έθεσαν απέναντι στις ορδές των ένστολων και μη τεράτων. Αν ενέπνεα, όπως αυτός, εμπιστοσύνη στον «άλλον», εκείνη τη σιγουριά που ένοιωθε κάποιος όταν στεκόταν δίπλα του και καταλάβαινε ότι δεν έχει να φοβάται τίποτα και κανέναν. Αν λόγιζα και εγώ, όπως αυτός, αφήφιστα το προσωπικό κόστος που έχει η σύγκριση με τους επικυρίαρχους εντός και εκτός των φυλακών.

Θα ήθελα να ανήκω και εγώ σε αυτή τη στόφα του μαχητή από την οποία ήταν φτιαγμένος. Να συντονιστώ με τους χώρους της άφοβης καρδιάς του. Να αποκτήσω τις ακατάβλητες αντοχές του, που είχαν βάνουσα δοκιμάσει τα όριά τους από εξαγριωμένους δεσμοφύλακες και μπά-

τσους, κάθε φορά που ως πρωτοστάτης, πρωτεργάτης πλήρωσε το τίμημα να πυροδοτεί την ανυπακοή, την αντίσταση, τον αγώνα των κρατουμένων απέναντι στη γκρίζα, αποσυνθετική, παρασιτική καθημερινότητα του εγκλεισμού.

Ο Βαγγέλης Πάλλης στην προσωπική του πορεία εντός των φυλακών, συμπύκνωνε την αίγλη και το άρωμα εκείνων των αγωνιστών που συγκρούστηκαν σκληρά και καθαρά, χωρίς γκρίζες ζώνες, με τον εγκλεισμό, στα χρόνια που οι φυλακισμένοι στέναζαν από ανεξέλεγκτη, συντριπτική, ισοπεδωτική κρατική βία. Τα λαβωμένα έως και πλήρως κατεστραμμένα κολαστήρια των φυλακών Χανίων το 1996, των Τρικάλων το 2006 και του Μαλανδρινού το 2007 μαρτυρούν το προσωπικό αποτύπωμα που άφησε μαζί με τους συγκρατούμενούς του. Δεκάδες άλλες κινητοποιήσεις, όπως και η μεγάλη απεργία πείνας χιλιάδων κρατουμένων τον Νοέμβριο του 2008, είχαν ως κεντρικό τους οργανωτή τον ακούραστο «Απάτσι» των φυλακών.

Αυτή η αμετανόητη Προμηθεϊκή μορφή υπόμενε αγόγυστα το βάρος και την ευθύνη να μεταλαμπαδεύει στις έγκλειστες ψυχές των σωφρονιστικών κάτεργων τη φλόγα της αξιοπρέπειας, που, όπως είπε κι άλλη μία αντίστοιχη μορφή των αγωνιστών κρατουμένων πριν από δεκαετίες, εξηγείται ενάντια στους γδάρτες των ονείρων (Γιάννης Πετρόπουλος). Τα βρώμικα και θρασύδειλα χέρια που πήραν τη ζωή του Βαγγέλη αναγνωρίζονται στα πιο σκοτεινά, σάπια και δυσώδη κομμάτια των «παράνομων» συμμοριών της νύχτας. Μιας αιμοβόρικης κανιβαλικής νύχτας, που το κέρδος, τα συμφέροντα και η δίψα για εξουσία και χρημα μισούν τις νόρμες των νόμιμων και καπιταλιστικών υαίνων. Στον βωμό της κερδοφορίας καμία ανθρώπινη ζωή δεν έχει αξία. Έχει όμως για εμάς και ειδικά για όποιους/οιες σταθήκαμε τυχεροί/ές να γνωρίσουμε τον Βαγγέλη.

Στα λασπόνερα της νύχτας που συνήθιζε να περπατάει, κατάφερε να κρατήσει αμόλυντες εκείνες τις ανθρώπινες αξίες που είχε ως πυξίδα στη ζωή, και αυτό έγινε φανερό από την αταλάντευτη ριζοσπαστική διαδρομή που διέγραψε στο δύσκολο περιβάλλον που δοκιμάζει την ποιότητα του κάθε ατόμου, όπως είναι αυτό της φυλακής. Εχθρικός με τη σιωπή, τον συμβιβασμό, την εξατομίκευση, τη συννεργασία με τους άτυπους ή θεσπισμένους κανόνες του σωφρονιστικού συστήματος. Μακριά από αρχιφυλακεία, συναλλαγές και αλισβερίσια κάτω από το τραπέζι, κρατώντας τις διαχωριστικές γραμμές μεταξύ των κρατουμένων και ανθρωποφυλάκων. Αυστηρός και αθυρόστομος με τους συμβιβασμένους, τους προδότες, τους δίγλωσσους και κάλπικους «αγωνιστές», που άλλα έλεγαν μπροστά σε κρατούμενους και άλλα έταζαν στο γραφείο του αρχιφύλακα, στομώντοντας ευκαιρίες εκδήλωσης αγώνων, ώστε να εξαργυρώσουν μετά την επιταγή του «καλού» παιδιού σε ατομικά οφέλη.

Για μένα ήταν ένας πολύτιμος δάσκαλος που μου έμαθε να περπατάω με αξιοπρέπεια στους γλιστερούς και δια-

βρωτικούς χώρους της φυλακής. Ήταν η αφορμή να νιώσω την πιο ευχάριστη έκπληξη, καθώς όταν μεταφέρθηκα στην πτέρυγα Θ' του Μαλανδρινού το 2007, μετά από δικές του ενέργειες, διαπίστωσα ότι είχε τοιχοκολλήσει δεκάδες αναρχικές αφίσες στους κοινόχρηστους χώρους, κάτι που για πρώτη και τελευταία φορά κατέστη εφικτό.

Στον Βαγγέλη, που ποτέ δεν αξίωσε τον τίτλο του πολιτικού συντρόφου (αν και καιγόταν το είναι του από εξεγερσιακά, αντιεξουσιαστικά ένστικτα), αλλά πλούτισε την αγωνιστή ιστορία, την πολιτική ιστορία των αγώνων εντός της φυλακής όπως λίγοι, ξεχωριστοί άνθρωποι που στάθηκαν δίπλα στους αδύναμους και καταπιεσμένους.

Η ιστορική, πολιτική μνήμη οφείλει να τον συγκαταλέξει ανάμεσα σε αυτές τις φυσιογνωμίες που επάξια φέρουν και νοσηματοδοτούν σε υψηλό βαθμό την έννοια του συντρόφου και του αγωνιστή.

Σ' αυτόν τον περήφανο αετό που όσες φορές κι αν τον σταύρωσαν, τον ξυλοκόπησαν στα πειθαρχεία και στους διαδρόμους των φυλακών ή στις κλούβες των μεταγωγών ξανάβρισκε τη δύναμη να πετάξει ψηλά και να εφορμά ξανά και ξανά στα κελιά, στα τείχη, στα κάγκελα των φυλακών.

Σε έναν πιστό φίλο και σύντροφο που στάθηκε δίπλα όχι μόνο σε μένα, αλλά και με όσους συντρόφους διασυνδέθηκε στενά με όρους ανθρώπινους, αλλά και πολιτικούς, νιώθω περήφανος και τυχερός, που οι δρόμοι μας συναντήθηκαν και αλληλοσυμπληρώθηκαν υπό τις καλύτερες συνθήκες την άνοιξη του 2007 στην κατειλημμένη τάρτα του Μαλανδρινού από τους εξεγερμένους κρατούμενους, και συνέχισαν την παράλληλη πορεία τους μέχρι και τον θάνατό του, καθώς ο Βαγγέλης εμφανιζόταν σε διάφορες πολιτικές εκδηλώσεις, διαδηλώσεις μέσα στις γραμμές των αναρχικών.

Στην ουράνια τάρτασα αυτής της γης όταν σκοτεινιάζει ένα ακόμη λαμπερό αστέρι, θα φωτίζει τον επίγειο δρόμο στις/στους επόμενες/ους εξεγερμένες/ους.

Με υψωμένη και σφιγμένη γροθιά.

Καλό ταξίδι Βαγγέλη, με κάθε τιμή και σεβασμό

Γ. Δημητράκης,
Φυλακές Δομοκού, 6/10/2020

«Πίστεψε σαν τρελός στο καλό. Και κόντρα σε όλες τις ματαιότητες είχε δίκιο. Απλώς το συγκεκριμένο επεισόδιο είχε κακό τέλος Η ιστορία όμως δεν έχει τελειώσει ακόμα»...

Υ.Γ: Εκτός της λύπης που αισθάνομαι για την απώλεια του Βαγγέλη, πραγματικά είναι στενάχωρο το γεγονός ότι νεότερες γενιές δεν πρόλαβαν να ακούσουν από τον ίδιο τις ιστορίες αγώνα που κουβαλούσε, με το δικό του μοναδικό ύφος, την ξεχωριστή ένταση και φωνή, αλλά και την ενέργεια που έβγαζε ως άτομο.

Το μεσοθέρος, ο έρωας και η αιώνια λιακάδα της συλλογικής ζωής

—Αριανισμός, πένθος και φεστιβαλικά δρώμενα στα δάση της Σουηδίας—

Η μαγεία του horror σινεμά δεν βρίσκεται στα ειδικά εφέ, είτε αυτά είναι πρακτικά, μηχανικά ή ανιματρονίξ, είτε ακουστικά κ.ο.κ (αν και το είδος βοήθησε στην ανάπτυξη των πάμπολλων τεχνικών στη συγκεκριμένη τέχνη). Δεν βρίσκεται στην αφύπνιση, τη δραματοποίηση και την οπτικοποίηση κρυφών ή και όχι φόβων, ούτε στη δημιουργία ανατριχίλας ή αποτροπιασμού και αηδίας. Η μαγεία του έγκειται στην αφήγηση μιας ιστορίας, απαλλάσσοντάς την πολλές φορές από τα βάρη των αφηγηματικών ταμπού. Ξεπερνώντας δηλαδή τον τρόμο του να μην σε παίρνουν στα σοβαρά κοινό και κριτικοί. Μια τέτοια περίπτωση είναι και το Midsommar του Ari Aster. Ξέχωρα από το τι θέλει να πει η πρώτη θέαση της ταινίας, έρχεται το λεγόμενο meta των ερωτήσεων.

- Πόσο τρομακτικά είναι τα cults; - Πόσο τρομακτικό είναι ο μόνος άνθρωπος που έχεις κοντά σου να είναι ο Christian; - Πόσο τρομακτικό είναι να υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν στις θεμελιώδεις αρχές του ναζισμού;

Η ταινία αρχίζει με μουντή χρωματική παλέτα που μας κάνει να πιστεύουμε ότι βρίσκμαστε στη Σουηδία, ενώ ξεκινάει στις ΗΠΑ, παρουσιάζοντας την φοιτήτρια ψυχολογίας Dani και την προσπάθειά της να επικοινωνήσει με την αδερφή της. Ταυτόχρονα, μας συστήνει τον σύντροφό της, Christian, και τους στενούς του φίλους (Josh, Mark, Pelle) που δυσανασχετούν επειδή η Dani, προκειμένου να ανταπεξέλθει ψυχολογικά, ζητά συνεχώς τη βοήθεια του Christian. Ο Ari Aster μας βάζει κατευθείαν σε βαθιά νερά με αρκετά φρικτό τρόπο. Η αδερφή της Dani, η Terri, αυτοκτονεί και παράλληλα δολοφονεί τους γονείς τους, χρησιμοποιώντας το διοξείδιο του άνθρακα που παράγουν οι εξατμίσεις από τα αυτοκίνητα τους για να μετατρέψει το σπίτι σε θάλαμο αερίων. Παράλληλα, η παρέα του Christian σχεδιάζει να κάνει ταξίδι το καλοκαίρι στη Harga, το χωριό-κοινότητα που μεγάλωσε ο Pelle στη Σουηδία, με σκοπό πέρα από τις διακοπές, τον εμπλουτισμό της ερευνητικής εργασίας του Josh που αφορά τους εορτασμούς του μεσοκαλοκαιριού στην Ευρώπη.

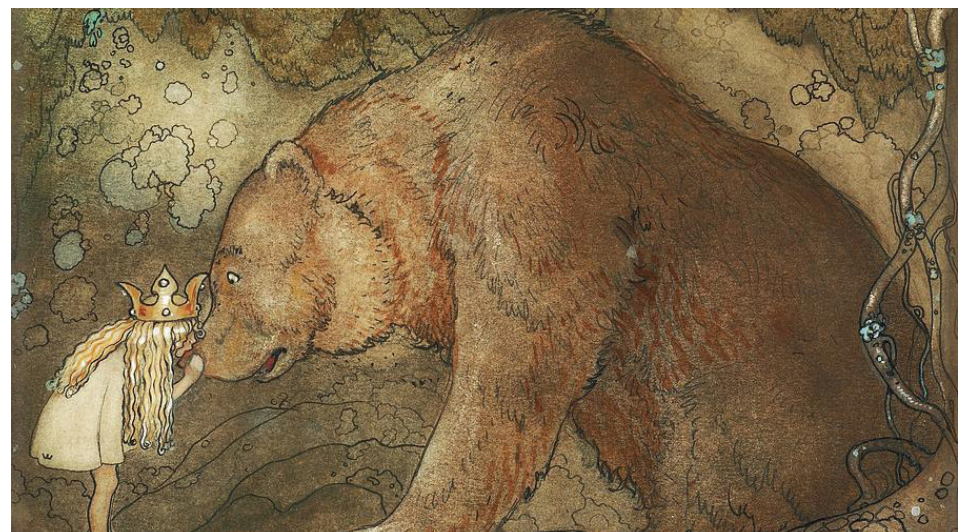
Η ταινία προχωρά βλέποντας την Dani να προσπαθεί να παλέψει με τα νέα δεδομένα της ζωής της και της άχαρες προσπάθειες του Christian να την βοηθήσει. Η βοήθειά του μοιάζει περισσότερο σαν να προσπαθεί να κλείσει ένα ξυπνητήρι παρά σαν να προσπαθεί να υποστηρίξει την ερωτική του σύντροφο μετά από μια τόσο μεγάλη απώλεια. Είναι σαφές πως είναι φοβερά ενοχλημένος μαζί της και προσπαθεί με κάθε ευκαιρία να την αποφύγει. Ο καιρός περνάει, το καλοκαίρι κοντοζυγώνει και ο δειλός Christian δεν έχει πει ακόμα τίποτα στην Dani για το ταξίδι στη Σουηδία. Εκείνη το μαθαίνει με τον πιο άτσαλο τρόπο· από τους φίλους του, κατά λάθος. Έτσι, ο Christian το μπαλώνει λέγοντας πως ήθελε να της το κάνει έκπληξη για τα γενέθλιά της και στη συνέχεια το ανακοινώνει στους φίλους του, χωρίς να πιστεύει πως η Dani θα έρθει μαζί τους.

Ο Ari Aster προσπαθεί με κάθε τρόπο να βιώσουμε την Dani, την απώλεια, τη μοναξιά, τον πόνο της, την προσπάθειά να παλέψει με την κατάθλιψη. Από την αρχή της άφιξής τους στη Σουηδία, η φωτογραφία της ταινίας οργιάζει ιμπρεσιονιστικά· είναι καλοκαίρι και ουρλιάζει από κάθε πόρο. Τα κάδρα της ταινίας αρχίζουν να σε υπνωτίζουν και να σε ταξιδεύουν, με τη σκανδιναβική φύση να είναι σε απόγειο και τη γη να φτιάχνει τα πιο όμορφα σκηνικά. Είναι Ιούνιος, οπότε στον σκανδιναβικό βορρά ίσα που σκοτεινιάζει για λίγες ώρες τη μέρα, μια σχετικά ασυνήθιστη επιλογή για horror ταινία, αλλά όχι και

πρωτότυπη. Ο Ari Aster προσπαθεί και καταφέρνει να κάνει ένα pastiche θεματικών, μεταξύ folk horror (εμπνεόμενος πρωτίστως από το wickerman και δευτερευόντως από το texas chainsaw massacre), αμερικάνικου αισθηματικού δράματος και μιας πιο ελαφριάς εκδοχής των ταινιών γυναικείας εκδίκησης.

Το δράμα είναι το δίπολο του ζευγαριού που η ταινία παίρνει όσο πρέπει στα σοβαρά, με δυνατές συναισθηματικές σκηνές που προκαλούν αμηχανία, όπως όταν η Dani ανακαλύπτει πως ο Christian παίρνει μέρος σε μια τελετουργία γονιμοποίησης και, χωρίς να μπορεί να ελέγξει τον εαυτό της, ξεσπάει σε κλάματα πόνου. Αυτό το σημείο είναι από τα πιο κομβικά για τον προσηλυτισμό της από το cult. Βρίσκει συμπόνια στις γυναίκες της Harga που κλαίει μαζί της μοιραζόμενες τον πόνο της και, για πρώτη φορά, εκτονώνει τον πόνο με συντροφικότητα, βγάζοντας την αποξένωση που δέχεται από τον Christian, ο οποίος συνέχεια χρησιμοποιεί το gashlighting για να ξεφύγει αλλά και να αντιστρέψει τις καταστάσεις που δημιουργούνται μεταξύ τους. Με αυτόν τον τρόπο, μέσα από ένα κολλάζ αντιφάσεων, αναδεικνύεται και το φαινόμενο της μοναξιάς τόσο στη σύγχρονη ζωή που έχει ως επίκεντρό της το άτομο, όσο και στην πυρηνική οικογένεια. Δηλαδή ένα άτομο χαμένο μέσα στην εσωστρέφειά του βρίσκει πάτημα σε μια οργάνωση μέσα στην οποία βιώνει τη συλλογική ζωή, μια ζωή που στις λεγόμενες αστικές δυτικές κοινωνίες είναι κάτι μακρινό, ξένο, κάτι που ανήκει στον μεσαιωνικό τρόπο ζωής.

Το folk horror στοιχείο, εκτός από την προφανώς απομακρυσμένη τοποθεσία, συντίθεται και από την ύπαρξη μίας cult κοινότητας. Η Harga, όπως μας πληροφορεί η ταινία, είναι μια κλειστή κοινότητα που συνεχίζει ή αναβιώνει τις σκανδιναβικές παγανιστικές παραδόσεις, διαστρεβλωμένα ή μη. Αυτό που δεν γίνεται σαφές είναι κατά πόσο η Harga συνεχίζει αιώνες τις παραδόσεις της ή πρόκειται για άλλο ένα New Age cult. Το παιχνιδιάρικο συναίσθημα που σε κάνει να θέλεις να ξαναδείς την ταινία είναι οι μικροί γρίφοι που σου αφήνει. Ξετυλίγοντας τους, έρχεσαι ολοένα και πιο κοντά στην αποσαφήνιση.

ση της ολόλευκης κοινότητας και της αριοσοφίας της. Όπως το ξενοφοβικό πανό στον δρόμο λίγο έξω από τη Harga, που δεν γίνεται αντιληπτό καθώς η κάμερα γυρνάει τελείως ανάποδα και το μεγαλύτερο μέρος του κοινού δεν γνωρίζει σουηδικά. Ή το βιβλίο που μελετάει ο Josh για την ερευνητική του, το «Uthark, η μυστική γλώσσα των Ναζί», που βασίζεται στην μεταφυσική occult θεωρία για την εσωτερική δύναμη των ρούνων, μια γλώσσα που ο Pelle που έχει μεγαλώσει στην Harga μας ενημερώνει πως διδάσκονται από μικροί. Εξέχουσα στιλιστική επιλογή είναι οι συμβολισμοί που χρησιμοποιεί ο Aster για να δώσει clues, όπως οι ρούντοι στις φορεσιές των ανθρώπων της κοινότητας, οι «παρδοσιακές» ζωγραφιές στο χωριό που μας δείχνουν όλη την πλοκή, αλλά και ο γνωστός πίνακας του John Bauer «Καημένη αρκουδίτσα!»* που βλέπουμε φευγαλέα στο δωμάτιο της Dani στις πρώτες σκηνές, ο οποίος φέρνει στο μυαλό το τομάρι αρκούδας που φοράν στον Christian για να τον θυσιάσουν.

Ο Ari Aster, μετά το καταπληκτικό Hereditary, ξεπέρασε πάλι την πεπατημένη βάζοντας ξανά στο δεύτερό του φιλμ την ανθρώπινη διάδραση· αυτή τη φορά όχι τόσο μέσα στην πυρηνική οικογένεια, αλλά στις σεξουαλικές σχέσεις και τη φιλία. Το Midsommar στη βάση του είναι ένα φιλμ χωρισμού, χωρίς όμως να θέλει να σταθεί μόνο στην αισθηματική ολοκλήρωση μέσα από το ταξίδι του πένθους της πρωταγωνίστριας αλλά και του κύριου ανταγωνιστή και εραστή της. Μέσω της αφηγηματικής απεικόνισης θέλει επίσης

να σχολιάσει το κυνήγι της καριέρας σε συνάρτηση με τον ακαδημαϊσμό, βάζοντας τον Christian και τον Josh σε έναν αγώνα δρόμου για το ποιος θα συλλέξει περισσότερες πληροφορίες για την ερευνητική του, αλλά και την άνοδο του φασισμού, συσχετίζοντας ένα απομονωμένο cult που πιστεύει στην ανωτερότητα της λευκής φυλής με τα σύγχρονα ακροδεξιά κινήματα, αναδεικνύοντας τις ομοιότητές τους. Δηλαδή το target group του, όπως και κάθε άλλου cult, είναι κατά κύριο λόγο άνθρωποι που βιώνουν έντονα τη μοναξιά, που δεν έχουν νιώσει την διάδραση της συλλογικής ζωής ή του συλλογικού αγώνα. Έτσι, η ένταξή τους σε μια οργάνωση που παρουσιάζεται σαν οικογένεια έρχεται να συμπληρώσει το μέχρι πρότινος κενό μέσα τους. Το φαινόμενο της ταινίας είναι πως, μέχρι το τέλος, έχει καταφέρει να σου κάνει πλύση εγκεφάλου, χρησιμοποιώντας την όποια ταύτιση μπορεί ο καθένας και η καθεμία να βρει με την πρωταγωνίστρια. Στον επίλογο, ενώ έχουν δολοφονηθεί τελετουργικά ο σύντροφός της και οι φίλοι του, η Dani γελάει με ανακούφιση: είναι το σημείο που η ταινία απλά μας κλείνει το μάτι και μας λέει να προχωρήσουμε. Η μύηση έγινε, το cult νίκησε. Αυτό είναι τρόμος.

* «Stackars lilla basse!» - John Bauer, 1912

■/ Sergei Kontovich

Νέες Εκδόσεις

«Η τομή της αναπαραγωγής, παλιές και σύγχρονες ιστορίες για τη δυνατότητα της έκτρωσης και τις κινήσεις εναντίον της», καταληψη Φάμπρικα Υφανέτ. Σκοπό της παρούσας έκδοσης αποτέλεσε η προσπάθεια διερεύνησης της πρακτικής της έκτρωσης τόσο σε ιστορικό όσο και σε κοινωνικό επίπεδο, προσεγγίζοντάς την από τις απარχές της μέχρι και σήμερα, εστιάζοντας στο ελληνικό παράδειγμα.

«Ο αρρωστος πλανήτης», Guy Debord, εκδ. Ελευθεριακή Κουλτούρα.

«Η επιδημία και η πολιτική», G. Agamben, εκδ. Παρέγκλισης. Το ερώτημα που μας θέτει ο Αγκάμπεν είναι το εξής: πώς μπορεί η ανθρώπινη ζωή να αναχθεί μόνο στη βιολογική της διάσταση, μόνο στη σωματική της υγεία, στην επιβίωση; Και είναι ένα ερώτημα που παραμένει πολύτιμο, γιατί μας επιτρέπει να παρατηρήσουμε με γνώση και προσοχή τις πολιτικές ενάντια στην πανδημία, όμως εξίσου μας επιτρέπει να διερωτηθούμε για την υπερτροφία της οικονομικής διάστασης, στραμμένης στην ικανοποίηση των πιο αρπακτικών και βίαιων παρορμήσεων, αλλά και να απωθήσουμε εντελώς τον αναγεννηθέντα ρατσισμό: λογικές όλες ταξινομημένες βάσει της έννοιας της ασφάλειας, που όμως απαξιώνουν ανεπανόρθωτα το ανθρώπινο ον

«Ο αθλητισμός και το ποδόσφαιρο στον ισπανικό εμφύλιο», συλλογικό. Ο αθλητισμός ήταν και παραμένει η αφορμή, αποτελεί ένα προνομιακό πεδίο σύγκρουσης με την εκάστοτε εξουσία και ένα εργαλείο ανάδειξης της ιστορικής μνήμης μέσα από τις αθλητικές ιστορίες και τα πρόσωπα.

«Το κίτρινο ιγκουάνα», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου. Συλλογή κειμένων για τις αντιφασιστικές ιστορίες χωρίς σύνορα

«Μετατρέποντας το χρήμα σε εξέγερση», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου. Η ιστορία των επαναστατών ληστών τραπεζών στη Δανία από το 1970-1989

«Η μέρα που ανατινάχτηκε η Wall Street», εκδ. Δαίμων του Τυπογραφείου. Η σύλληψη και η προδιαγεγραμμένη πορεία προς τον θάνατο δύο μελών αυτού του δικτύου, των Nicola Sacco και Bartolomeo Vanzetti, θα οδηγήσει τον σύντροφο και φίλο τους Mario Buda σε μια ακραία πράξη πολιτικού τερορισμού· τη στάθμευση ενός κάρου, φορτωμένου με μεγάλο φορτίο δυναμίτη και μεταλλικών θραυσμάτων, στην καρδιά του αμερικάνικου και παγκόσμιου καπιταλισμού: τη Wall street. Η έκρηξη θα προκαλέσει τον θάνατο τριανταοκτώ ανθρώπων και τον τραυματισμό εκατοντάδων.

Casus rebelli: άτακτη περιοδική έκδοση της πρωτοβουλίας για την ολική άρνηση στράτευσης, τευχος 3.

«Το τέρας της στέγασης», συνέλευση ενάντια στον εκβιασμό του ενοικίου.

«Τα ρέστα μου» 2020 η έβδομη ποιητική συλλογή αλρώ, διακινείται σε στέκια, καταλήψεις και χέρι με χέρι χωρίς αντίτιμο με ελεύθερη συνεισφορά. Για επικοινωνία και επ των προηγούμενων έξι εκδόσεων alalex4480@yahoo.grs

Ημερολόγιο θεμελίων [τ.02], αφανής κοινότητα.

Σκέψεις και αρνήσεις σε καιρούς «πανδημίας», πολιτική συνέλευση καταληψης Κτήματος Πραποπούλου. Η παρούσα μπροσούρα δεν καλείται να δώσει την απόλυτη αλήθεια που δεν επιδέχεται αμφισβήτηση, αλλά να παρουσιάσει τη δικιά μας ανάλυση για το πώς βιώσαμε συλλογικά το προηγούμενο διάστημα.

«We unhappy few, για τις ριζοσπαστικές ομάδες». Αυτό είναι ένα κείμενο για το εμείς. Ποιοι νομίζουμε ότι είμαστε; Πώς κατανοούμε αυτό που κάνουμε; Φυσικά, δεν αναφερόμαστε μόνο στο "εμείς" υπό τη στενή έννοια αυτού του περιοδικού αλλά σε ένα ευρύτερο εμείς του οποίου τα όρια παραμένουν απροσδιόριστα.

«Μάσκες, επιδημίες και κρατική πολιτική». Η Antifa Scripta, τοποθετεί το σύμβολο και την πρακτική της σύγχρονης ιατρικής μάσκας, σε μια ιστορική συνδιαλλαγή. Μας μεταφέρει κάπου στον 20ο αιώνα, κατά τον οποίο ο κινέζος γιατρός Γου Λιάντ, στο πλαίσιο ενός διακρατικού ανταγωνισμού μεταξύ Κίνας, Ιαπωνίας και Ρωσίας, έδωσε στη μάσκα τα σημερινά νοήματα της: ένα σύμβολο της κρατικής κυριαρχίας και αλήθειας.

«Είμαστε σε πόλεμο με έναν αόρατο εχθρό Πανδημία, βιοπολιτική και αντιεξέγερση». Ο Χρήστος Φιλιππίδης, με τις εκδόσεις Futura, γνωστός για την ανάλυση του περί της μεταφοράς και του μετασχηματισμού του πολέμου στις μητροπόλεις, συνομιλεί με την γλώσσα του νέου ασύμμετρου πολέμου που φαίνεται να κήρυξαν τα κράτη απέναντι σ' έναν αόρατο εχθρό. Ο συγγραφέας εντοπίζει πως οι κρατικές μηχανές αντιμετωπίζουν την τρέχουσα πανδημία, όπως θα αντιμετώπιζαν μια εξέγερση, μετατρέποντας μια υγειονομική κρίση, σε μια κρίση διακυβέρνησης.

«Subcomandante Marcos, μια βιογραφία». Εκδόσεις oposito

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

Ετών δεκάξι

είμαι δεκαέξι χρονών
είμαι ένα έμβρυο του ουρανού
ένα αγέννητο άστρο
είμαι ένας ερωτευμένος έφηβος ετών δεκαέξι
το μαύρο Ρόδο από άγνωστη γη
άλλες φορές θα έλεγα πως συνηθίζω να μοιάζω
σαν υπεραϊωνόβιο δέντρο
με βαθιές ταιλαιπωρημένες ρίζες
ριζώματα ψυχής
φιλόξενα πελώρια κλαριά συντροφιά καταρραμένων
και εκατοντάδες κίτρινα ξερά φύλλα
από ιστορίες κυνηγημένων
νομίζω πως είμαι γέννημα θρέμμα
το μπάσταρδο παιδί σου
ψελλίζω χαρμόсуна τα βράδια
τον επιθανάτιο ρόγχο σου
είμαι η αντάρα και η βαρυχειμωνιά στην αρρώστια
σου
η αλλεργία που έχεις στους δεκαεξάχρονους
η αλλεργία που έχεις στους δεκαεξάχρονους
είμαι δεκαέξι χρόνια από την ιστορία μιας αένας
κίνησης
το στοιχείο του παρελθόντος
του «παρόν» και του μέλλοντος σου
είμαι η οπίθα της ανατροπής
μηνυμένη βαθιά στα σπλάχνα των νεκροπόλεων
είμαι το δρεπάνι που ξεφαλταρει μια ανάσα πάνω
από το στέρνο σου
είμαι το φάντασμα της ελευθέριας που πλανιέται
πάνω από τη Πόλη
μα μη ξεχνάς
πως πάνω από όλα!
είμαι ένας ερωτευμένος έφηβος
ετών δεκαέξι!!!!

στίχοι από το ομώνυμο μουσικό κομμάτι
των "Καταχνιά"

...για όλα τα παιδιά που συνωστίζονται στις πλατείες, έξω από τα εφετεία, στις πορείες, στις καταλήψεις και στους δρόμους. Για τα παιδιά που φταίνε για όλα. Για τα παιδιά που ερωτεύονται, που ελπίζουν και απελπίζονται μέσα στην πανδημία.
...για όλους αυτούς που γέρασαν από επιλογή. Για αυτούς που ξέχασαν τα νιάτα και μίσησαν τη ζωή. Για αυτούς που φοβούνται την εξέγερση και ζουν γονατιστοί.
...όσο για αυτούς που διατάζουν, λιβανίζουν, νομοθετούν, τσεπώνουν, φυλακίζουν... για αυτούς, κανένα ποίημα δεν γράφτηκε ποτέ.

